BAMBAŞKA DÜNYALARDAN GELEN İKİ ÜVEY KARDEŞ... ASLA SİZİN OLMAMASI GEREKEN ŞEYLERE DUYULAN ARZU...

Blaire VVynn'in en son istediği şey babasının yeni ailesinin yaşadığı Florida'daki Rosemary Sahili'ne taşınmaktır. Ancak seçim şansı yoktur. Bir hastalık yüzünden ölen annesi, ardında yüklü borçlar bıraktığı için Blaire'in Alabama'daki çiftliği elinde tutması mümkün değildir.

Koltuğunun altındaki tabancayla kamyonetini zengin sahil kasabasına çeken Blaire buraya asla uyum sağlayamayacağını bilmektedir. Babasının Paris'e gittiğini ve onu yeni üvey kardeşi Rush Finlay'le yalnız bıraktığını öğrenince daha büyük bir hayal kırıklığı yaşar. İnsanları hor gören, hiçbir şeyden pişmanlık duymayan, adı çıkmış bir rock yıldızının oğlu olan Rush yakışıklı olduğu kadar şımarıktır da... Ve Blaire'i gördüğü anda genç kızın kanına girer.

Yazayları ilerledikçe genç kadın, Rush'ın asla tahmin etmediği yanlarını görecek ve birbirlerine karşı hisleri görmezden gelemeyecekleri kadar güçlenecektir. Ancak Rush, Blaire'in tüm dünyasını yıkacak bir sır bilmektedir. Blaire genç adamın tehlikeli temasına kendini kaptırmadan önce bu gizemi ortaya çıkarabilecek midir?

"En sevdiğim Abbi Glines kitabı olarak listemin zirvesine yerleşti." Colleen Hoover

Pegasus Yayınları: 1113 Bestseller Roman: 496

Tehlikeli Temas Abbi Glines Özgün Adı: Fallen too Far

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Çiçek Eriş Düzelti: Pervin Salman Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioâlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2015 ISBN: 978-605-343-605-8

Türkçe Yayın Haklan O PEGASUS YAYINLARI, 2015 Copyright ® Abbi Glines, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın haklan Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika **Ne:** 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayiniari.com / info@pegasusyayinlari.com

ABBI GLINES

~(p(ıfiheti

c/etıtfty J

BİR *tfaemM'if ÇtUUİi* **ROMANI**

İngilizceden Çeviren:

Derya İmer Aydınlık

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı yazarken kişisel ponpon kızım olan Liz Reinhardt'a.

Hayatta, o olmadan yaşanamayacağını düşündüğünüz türde bir arkadaşa dönüşen insanlara denk gelirsiniz. Liz, o arkadaşlardan biridir.

Birinci Bölüm

Evde yapılan bir partiye getirilen araçların, tekerlekleri çamurlu kamyonetler olduğunu görmeye alışkındım. Pahalı, yabana arabalar değil. Burada uzun garaj yolunu kaplayan en az virmi tane böyle araba vardı. Annemin on beş yıllık Ford

kamyonetini, kimsenin yolunu tıkamamak için kumlu otların üzerine park ettim. Babam bu gece bir parti verdiğini bana sövlememişti. Bana herhangi bir şey hakkında pek bir şey söylemezdi zaten.

Aynca annemin cenazesine de gelmemişti. Kalacak bir yere ihtiyacım olmasaydı burada olmazdım. Annemin son hastane masraflarını karşılayabilmek için büyükannemin bize bıraktığı küçük evi satmak zorunda kalmıştım. Bana kalan sadece kıyafetlerim ve bu kamyonetti. Annemin kanserle boğuştuğu üç sene boyunca aramayan babamı aramak zor olmuştu. Fakat gerekliydi de; ailemden geriye bir tek o kalmıştı.

Florida'daki Rosemary Kumsalı'nm beyaz kumlan üzerinde bulunan devasa, üç katlı eve gözlerimi diktim. Bu babamın yeni eviydi. Yeni ailesi. Buraya uyum sağlayamayacaktım.

Kamyonetimin kapısı aniden açıldı. İçgüdüsel olarak koltuğun altına eğilip 9 milimetrelik tabancamı aldım. Davetsiz misafire doğrulttuğum sırada tetiği çekmeye hazırlanarak iki elimle birden tutuyordum.

"Aaaa... Kaybolduğunu söyleyecektim ama o şeyi kaldırdığın sürece ne dememi istersen derim." Kulaklarının arkasına attığı kahverengi, dağınık saçları olan, gözleri ardına kadar açık, iki elini de havaya kaldırmış bir adam tabancamın uçundaydı.

Tek kaşımı kaldırdım ve tabancayı sıkı sıkı tuttum. Hâlâ bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Birilerinin kamyonetinin kapısını aniden açmak, normal bir karşılama şekli değildi. "Hayır, kaybolduğumu sanmıyorum. Şu, Abraham VVynn'in evi mi?"

Adam gergin bir şekilde yutkundu. "Ah, suratıma doğrulttuğun şeyle düşünemiyorum. Beni korkutuyorsun, tatlım. Bir kaza çıkmadan şunu kaldırabilir misin?"

Kaza mı? Gerçekten mi? Bu adam beni öfkelendirmeye başlıyordu. "Seni tanımıyorum. Dışarısı karanlık ve garip bir yerde tek başınayım. Yani şu anda kendimi pek güvende hissetmiyorsam beni affet. Bir kaza olmayacağını söylediğimde bana güvenebilirsin. Tabanca kullanmasını bilirim. Hem de çok iyi."

Adam bana inanmamış gibiydi ve ona baktığımda gerçekten tehdit edici bir

yanını da göremiyordum. Yine de henüz tabancamı indirmeye hazır değildim.

"Abraham mı?" diye usulca tekrarladı ve başım sağa sola sallamaya başlamıştı ki durdu. "Abe, Rush'ın yeni üvey babası. O, Georgianna'yla birlikte Paris'e gitmeden önce tanışmıştık."

Paris mi? Rush mı? Ne? Daha fazla açıklama bekledim ama adam tabancaya gözlerini dikmeye ve nefesini tutmaya devam etti. Gözlerimi üzerinde tutarak beni koruyan yegane

şeyi indirdim ve koltuğumun altma sokmadan önce güvenliğini kapamaya dikkat ettim. Belki tabancayı kaldırınca adam odaklanıp açıklama yapabilirdi.

Şüphelenerek, "O şeyi kullanma ruhsatın var itu ki?" diye sordu.

Silah taşıma ruhsatımla ilgili konuşacak ruh halinde değildim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Onaylamasını bekleyerek, "Abraham Paris'te mi yani?" diye sordum. Bugün geleceğimi biliyordu. Daha geçen hafta evi sattıktan sonra konuşmuştuk.

Adam başıyla onayladı ve biraz rahatladı. "Onu tanıyor musun yani?"

Pek değil. Beş sene önce annemle ikimizi terk edip gittikten sonra onu sadece iki kere görmüştüm. Futbol maçlarına gelen ve mahalledeki partilerde mangalda et pişiren babamı hatırlıyordum. îkiz kız kardeşim Valerie bir araba kazasında ölene kadar sahip olduğum babayı. Arabayı babam sürüyordu. O gün babam da değişmişti. Hasta anneme bakarken iyi olduğumdan emin olmak için beni aramayan adamı tanımıyordum. Hem de hiç.

"Ben onun kızı Blaire'im."

Adamın gözleri ardına kadar açıldı ve başını geriye atıp kahkaha attı. Bu neden komikti ki? Elini uzattığında açıklama yapmasını bekledim. "Haydi Blaire, tanışman gereken biri var. Buna bayılacak."

Gözlerimi dikip eline baktım ve çantama uzandım.

"Çantanı da mı alıyorsun? Seni kızdırmamalan için herkesi uyarmalı mıyım?" Sesindeki dalgacı tıru, kaba bir şey söylememe engel oldu.

"Tıklatmadan kapımı açtın. Korktum."

"Korktuğunda ilk yaptığın şey birine silah doğrultmak mı? Lanet olsun kızım, nerelisin sen? Tanıdığım çoğu kız çığlık falan atar."

Tanıdığı çoğu kız son üç yıldır kendini korumak zorunda kalmamıştı muhtemelen. Bakacak bir annem vardı ama bana bakacak kimse yoktu. Elini görmezden gelip kamyonetten kendi başıma inerek, "Alabama'Iıyım," dedim.

Denizden gelen esinti yüzüme çaıptı; kumsalın tuzlu kokusunu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Daha önce hiç kumsal görmemiştim. En azından yakından. Fotoğraflarda ve filmlerde görmüştüm. Fakat koku tam olarak beklediğim gibi değildi.

"Yani Alabama'lı kızlar hakkında söylenenler doğruymuş," diye karşılık verince dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri vücudumda dolaştı ve tekrar yüzüme çevrildi. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Dar kotlar, atletler ve bir tabanca. Lanet olsun, yanlış eyalette yaşıyormuşum."

Gözlerimi devirip kamyonetin arkasına uzandım. Bir valizim ve Goodwill'e[1] bırakmam gereken bir sürü kutu vardı.

"Bırak da ben alayım." Etrafımdan dolanıp kamyonun arkasında duran, annemin asla çıkmayacağımız o "yolculuk" için bana saklattırdığı büyük valize uzandı. Hep kırsalı boydan boya geçip bir gün batı yakasına varacağımızdan bahsederdi. Daha sonra hastalanmıştı.

Hatırlan uzaklaştırıp ana odaklandım. "Teşekkür ederim, şey... Sanırım adını bilmiyorum."

Adam valizi çekip çıkardı, sonra bana döndü. "Ne? 9 milimetrelik tabancayı suratıma doğrulttuğunda sormayı unuttun mu?" dedi.

İç çektim. Pekâlâ, belki tabancayla işi biraz abartmıştım ama o da beni korkutmuştu.

"Ben Grant, şey, Rush'ın bir arkadaşıyım."

"Rush mı?" İşte tekrar o isim geçiyordu. Rush da kimdi?

Grant'in gülümsemesi bir kez daha yüzüne yayıldı. "Rush'ın kim olduğunu bilmiyor musun?" Fazlasıyla eğleniyordu. "Bu gece geldiğim için o kadar mutluyum ki."

Başını eve doğru salladı. "Haydi. Seni tanıştırayım."

Beni eve yönlendirirken yanında yürüyordum. Yaklaştıkça müzik sesi arttı. Babam değilse, içerideki kimdi? Georgianna'nın yeni eşi olduğunu biliyordum ama tek bildiğim buydu. Onun çocuklarının verdiği bir parti miydi bu? Kaç yaşındaydılar? Kadının çocukları vardı, değil mi? Hatırlayamıyordum. Babam net bilgi vermemişti. Yeni ailemi seveceğimi söylemişti ama bu ailenin tam olarak kimlerden oluştuğunu söylememişti.

"Yani Rush burada mı yaşıyor?" diye sordum.

"Evet öyle, en azından yazın. Mevsime göre diğer evlerine geçiyor."

"Diğer evlerine mi?"

Grant kahkaha attı. "Babanın yeni ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Blaire?"

Tahmin bile edemezdi. Başımı sağa sola salladım.

Ön kapıya giden merdivenin başında durup bana bakarak, "Bu deliliğe girmeden önce hızlı, küçük bir ders," dedi. "Rush Finlay üvey kardeşin. Slacker Demon'ın ünlü bateristi Dean

FinJay'in tek çocuğudur. Ebeveynleri asla evlenmediler. Annesi Georgianna zamanında hayranlarından biriymiş. Bu Rush'ın evi. Annesi de burada yaşayabiliyor çünkü Rush ona izin veriyor." Durdu ve tekrar kapıya bakıp çekip açtı. "Bunların hepsi de Rush'ın arkadaşı."

Üzerinde masmavi bir elbise olan ve ben giysem boynumu kıracağım bir çift topuklu giymiş ince uzun, kızılımsı bir sarışın, öylece durup gözlerini bana dikmişti. Suratım iğrenerek astığı, gözümden kaçmadı. Bu tip insanları pek

tanımıyordum ama perakende satış mağazasından aldığım kıyafeti onaylamadığım biliyordum. Sorun ya buydu ya da üzerimde yürüyen bir böcek vardı.

"Ee, merhaba Nannette," dedi Grant sinirli bir sesle.

Kız, bakışlarım Grant'e çevirip, "O kim?" diye sordu.

"Bir arkadaş. O yüzündeki ifadeyi yok et, Nan, itici görünmene sebep oluyor," diye cevap verip elimi tutmak ve beni ardından sürüklemek için uzandı.

içerisi tahmin ettiğim kadar dolu değildi. Geniş antreden yürüyüp kemerli bir girişten geçtiğimizde oturma odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere vardık. Öyleyse bile tüm evimden ya da zamanında evim olan yerden daha büyüktü. Çift cam kapılar, okyanusun nefes kesici manzarasına karşı açılmıştı. Bunu yakından görmek istiyordum.

Grant, "Buradan," diye yönlendirme yaparken yürüdü ve gittiği yer... bir bardı! Evde bir bar mı vardı yani? Yanlarından geçtiğimiz insanlara şöyle bir baktım. Hepsi bir an durup beni hızla süzdüler. Fazlasıyla dikkat çekiyordum.

Grant, "Rush, Blaire'le tanış, sana ait olduğuna inanıyorum. Onu dışarıda kaybolmuş bir halde buldum," dedi ve ben de bakışlarımı bu Rush'm kim olduğunu görmek için meraklı insanlardan ayırdım.

Ah.

Ah. Tanrım.

Rush lafı ağzında geveleyerek, "Öyle mi?" diye karşılık verdi ve elindeki birayla rahatça yayıldığı beyaz kanepede doğruldu. "Sevimli ama yaşı genç. Bana ait olduğunu söyleyemem."

"Ah, sana ait işte. Önümüzdeki birkaç hafta için babacığının, anneciğinle Paris'e kaçtığını hesaba katarsak onun artık sana ait olduğunu söyleyebilirim. İstersen kendi evimde ona seve seve bir oda sunabilirim. Ölümcül silahını kamyonetinde bırakmaya söz verirse şayet."

Rush gözlerini kıstı ve beni iyice inceledi. Gözleri garip bir renkteydi. Çarpıcı derecede sıradışıydı. Kahverengi değildi. Ela değildi. İçinde hafif gümüş tonu

olan sıcak bir renkti. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Lens olabilir miydi?

Sonunda, "Bu onu bana ait yapmaz," dedi ve biz ona yaklaşırken oturduğu kanepeye tekrar yayıldı.

Grant boğazını temizledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Rush cevap vermedi. Bunun yerine elinde tuttuğu uzun şişeden bir yudum aldı. Bakışları Grant'in bakışlarına kayınca oradaki işareti görebildim. Gitmem istenecekti. Bu iyi değildi. Çantamda tam olarak yirmi dolar vardı ve benzinim bitmek üzereydi. Sahip olduğum değerli her şeyi zaten satmıştım. Babamı aradığımda bir iş bulup kendi evime çıkacak kadar para kazanana dek kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu açıklamıştım. Hemen kabul etmiş ve onun yanında kalmama bayılacağını söyleyerek bana bu adresi vermişti.

Rush'ın dikkati tekrar üzerimdeydi. Harekete geçmemi bekliyordu. Ne dememi umuyordu ki? Dudaklarına pis bir gülümseme yerleşti ve bana göz kırptı.

"Bu gece ağzına kadar misafir dolu bir evim var ve yatağım da şimdiden dolu." Gözlerini Grant'e çevirdi. "Bence, ben *babacığıyla* temas kurana kadar kendisinin gidip bir otel bulmasına müsaade etmeliyiz."

"Babacığı" derken dilinden dökülen tiksinti dikkat çekiciydi. Babamı sevmiyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım. Bu onun suçu değildi. Babam beni buraya göndermişti. Paramın çoğunu buraya gelene kadar benzine ve yiyeceğe harcamıştım. O adama neden güvenmiştim ki?

Uzandım ve hâlâ Grant'in tuttuğu valizin sapını kaptım. "O haklı. Gitmem gerek. Bu çok kötü bir fikirdi," diye açıklarken ona bakmadım. Valizi sertçe çektim ve o da biraz istemeden de olsa bıraktı. Evsiz barksız kalmak üzere olduğumu fark ettiğimde gözyaşları gözlerimi yaktı. İkisine de bakamıyordum.

Dönüp kapıya yöneldim, bakışlarımı yerde tuttum. Grant'in Rush'la tartıştığını duyuyordum ama kulaklarımı kapadım. O güzel adamın hakkımda ne dediğini duymak istemiyordum. Benden hoşlanmıyordu. Bu kadarı açıkça görülüyordu. Belli ki babam bu ailenin hoş karşılanan bir üyesi değildi.

"Böyle hemen gidiyor musun?" Akışkan bir şerbeti hatırlatan bir sesti bu. Başımı kaldırdığımda yüzünde neşeli bir gülümsemeyle biraz önce kapıyı açan kızı gördüm. O da beni burada istemiyordu. İnsanlara bu kadar itici mi geliyordum?

Hızla gözlerimi tekrar yere çevirdim ve kapıyı açtım. Bu kaba cadının, ağladığımı görmesine müsaade etmeyecek kadar gururluydum.

Sağ salim dışarı çıkar çıkmaz hıçkırdım ve kamyonetime yöneldim. Valizimi taşıyor olmasaydım koşardım. O güvene ihtiyacım vardı. Kamyonetime aittim, kibirli insanların olduğu o gülünç eve değil. Evimi özlemiştim. Annemi özlemiştim. Bir hıçkırık daha kaçıp kurtuldu ve ben de kamyonetimin kapısını kapayıp ardımdan kilitledim.

İkinci Bölüm

G özlerimi kuruladım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Şimdi paramparça olamazdım. Son nefesini verirken annemin elini tuttuğumda paramparça olmamıştım. Onu soğuk toprağa sokarlarken paramparça olmamıştım. Yaşamak zorunda olduğum tek yeri satarken de paramparça olmamıştım. Şimdi paramparça olmayacaktım. Bunu aşacaktım.

Bir otel odasına yetecek kadar param yoktu ama kamyonetim vardı. Kamyonetimde yaşayabilirdim. Tek sorunum geceleri park edecek güvenli bir yer bulmak olurdu. Bu kasaba yeterince güvenli gözüküyordu ama bu kamyoneti nereye park edersem edeyim dikkat çekeceğinden gayet emindim. Daha uykuya dalamadan polisler pencereme vururdu. Son yirmi dolarımı benzine harcamak zorunda kalacaktım. Sonra kamyonetin bir otoparkta dikkat çekmeyeceği daha büyük bir şehre gidebilirdim.

Bir restoranın arkasına da park edebilirdim ve orada işe girerdim. İşe gidip gelmek için benzine ihtivaam olmazdı. Midem sabahtan beri bir şey yemediğimi hatırlatarak guruldadı.

Yemeğe birkaç dolar harcamam gerekecekti. Sonra da sabah bir iş bulabilmek için dua edecektim.

Bu işi çözecektim. Kamyoneti çalıştırıp geri gitmeden önce etrafı kontrol etmek için başımı çevirdim. Gümüşi gözler bana bakıyordu.

Rush olduğunu fark edene kadar ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Kamyonetimin yanında durmuş ne yapıyordu? Mülkünü terk ettiğimden emin olmak için mi gelmişti? Artık onunla gerçekten konuşmak istemiyordum. Gözlerimi çevirip oradan çekip gitmeye yoğunlaştığımda tek kaşını kaldırdı. Bu da ne demek oluyordu?

Aslında gerçekten umurumda değildi. Bunu yaparken gülünç derecede seksi görünse bile. Kontağı çevirdim ama motorun kükremesi yerine ardından sessizlik gelen bir klik sesiyle karşılaştım. Ah, hayır. Bu şimdi olmamalıydı.

Anahtarı çevirdim ve yanılıyor olmak için dua ettim. Yakıt göstergesinin bozuk olduğunu biliyordum ama gittiğim kilometreleri sayıyordum. Benzinim bitmiş olamazdı. Birkaç kilometre daha gidebilmem gerekiyordu. Bunu biliyordum.

Avcumu direksiyona vurdum ve kamyonete bazı lakaplarla hitap ettim ama hiçbir şey olmadı. Sıkışıp kalmıştım. Rush polisi arar mıydı? Mülkünden çıkmamı o kadar feci istiyordu ki buradan gittiğime emin olmak için buraya kadar gelmişti. Artık gidemediğime göre beni tutuklatır mıydı? Ya da daha beteri, bir çekici çağırırdı. Bunu yaparsa kamyonetimi geri almak için yeterli param olmayacaktı. En azından hapisteyken bir yatağım ve yemeğim olurdu.

Boğazımda düğümlenen yumruyu yutkunarak kamyonetin kapısını açtım ve olabileceklerin en iyisini umdum.

"Problem mi var?" diye sordu.

Öfkeden çığlık atarak ciğerlerimi boşaltmak istiyordum. Bunun yerine başımla onaylamayı başardım. "Benzinim bitti." Rush yüksek sesle iç çekti. Konuşmadım. Verilecek karan beklemenin en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Daha sonra yalvanp yakarabilirdim.

"Kaç yaşındasın?"

Ne? Gerçekten bana yaşımı mı soruyordu? Garaj yoluna hapsolmuştum, gitmemi istiyordu ve seçeneklerimi tartışmak yerine bana yaşımı soruyordu. Bu adam garipti.

"On dokuz," diye cevapladım.

Rush iki kaşını da kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Sinirlenmemek için çok çabalıyordum. Bu adamın bana acımasına muhtaçtım. Dilimin ucuna gelen kaba yorumu bastırıp gülümsedim. "Evet. Gerçekten."

Rush sırıttı ve omuz silkti. "Üzgünüm. Sadece daha genç görünüyorsun." Durdu ve gözleri, vücudumu yavaşça süzerek aşağı inip tekrar yukan çıktı.

Yanaklarımdaki ani sıcaklık utanç vericiydi. "Lafımı geri alıyorum. Vücudunun her zerresi on dokuz yaşında gibi görünüyor. Çok taze ve genç görünen yüzün... Makyaj yapmadın mı?"

Soru muydu bu? Ne yapıyordu ki? Geleceğin ne getireceğini bilmek istiyordum, makyaj yapmanın karşılayamayacağım bir lüks olduğu gerçeğini tartışmak değil. Aynca Cain, eski erkek arkadaşım ve şimdiki en iyi arkadaşım, makyaja ihtivaam olmadığını söylemişti. Bu da ne demekse artık.

"Benzinim bitti. Cebimde sadece yirmi dolar var. *Babam* kaçıp gitti ve tekrar ayaklarımın üzerinde durmama yardıma olacağını söyledikten sonra beni yalnız bıraktı. Güven bana,

yardım almak istediğim SON insandı. Hayır, makyaj yapmadım, Güzel görünmekten daha büyük sorunlarım var. Şimdi, polisi mi çağıracaksın yoksa kamyonetimi mi çektireceksin? Bir seçme şansı sunuyorsan polisi tercih ederim." Konuşmama son vererek ağzımı sertçe kapadım. Fazla üzerime gelmişti ve ağzımı kontrol edememiştim. Aptallık edip ona çekici çağırması yönünde aptalca bir fikir vermiştim. Lanet olsun.

Rush başını dikip beni inceledi. Sessizlik kaldırabileceğimden fazlaydı. Bu adamla biraz fazla bilgi paylaşmıştım. İsteseydi, hayatımı daha da zorlaştırabilirdi.

Düşünceli bir şekilde, "Babandan hoşlanmıyorum ve sesinin tonuna göre sen de ondan hoşlanmıyorsun," dedi. "Bu gece boş bir odam var. Annem eve dönene kadar öyle kalacak. Burada yokken hizmetçisini evde tutmuyorum. Annem tatildeyken Bayan Henrietta sadece haftada bir kez temizlik için uğrar. Merdivenlerin altındaki yatak odasını alabilirsin. Küçük ama bir yatağı var."

Bana bir oda sunuyordu. Gözyaşlarına boğulmayacaktım. Bunu bu gece daha sonra yapardım. Hapishaneye gitmeyecektim. Tann'ya şükür.

"Diğer tek seçeneğim bu kamyonet. Sunduğun şeyin çok daha iyi olduğu konusunda seni temin ederim. Teşekkür ederim."

Rush bir anlığına kaşlarını çattı, ardından hızla ifadesi kayboldu ve yüzünde tekrar rahat bir tebessüm belirdi. "Valizin nerede?" diye sordu.

Kamyonetin kapısını kapadım ve valizi almak için arkaya geçtim. Ben daha

uzanamadan yabana ve leziz kokan ılık bir vücut üzerimden uzandı. Rush valizimi alıp dışarı çıkarırken donup kaldım.

Arkamı dönüp ona baktım. Bana göz kırptı. "Çantanı taşıyabilirim. O kadar da pislik değilim."

"Tekrar teşekkür ederim," diye kekeledim, bakışlarından gözlerimi ayıramıyordum. Gözleri inanılmazdı. Etrafını saran kalın, siyah kirpikleri neredeyse göz kalemi gibi görünüyordu. Gözlerinin çevresinde tamamıyla doğal bir gölge vardı. Kesinlikle adaletsizlikti. Benim kirpiklerim sarıydı. Onunki gibi kirpikler için neler vermezdim.

"Ah, iyi, onu durdurmuşsun. Sana beş dakika tanımıştım, sonra onu tamamıyla kaçırmadığından emin olmak için buraya gelecektim." Grant'in tanıdık sesi beni dalgınlığımdan kurtardı ve araya girdiği için minnet duyarak döndüm. Rush'a, aptalın teki gibi gözlerimi dikmiş bakıyordum. Valizimle beni tekrar yollamadığına şaşmak gerekirdi.

"Babasıyla temasa geçip bir şeyler ayarlayana kadar Henri-etta'nın odasını alacak." Rush sinirlenmiş gibiydi. Etrafımdan dolanıp valizi Grant'e verdi. "Al, onu odasına sen götür. Yanlarına dönmem gereken insanlar var."

Rush arkasına bakmadan yürüyüp gitti. Arkasından bakmamak için tüm irade gücümü kullanmam gerekti. Özellikle dar kotlu poposu son derece baştan çıkartıcı olduğu için. Kendimi kaptırmamam gereken biriydi.

Grant, "Huysuz piçin tekidir," deyip başını sağa sola salladı ve tekrar bana baktı. Ona bu konuda karşı çıkamazdım.

Valizime uzanıp, "Tekrar valizimi içeri taşımak zorunda değilsin," dedim.

Grant valizi uzanamayacağım bir yere çekti. "Karizmatik erkek kardeş ben oluyorum. Taşımak için iki tane çok güçlü ve bahsetmeye gerek bile yok ama oldukça etkileyici kolum varken bu valizi taşımana izin vermeyeceğim."

Bir kelime beni afallatmasaydı gülümseyebilirdim. "Kardeş mi?" diye sordum. Grant gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine yansımadı. "Sanınm Georgianna'nın iki numaralı kocasının çocuğu olduğumdan bahsetmeyi unuttum. Ben üç, Rush dört yaşındayken babamla evlendi ve ben on beş yaşına gelene kadar da evli kaldı. O zamandan beri RushTa kardeşiz. Babam sırf onun

annesinden boşandı diye aramızda bir şeyler bozulmadı. Birlikte üniversiteye gittik ve hatta aynı kulübe üye olduk."

Ah. Pekâlâ. Bunu beklemiyordum. "Georgianna'nın kaç tane kocası oldu ki?"

Grant kısa, sert bir kahkaha patlattı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Senin baban dört numaralı koca."

Babam aptalın tekiydi. Kulağa bu kadın külot değiştirir gibi koca değiştiriyormuş gibi geliyordu. Babamdan kurtulup yoluna devam etmesi ne kadar vakit alacaktı ki?

Grant tekrar merdivenden çıktı ve mutfağa yöneldiğimizde bana başka hiçbir şey söylemedi. Siyah mermer tezgâhlan ve detaylı teçhizatı olan devasa bir yerdi. Ev dekorasyonu dergisinden fırlamış bir yer gibi görünüyordu. Sonra bir kapıyı açtı ki bu, kilere giden uzun bir koridora benziyordu. Aklım karıştığı için sağa sola baktım ve peşi sıra içeri girdim. Odanın sonuna kadar gidip bir diğer kapıyı açh.

İçeri girip valizimi yatağa koyabileceği kadar bir alan vardı sadece. Onu takip ettim ve kapıyla arasında birkaç santim bırakan ikiz yatağın etrafından dolandım. Bir komodin, duvar ile yatak araşma sıkıştırılmıştı. Bunun haricinde başka hiçbir şey yoktu.

"Valizini nereye koyacağın hakkında hiçbir fikrim yok. Bu oda küçük. Aslında daha önce hiç buraya gelmemiştim." Grant başım sağa sola salladı ve iç çekti. "Dinle, benim eve gelmek istersen gelebilirsin. En azından içinde hareket edebileceğin bir yatak odası veririm sana."

Grant ne kadar nazik olsa da bu teklifini kabul edecek değildim. Yatak odalarından birini sahiplenecek davetsiz bir misafire ihtiyacı yoktu. En azından burada öyle gözden uzaktım ki kimse beni göremeyecekti. Evde temizlenebilir ve bir başka yerde iş bulabilirdim. Belki taşınmak için yeterince param olana dek Rush bu küçük, kullanılmayan odada uyumama izin verirdi. Yarın bir bakkal bulup yirmi dolanmı yiyeceğe harcayacaktım. Fıstık ezmesi ve ekmek, beni bir hafta kadar idare ederdi.

"Burası mükemmel. Burada ayakaltından çekilmiş olurum. Ayrıca Rush yarın babamı arayacak ve ne zaman eve döneceğini öğrenecek. Belki babamın bir planı vardır. Bilmiyorum. Teşekkür ederim gerçi, bu teklifine gerçekten minnettar kaldım."

Grant bir kez daha odaya şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. Bu odadan memnun değildi ama rahatlamıştım. Beni umursaması hoştu.

"Seni burada bırakmaktan nefret ediyorum. Kötü hissettiriyor/' Bu sefer sesinde yalvaran bir tonla bana baktı.

"Burası harika. Kamyonetimden çok daha iyi."

Grant kaşlarını çattı. "Kamyonet mi? Kamyonetinde mi uyuyacaktın yani?"

"Evet. Öyle. Burası bana bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünecek biraz zaman sağlayacak."

Grant elini dağınık saçlarına attı. "Bana bir konuda söz verir misin?"

Söz verecek halim yoktu. Sözler hakkında bildiğim şey kolayca bozulabildikleriydi. Omuz silktim. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

"Rush seni gönderirse, beni ara."

Kabul edecektim ama bende telefon numarası olmadığını fark ettim.

"Numaramı kaydedeyim, telefonun nerede?" diye sordu.

Bu beni daha ezik gösterecekti. "Telefonum yok."

Grant ağzını açarak bana baktı. "Telefonun yok mu? Lanet bir tabanca taşımana şaşmamalı." Cebine uzandı ve fişe benzeyen bir şey çıkardı. "Kalemin var mı?"

Çantamdan bir kalem çıkarıp ona uzattım.

Hızla numarasını yazdı ve kalemle kâğıdı bana verdi. "Beni ara. Ciddiyim."

Onu asla aramayacaktım ama teklif etmesi hoştu. Başımla onayladım. Hiç söz vermemiştim.

"Umanm burada iyi uyursun." Endişeli gözlerle odaya şöyle bir baktı. Muhteşem bir şekilde uyuyacaktım.

"Uyuyacağım," diye onu temin ettim.

Başıyla onayladı ve odadan çıkıp ardından kapıyı kapadı. Kiler kapısını da kapadığını duyana kadar bekledikten sonra yatakta valizimin yanına oturdum. Bu iyiydi. Bundan yararlanabilirdim.

Üçüncü Bölüm

Odada güneşin doğduğunu bana bildirecek bir pencere olmasa da geç vakte kadar uyuduğumu biliyordum. Bitap düşmüştüm ama sekiz saatlik araba yolculuğu ve yattıktan sonra saatler boyunca duyduğum merdivendeki ayak sesleri beni uyumaktan alıkoymuştu. Gerinerek doğrulup oturdum ve duvardaki elektrik düğmesine uzandım. Ufak ampul odayı aydınlattı ve ben de valizimi çıkarmak için yatağın altına uzandım.

Bir duş almam ve tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Belki de herkes uyuyordu ve ben, kimse fark etmeden banyoya girip çıkabilirdim. Grant dün gece bana banyonun yerini göstermemişti. Burası bana sunulanların tamamıydı. Hızla alınan bir duşun, sınırları zorlamayacağını umuyordum.

Temiz külot ve kolsuz beyaz bir üst ile siyah bir şort aldım. Şanslıysam Rush alt kata inmeden önce duşa girip çıkar ve temizlenirdim.

Kilere çıkan kapıyı açıp kimsenin ihtiyaç duyamayacağı kadar fazla yiyeceğin sıralandığı rafların arasından geçtim. Usulca kapı kolunu çevirip kapıyı açtım. Mutfak ışığı kapalıydı ve tek ışık,

okyanusa bakan büyük pencerelerden sızan parlak güneşten geliyordu. Feci halde tuvalete gitmem gerekmeseydi, gidip bir anlığına manzaranın tadını çıkarırdım. Fakat doğa beni çağırıyordu ve gitmem gerekiyordu. Oda sessizdi. Boş içecekler, arta kalan yemekler ve birkaç parça kıyafetle birlikte etrafı kirletiyordu. Burayı temizleyebilirdim. İşe yaradığımı kanıtlarsam bir işe girip birkaç ay maaş alana kadar burada kalabilirdim.

Vardığım ilk kapıyı yavaşça açtım, yatak odası olmasından korkuyordum. İçine girilebilen bir dolaptı. Kapıyı kapayıp tekrar koridordan merdivenlere doğru yöneldim. Eğer tüm banyolar yatak odalarıyla bağlantılıysa mahvolmuştum. Fakat... Tüm gün kumsalda takıldıktan sonra insanların kullandığı bir banyo olabilirdi. Henrietta'mn da duş alıp banyoyu kullanmaya ihtiyaa vardı. Arkamı dönüp tekrar mutfağa ve dün gece açık bırakılan camlı kapılara yöneldim. Sağa sola bakınca evin alt katına inen bir çift basamak gördüm. Oraya gittim.

Altında iki kapı vardı. Tekini açtım; duvarlarda can yelekleri, sörf tahtaları ve botlar duruyordu. Devam edip ikinci kapıyı açtım. Bingo.

Bir yanda bir tuvalet vardı ve odarun diğer tarafını da ufak bir duş kabini kaplıyordu. Şampuan, saç kremi ve sabun, temiz bir lif ve havluyla birlikte yandaki ufak masada duruyordu. Ne kadar da kullanışlıydı.

Temizlenip giyindikten sonra havluyu ve lifi, duş perdesinin üzerine astım. Bu banyo fazla kullanılmamıştı. Aynı havlu ve lifi tüm hafta kullanabilir ve hafta sonlan bunları yıkayabilirdim. O kadar uzun süre burada kalırsam tabii.

Kapıyı ardımdan kapayıp tekrar basamaklara yöneldim. Okyanus havası muhteşem kokuyordu. Basamaklardan çıkınca merdiven korkuluğunda durarak suya baktım. Dalgalar beyaz kumsala çarpıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Annemle bir gün, okyanusu görmekten bahsetmiştik. O, ufak bir kızken görmüştü, anılan o kadar da harika değildi ama bana tüm hayatım boyunca bu konuda hikâyeler anlatmıştı. Ne zaman soğuk bir kış olsa, ateşin başına oturur ve yazın kumsala yapacağımız geziyi planlardık. O geziye çıkamamıştık. Öncelikle annemin yeterli parası olmamıştı, sonra da fazlasıyla hastaydı. Yine de planlardık. Büyük hayaller kurmanın faydası oluyordu.

Şimdi burada dikilmiş, sadece hayal ettiğimiz dalgalara bakıyordum. Planladığımız peri masalı tatili gibi değildi ama ben, bunu ikimiz için de görüyordum.

"O manzaranın etkisi asla geçmiyor." Rush'ın derinden, yayarak söylediği sözler beni irkiltmişti. Arkamı dönüp Rush'm açık kapıya yaslandığını gördüm. Üstsüzdü. Ah. Tanrım.

Cümle kurarruyordum. Hayatımda gördüğüm tek çıplak erkek göğsü Cain'inkiydi ve bu, annem hastalanmadan önce buluşmalara ve eğlenceye ayıracak vaktim olduğundaydı. Cain'in on altı yaşındaki göğsü, önümde duran geniş, keskin kasların yanında bir hiçti. Kamında gerçekten gözle görülebilen kaslar vardı.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Eğlendiğini bildiren ses tonu dikkatimden kaçmadı. Gözlerimi kırptım ve vukan bakınca dudaklarındaki pis gülümsemeyi gördüm. Lanet olsun. Ona bön bön baktığımı yakalamıştı.

"Seni rahatsız etmeyeyim. Ben de manzaranın tadını çıka-nyordum," deyip elindeki kahve fincanından bir yudum aldı.

Suratım yanıyordu, üç farklı kırmızı tonuna büründüğümü biliyordum. Tekrar arkamı dönüp gözlerimi okyanusa diktim.

Ne kadar utanç vericiydi. Bu adamın bana burada kısa bir süre kalmam için izin vermesini sağlamaya çalışıyordum. Ayılıp bayılmak en iyi hamle değildi.

Arkamdan gelen kısık sesli kahkaha, bunu daha beter bir hale getirdi. Bana gülüyordu. Müthiş.

"İşte buradasın. Bu sabah seni yatakta özledim." Ilımlı, dişi bir ses tonu arkamda şakımışh. Merakıma yenik düşüp arkamı döndüm. Üzerinde sütyen ve külot hariç hiçbir şey olmayan bir kız Rush'a yanaşmış, uzun, pembe tırnağını göğsünde gezdiriyordu. Ona dokunmak istediği için onu suçlayamıyordum. Ben de epey imrenmiştim.

"Gitme vaktin geldi," diye karşılık veren Rush, kızın elini göğsünden çekti ve yanından uzaklaştı. Ön kapıyı eliyle işaret ederken onu izliyordum.

Kız, "Ne?" diye sordu. Yüzündeki şaşkın ifade bunu beklemediğini söylüyordu.

"Buraya almak için geldiğin şeyi aldın, tatlım. Bacaklarının arasına girmemi istiyordun. İstediğini aldın. İşimiz bitti."

Sesinin soğuk, sert, dümdüz tonundan irkildim. Ciddi miydi?

Kız, "Şaka yapıyorsun!" diye tersleyip ayağını yere vurdu.

Rush başını iki yana salladı ve fincanından biraz daha içti.

"Bana bunu yapmayacaksın. Dün gece harikaydı. Bunu biliyorsun." Rush'ın koluna doğru uzandı ve o da hızla kolunu çekti.

"Dün gece bana gelip yalvardığında ve kıyafetlerini çıkardığında tek gecelik bir ilişki olacağı yönünde seni uyarmıştım. Daha fazlası değil."

Dikkatimi tekrar kıza çevirdim. Öfkelenmişti ve tartışmak için ağzını açtı ama kapadı. Ayağını bir kez daha yere vurup evin iç kısımlarına geri döndü.

Az önce gördüklerime inanamıyordum. Bu insanlar birbirlerine böyle mi davranıyorlardı? İlişkilerle ilgili tek deneyimimi Cain'le edinmiştim. Gerçekten hiç yatmamış olsak da bana karşı tatlı tavırlar takınırdı. Buradaki durum ise sert ve acımasızdı.

Rush sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Ee, dün gece nasıl uyudun?" diye sordu.

Kızın gittiği yöndeki kapıdan bakışlarımı çekip onu inceledim. Bu kadına seksten başka bir şey olmayacağını kendisine söyleyen biriyle yatacak kadar neler olmuştu böyle? Tabii ki iç çamaşırı mankenlerinin kıskanacağı bir vücudu vardı ve o gözleri, bir kadına çılgın şeyler yaptırabilirdi. Fakat yine de. Öyle acımasızdı ki.

Kendime engel olamadan, "Bunu sıklıkla yapar mısın?" diye sordum.

Rush tek kaşını kaldırdı. "Neyi? İnsanlara iyi uyudular mı diye sormayı mı?"

Sorduğum şeyi biliyordu. Geçiştiriyordu. Bu beni ilgilendirmezdi. Ayakaltmdan çekilmeliydim, böylece kalmama izin verirdi. Onu azarlamak için ağzımı açmak iyi bir fikir değildi.

"Kızlarla seks yapıp onlan çöp gibi sokağa fırlatmayı," dive tersledim. Ağzımı kapadım, söylediğim kelimeler başımın içinde yankılanırken dehşete düştüm. Ne yapıyordum bövle? Dışarı atılmaya mı çalışıyordum?

Rush fincanını yanındaki masaya koydu ve oturdu. Arkasına yaslanıp uzun bacaklarını uzattı. Sonra gözlerini tekrar bana dikti. "Burnunu hep seni ilgilendirmeyen işlere mi sokarsın?" diye cevap verdi.

Ona kızmak istedim. Fakat kızamadım. Haklıydı. Ben kimdim ki insanları suçlayacaktım? Adamı tanımıyordum.

"Normalde hayır. Üzgünüm," dedim ve hızla içeri girdim. Beni de dışarı fırlatıp atması için ona bir şans vermek istemiyordum. Merdivenlerin altındaki o yatağa, en az iki haftalığına ihtiyacım vardı.

Boş bardakları ve bira şişelerini toplayarak kendimi meşgul ettim. Bu yerin temizlenmesi gerekiyordu ve iş bulmadan önce bunu yapabilirdim. Her gece böyle partiler vermediğini umdum. Veriyorsa şikâyet etmeyecektim ve kim bilir, belki birkaç gece sonra her şartta uyumayı başarabilirdim.

"Bunu yapmana gerek yok. Henrietta yarın gelecek."

Topladığım şişeleri çöpe atıp ona baktım. Yine kapının önünde dikilmiş, beni izliyordu.

"Sadece yardım edebileceğimi düşündüm."

Rush sırıttı. "Zaten temizlikçim var. Düşündüğün buysa, yeni birini tutmaya niyetli değilim."

Başımı salladım. "Evet. Bunu biliyorum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Dün gece evinde uyumama izin verdin."

Rush yürüyüp geldi ve tezgâhın önünde kollarını kavuşturarak durdu. "O konuda... Konuşmamız gerek."

Ah, lanet olsun. İşte başlıyordu. Elime geçen tek şey tek geceydi.

'Tamam," diye karşılık verdim.

Rush bana kaşlarını çatarak bakınca kalbimin hızlandığını hissettim. Mutlu haberler vermeyecekti.

"Babanı sevmiyorum. Beleşçinin teki. Annem hep onun gibi adamlar bulmaya meyillidir. Bu onun yeteneği. Ama babanın bu yönünü zaten bildiğini düşünüyorum. Ki bu beni meraklandırıyor; neden öyle biri olduğunu bildiğin halde yardım almak için babana gittin?"

Bunun onu ilgilendirmediğini söylemek isterdim. Fakat onun yardımına muhtaç olduğum için ilgilendiriyordu. Ona hiçbir açıklama yapmadan evinde uyumama izin vermesini bekleyemezdim. Bana neden yardım ettiğini bilmeyi hak ediyordu. Benim de beleşçinin teki olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Annem öleli kısa zaman oldu. Kanserdi. Üç yıl boyunca aldığı tıbbi yardım üst üste eklendi. Sahip olduğumuz tek şey büyükannemin bize bıraktığı evdi. Annemin tıbbi yardımını karşılayabilmek için evi ve diğer her şeyi satmam gerekti. Babamı, beş sene önce bizi terk edip gittiğinden beri görmedim. Ama ailemden bir tek o kaldı. Yardım isteyebileceğim başka kimse yok. Uzun süre kalmaya hiç niyetlenmedim. Babamın beni burada istemeyeceğini biliyordum." Ruhsuz, sert bir kahkaha attım. "Gerçi ben daha buraya varmadan kaçıp

gideceğini tahmin etmemiştim."

Rush'ın sabit bakışlan hâlâ üzerimdeydi. Bu binlerinin bilmesini istemediğim bir bilgiydi. Babamın bizi terk etmesinin nasıl canımı yaktığını eskiden Cain'e anlatırdım. Kız kardeşimin ve babamın kaybına annemle zor dayanıyorduk. Ancak Cain daha fazlasma ihtiyaç duymuştu ve ben, ihtiyaç duyduğu kişi olamazdım. Bakmam gereken hasta bir annem vardı. Başka kızlarla çıkıp eğlenebilsin diye Cain'in gitmesine izin vermiştim. Ben üzerinde sadece bir yüktüm. Arkadaşlığımız kalıa olmuştu ama bir zamanlar sevdiğimi düşündüğüm çocuğa karşı sadece çocukça duygular beslediğimi de fark etmiştim.

Rush sonunda, "Annene olanları duyduğuma üzüldüm/' diye cevap verdi. "Zor olmalı. Üç sene boyunca hasta olduğunu söyledin. Yani hastalığı öğrendiğinizde on altı yaşında miydin?"

Başka ne denebileceğinden emin olmadığım için başımla onayladım. Acımasını istemiyordum. Bana sadece uyuyacak bir yer lazımdı.

"Bir işe girmeyi ve kendi evine taşınmayı planlıyorsun." Soru sormuyordu. Ona söylediklerimi sindiriyordu. O yüzden karşılık vermedim.

"Merdivenin altındaki oda bir aylığına şenindir. Bir işe girip bir daireye taşınabilmek için yeterince para biriktirebilmen gerekiyor. Destin, buradan çok uzakta değil ve orada yaşam koşullan daha uygun. O zamandan önce ebeveynlerimiz dönerse, babanın sana yardıma olabileceğini düşünüyorum."

Rahatlayarak nefes verirken boğazımdaki düğümü yuttum. "Teşekkür ederim."

Rush uyuduğum odaya açılan kilere dönüp baktı. Sonra bana döndü. "Yapmam gereken bazı şeyler var. İş avında başarılar," dedi. Tezgâhtan uzaklaştı ve yürüyüp gitti.

Kamyonetimde benzin yoktu ama bir yatağım vardı. Ayrıca yirmi dolanm da. Çantamı ve anahtarlarımı almak için hızla odama girdim. Olabildiğince kısa sürede iş bulmalıydım.

Dördüncü Bölüm

ICamyonetirnin sileceklerinin altına bir not sıkıştınimıştı. Çekip çıkardım ve okudum:

Depo dolu.

Grant.

Grant bana benzin mi almıştı? Göğsüm aniden sımsıcak oldu. Ne kadar da nazikti. Rush'ın "beleşçi" lafı kulaklanmda yankılandı ve Grant'e en kısa zamanda ödeme yapmam gerektiğini fark ettim. Babam gibi bir beleşçi olduğum düşünülmemeliydi.

Kamyonete binip kolayca çalıştırdım ve garaj yolundan çıktım. Dışarıda dün geceki kadar olmasa da hâlâ birçok araba vardı. Kimlerin geceyi burada geçirdiğini merak ettim. Hep burada mı olacaklardı? Bu sabah Rush ve gönderdiği kız hariç kimseyi görmemiştim.

Rush nazik bir insan değildi ama adildi. Bu konuda hakkını yememeliydim. Aynca çok seksiydi. Bunu görmezden gelmeyi öğrenmem gerekecekti. Yeterince kolay olması gerekiyordu.

Rush'ın etrafımda pek sık dolanacağını sanmıyordum. Etrafımda olmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi.

Benzinden tasarruf etmek için Rosemary'de bir iş bulmaya karar verdim. Böylece Rush'ın evinden daha çabuk taşınırdım. Yerel bir gazete buldum ve birkaç farklı iş ilanını yuvarlak içine aldım. İki tanesi yerel restoranlarda garsonluk işiydi; başvurmak için oralara gittim. Birinden ya da ikisinden telefon geleceğini hissediyordum ama oralarda çalışmak istediğimden emin değildim. Müsait olan tek iş buysa çalışırdım gerçi. Bahşişler pek iyi olacağa benzemiyordu ve böyle bir işte çalışırken bahşişe ihtiyacınız olurdu. Kasiyerlik pozisyonuna başvurmak için yerel eczaneye de gittim ama şimdiden pozisyon kapanmıştı. Sonra yerel bir pediatri kliniğindeki banko görevlisi pozisyonuna başvurmayı denedim ama deneyimli eleman anyorlardı ve benim deneyimim yoktu.

Yuvarlak içine aldığım son bir iş daha vardı ve onu sona bırakmak zorunda kalmıştım çünkü kotarması daha zor bir işti: yerel bir golf kulübünde servis işi. Saatine yedi dolar daha fazla ödeniyordu ve bahşişler de çok daha iyi olacaktı. Kendi evime çok daha kısa sürede çıkabilirdim. Ayrıca ekstra haklar da vardı. Sağlık sigortası harika olurdu.

İş ilanında başvuruların golf sahasının arkasındaki kulüp binasına yapılması

gerektiği yazıyordu. Direktifleri takip ettim ve kamyonetimi havalı bir Volvo'nun arkasına park ettim. Yüzümü kontrol etmek için dikiz aynasını düzelttim. Eczanedeyken ufak bir rimel almıştım. Birazcık rimel yüzümün yaşça daha büyük görünmesine yardım etti. Soluk sarı saçlarımda elimi gezdirdim ve bu işi alabilmek için kısa bir dua ettim.

Çantamı almaya gittiğimde şortumu ve atleti çıkarmıştım.

İş bulabilmek için yazlık elbisenin daha uygun olacağını düşünmüştüm. Rush çocuk gibi göründüğümü söylemişti. Yaşça daha büyük görünmek istiyordum. Rimel ve elbisenin yardımı dokunmuş gibiydi.

Kamyoneti kilitlemekle uğraşmadım. Burada çalınma tehlikesi yoktu. Yakma park edilmiş arabalar altmış bin dolardan fazla değere sahipken olmazdı. Ofis kapısına giden birkaç basamak vardı. Son kez derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

Küçük, kahverengi bir topuzu ve tel çerçeveli gözlüğü olan ufak tefek bir kadın, içeri girdiğimde bankoya gidiyordu. Ofislerden birine girerken bana şöyle bir baktı ama beni gördüğünde olduğu yerde durdu. Vücudumun geri kalaruna hızla bir bakış attı ve kafasını bana doğru salladı.

Emir veril gibi konuştu: "İş için mi buradasın?"

Başımla onayladım. "Evet. Servis pozisyonu için buradayım."

Ciddi bir şekilde gülümsedi. "İyi. Dış görünüşün uygun. Böyle bir yüz görünce üyeler hataları görmezden geleceklerdir. Golf arabası sürebilir misin ve şişe açacağıyla bira açabilir misin?"

Başımla onayladım.

"İşe alındın. Şu anda sahada birine ihtiyacım var. Beni takip et; sana üniforma verelim." Tartışmadım. Arkasını hızla dönüp başka bir odaya doğru yürümeye başladığında arkasından takip ettim. Ciddi bir kadındı. Bir kapı açıp içeri girdi.

"Şortta bedenin 36 mı? Üst kısmın şu anda giydiğinden daha dar olacak. Erkekler buna bayılacak gerçi. Büyük göğüs seviyorlar. Bakalım..." Memelerimden bahsediyordu. Bu garipti. Askıdan beyaz bir şort alıp bana fırlattı. Sonra da soluk mavi bir polo tişört attı. "Bu küçük bir üst. Dar olması

gerek. İşletmemiz

klas bir işletme ama erkeklerimiz gözlerinin bayram etmesini de istiyor. Biz de bunu beyaz şort ve dar pololarla sunuyoruz. Evrak işlerine kafam takma. İşten soma hepsini sana doldurturum. Burada eleman açısından elimiz sıkışık. Seninki gibi yüzler kolay bulunmuyor. Şimdi üstünü değiştir; ben seni içki servis aracına götürmek için bekliyor olacağım."

İki saat sonra golf sahasındaki tüm on sekiz deliği iki kere dolaşmış ve tüm içkileri satmıştım. Golfçülerin hepsi bana yeni olup olmadığımı sordular ve muhteşem hizmetim hakkında yorum yaptılar. Aptal değildim. Yaşça büyük erkeklerin nasıl içime düştüklerini görebiliyordum. Neyse ki hepsi sınırı aşmamaya dikkat ediyor gibiydi.

Beni işe alan kadın, apar topar beni araca atıp gönderdiği sırada adım da söylemişti. İsmi Darla Lowry'ydi. İşe alımlardan o sorumluydu. Aynca tez canlı biriydi. Bana dört saat içinde ya da ne zaman içkiler biterse dönmemi söylemişti. İki saat içinde elimdeki içkiler tükenmişti.

Ofise girince Darla, odaların birinden kafesini uzattı. "Şimdiden döndün mü?" diye sordu ellerini beline koyup dışarı çıkarken.

"Evet. İçkiler bitti."

Kaşları havaya kalktı. "Hepsi mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Hepsi."

Ciddi yüzüne bir gülümseme yerleşti ve bir kahkaha patlattı. "Eh, ne diyebilirim ki? Senden hoşlanacaklarını biliyordum ama o azgın adamlar, seni yanlarında daha uzun süre tutmak için elinde ne varsa almaya niyetli çıktı."

Durumun böyle olduğundan emin değildim. Dışarısı sıcaktı. Ne zaman bir delikte dursam, golfçüler rahatlamış gibi görünüyorlardı.

"Haydi, tekrar stok yapabileceğin yeri göstereyim sana. Güneş batana kadar servise devam etmelisin. Ardından buraya dön de şu evrakları dolduralım."

Rush'm evine vardığımda hava kararmıştı. Tüm gün yoktum. Araç yolundaki arabalar gitmişti. Üç arabalık garaj kapalıydı ve önüne kırmızı, pahalı, üstü

açılabilir bir araba park edilmişti. Kamyonetimi ayakaltına park etmemeye dikkat ettim. Rush daha fazla arkadaşını çağırabilirdi ve kamyonetimin bir sorun yaratmasını istemiyordum. Bitkin düşmüştüm. Sadece uyumak istiyordum.

Kapıda durdum ve tıklatsam mı yoksa içeri mi girsem diye düşündüm. Rush burada bir ay kalabileceğimi söylemişti. Tabii bu her geldiğimde kapıyı çalmam gerekmediği anlamına geliyordu.

Kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim. Antre boştu ve şaşırtıcı derecede temizdi. Birileri şimdiden buradaki dağınıklığı toparlamıştı. Hatta mermer zemin parlıyor gibiydi. Geniş, açık oturma odasından televizyon sesi duydum. Başka ses yoktu. Mutfağa yöneldim. Beni bekleyen bir yatak vardı. Gerçekten duş almak isterdim ama Rush'a hangi duş kabinini kullanmam gerektiğini henüz sormamıştım ve bu gece onu rahatsız etmek istemiyordum. Yarın sabah uyandığımda gizlice gidip bu sabahkini kullanırdım.

Mutfağa girdiğimde peynir ve sanmsak kokusu burnuma doldu. Cevap olarak midem gürledi. Çantamda bir paket tıstık ezmeli kraker ve eve gelirken benzinlikten aldığım ufak bir şişe süt vardı. Bugün bahşişlerden biraz kazanmıştım ama yiyeceğe verip paramı ziyan edemezdim. Elimden geldiği kadarıyla her şeyi biriktirmeliydim.

Ocakta üstü kapalı bir tava vardı ve tezgâhta ağzı açık bir şarap şişesi duruyordu. İçinde insanın canını çektiren soslu makama kalmış iki tabak da tezgâhtaydı. Rush'm misafiri vardı.

Dışarıdan bir inilti yükseldi, ardından da yüksek bir ses geldi.

Pencereye doğru yürüdüm ama ay ışığı, Rush'm çıplak poposuna değer değmez olduğum yerde dondum. Oldukça hoş bir çıplak popoydu. Çok, çok hoştu... Daha önce hiçbir erkeğin çıplak poposunu görmemiş olmama rağmen. Gözlerimi sırtına yönelttim, sırtını kaplayan dövmeler beni şaşırttı. Tam olarak ne olduklarını seçemiyordum. O hareket ederken ay ışığı yeterli değildi.

Kalçası ileri geri hareket etti ve kendine doladığı iki uzun bacağı fark ettim. Daha hızlı hareket edince tekrar yüksek bir inilti duyuldu. Ağzımı kapadım ve bir adım geriledim. Rush biriyle seks yapıyordu. Dışarıda. Verandasında. Dönüp gidemiyordum. Elleriyle iki yanındaki bacakları yakalayıp daha da açtı. Yüksek sesle feryat edilince yerimden sıçradım. İki el sırtına gitti ve uzun tırnaklar yanık tenli sırtındaki dövmelere saplandı.

Bunu izlememem gerekiyordu. Aklımı başıma toplamak için başımı sağa sola sallarken dönüp hızla kilere ve gizli yatak odama girdim. Rush hakkında öyle şeyler düşünemezdim. Yeterince seksiydi. Gerçekten seks yaparken onu görmek, kalbime garip şeyler yapmıştı. Onun birlikte olduktan sonra fırlatıp attığı kızlardan biri olmak falan istemiyordum. Vücudunu öyle görmek ve kıza kendini nasıl hissettirdiğini duymak beni biraz kıskandırmıştı. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. On dokuz yaşında olup hâlâ bakire olmak üzücüydü. Cain beni sevdiğini söylemişti ama ona en çok ihtiyaç duyduğumda, hasta annesini düşünmek zorunda kalmadan gizlice dışarı çıkıp seks yapabileceği bir kız arkadaş istemişti. Onun bu isteğine engel olduğum için gitmesine izin vermiştim.

Önceki sabah çıkıp buraya gelirken kalmam için bana yalvarmıştı. Beni sevdiğini söylemişti. Beni asla unutmadığım. Birlikte olduğu hiçbir kızın benim yerimi tutmadığım. Tüm bunlara inanamazdım. Birçok gece uyuyana kadar ağlamıştım, korkuyla tek başıma yatmıştım. Beni ayakta tutacak birine ihtiyacım vardı. O anda yanımda olmamıştı. Aşkın ne olduğunu anlayamamıştı.

Yatak odamın kapısını kapadım ve yatağa yığıldım. Üstümü bile örtmedim. Uyumam lazımdı. Sabah dokuzda işte olmam gerekiyordu. Minnet duyabildiğim için kendi kendime gülümsedim. Bir yatağım ve bir işim vardı.

Beşinci Bölüm

Cj üneş sıradışı bir şekilde parlıyordu. Darla, saçımı atkuyruğu yapmamı istemiyordu. Erkeklerin açık saç sevdiğini düşünüyordu. Benim açımdansa maalesef hava fed sıcaktı. Bir buz küpü almak için soğutucuya uzandım ve boynuma sürüp tişörtüme girmesine müsaade ettim. Bugün neredeyse üçüncü sefer on beşinci deliğe kadar gidiyordum.

Sabah odamdan çıktığımda kimse uyanık değildi. Boş tabaklar hâlâ tezgâhtaydı. Temizleyip tüm gece açıkta bıraktığı tavadaki yemeği çöpe atmıştım. Boşa gittiğini görmek beni üzmüştü. Önceki gece eve geldiğimde öyle güzel kokuyordu ki.

Sonra boş şarap şişesini atrruş ve Rush'ı dışarıda bilinmeyen o kızla sevişirken izlediğim yerdeki masada bardaklan bulmuştum. Kirli bulaşıkları bulaşık makinesine koyduktan sonra makineyi çalıştırmış ve tezgâhlar ile ocağı silmiştim.

Rush'ın fark ettiğinden şüpheliydim ama evinde bedavaya uyuduğum için bu

bana kendimi daha iyi hissettiriyordu. On beşinci delikte bir grup golfçünün yanında aracı durdurdum. Daha genç bir kalabalıktı. Üçüncü delikteyken onlan görmüştüm.

Birçok *şey* alıyorlar ve gerçekten iyi bahşiş veriyorlardı. Ben de

flört eder hallerine katlanıyordum. Aralarından biri golf sahasındaki arabaa kızla randevulaşacak değildi. Aptal değildim.

Arkalarında araa durduğumda aralarından biri, "İşte geldi," diye seslendi ve gülümsedi.

"Ah, en sevdiğim kız geri gelmiş. Burası cehennemden daha sıcak kızım. Soğuk bir şeye ihtiyacım var. Belki de iki tanesine."

Araa park ettim ve inip arkasına geçerek siparişlerini aldım.

"Bir tane daha Miller mı?" diye sordum en son siparişini hatırladığım için kendimle gurur duyarak.

"Evet, tatlım." Göz kırptı ve aramızdaki mesafeyi kapayarak beni biraz rahatsız etti.

Bir diğer adam, "Hey, ben de bir şeyler istiyorum, Jace. Güzelin yanından çekil," deyince ona birasını verip yüzümdeki tebessümü korurken bana yirmi dolar uzattı. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verirken parayı cebime soktum. Diğer adamlara baktım. "Sıradaki kim?"

"Ben." Kısa, kıvırcık sarı saçları ve güzel gözleri olan bir adam, elindeki banknotu sallayarak konuşmuştu.

"Corona istiyorsunuz, değil mi?" diye sorup soğutucuya eğildim ve son sipariş ettiği içeceği çıkardım.

"Sanınm, âşığım. Hem çok güzel hem hangi birayı içtiğimi hatırlıyor. Sonra da benim için açıyor." Elime parayı tutuşturup birayı alırken bana takıldığını anlayabiliyordum. "Üstü şenindir, güzellik."

Cebime sokarken elli dolar olduğunu fark ettim. Bu adamlar gerçekten para saçmayı dert etmiyorlardı. Bu gülünç bir bahşişti. Bana bu kadar vermemesini söylemek istedim ama vazgeçtim. Muhtemelen hep böyle bahşiş veriyorlardı.

Biri, "Adın ne?" diye sordu ve sipariş vermek için el sallayan koyu renk saçlı, koyu tenli adamın, cevap vermemi beklediğini gördüm.

"Blaire," diye cevap verirken sipariş ettiği havalı bira için soğutucuya uzandım. Kapağını açıp ona uzattım.

"Erkek arkadaşın var mı Blaire?" diye sordu ve içkiyi alırken parmağını elimin kenarında okşar gibi gezdirdi.

"Şey, hayır," diye cevap verdim, gerçi bu durumda yalan söylemek daha iyi olabilirdi.

Adam bana bir adım yaklaştı ve ücret ile bahşişi uzattı. "Ben VVoods," dedi.

"Seninle, şey, tanışmak güzel, VVoods," diye cevap verirken kekeledim. Koyu renk gözlerindeki yoğun bakış beni germişti. Tehlikeli olabilirdi ve üstünden pahalı parfüm tütüyordu. İyi yetiştirilmişti. Güzel insanlardan biriydi ve bunu biliyordu. Benimle flört etme amacı neydi?

Kıvırcık saçlı sarışın, "Bu hiç adil değil, VVoods. Geri çekil. Resmen sının aştın. Sırf baban buranın sahibi diye her şeyin tadına ilk sen bakacak değilsin," diye şaka yaptı. Sarunm şaka yapıyordu.

VVoods, arkadaşını görmezden geldi ve gözlerini üzerime sabitledi. "İşten saat kaçta çıkıyorsun?"

Eyvah. Onları doğru anladıysam VVoods'un babası benim büyük patronumdu. İşyerinin sahibinin oğluyla vakit geçirmemem gerekiyordu. Bu çok kötü olurdu.

"Kapanışa kadar çalışıyorum," diye açıkladım ve ona birayı uzatıp parasını aldım.

VVoods iyice yakınımda durarak, "Akşama seni alıp bir şeyler yemeye götürebilir miyim?" diye sordu. Dönseydim bir nefeslik bir mesafede kalacaktı.

"Hava sıcak ve ben şimdiden bitkinim. Tek isteğim duş alıp yatmak."

Sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı ve sırtımdan terler dökülürken titredim. "Benden korkuyor musun? Korkma. Zararsızım."

Onunla ne yapacağımdan emin değildim. Flört etme konusunda iyi değildim ve yaptığının bu olduğundan da emin değildim. Senelerdir kimse benimle flört etmemişti. Cain'den ayrıldıktan sonra günlerim annemle ve yine annemle geçiyordu. Başka bir şeye ayıracak vaktim yoktu. Erkekler benimle uğraşmıyorlardı.

"Beni korkutmuyorsun. Ben böyle şeylere alışkın değilim, o kadar," diye özür dilercesine karşılık verdim. Doğru dürüst cevap vermeyi bilmiyordum.

Merakla, "Nasıl şeylere?" diye sordu. Sonunda yüzüne bakmak için döndüm.

"Erkekler ve flört. En azından, sanınm olan bu." Aptal gibi konuşmuştum. VVoods'un yüzüne yavaşça yayılan gülümseme, golf arabasının alfana sürünüp saklamak istememe neden oldu. Kesinlikle kendi kulvarımın dışındaydım.

"Evet, bu kesinlikle flört. Ve nasıl oluyor da senin gibi inanılmaz güzel bir kız böyle şeylere alışkın olmuyor?"

Kelimeleri beni gerdi, başımı sağa sola salladım. On altıncı deliğe gitmem gerekiyordu. "Son birkaç senedir meşguldüm. Eğer, şey, başka bir şeye ihtiyacınız yoksa on altıncı delikteki golfçüler şimdiden bana kızmıştır."

VVoods başıyla onayladı ve bir adım geriledi. "Seninle işim bitmedi. Hem de hiç. Ama şimdilik işine dönmene müsaade edeceğim."

Şoför tarafına hızla geçtim ve içeri girdim. Sıradaki delikte bir grup emekli adam vardı. Yaşlı adamların içime düşmelerini dört gözle beklemiyordum ama en azından flört etmiyorlardı.

O gece kamyonetime giderken VVoods'u görmeyince rahatladım. Sadece şakasına takıldığını bilmeliydim. Bugün bahşişlerden iki yüz dolar kazanmıştım ve kendimi gerçek bir yemekle şımartmanın sorun olmayacağına karar verdim. McDonalds'ın arabaya servisine çektim ve kendime bir çizburger ile patates kızartması sipariş ettim. Rush'ın evine dönerken yolda burılan mutlulukla yedim. Evin önünde hiç araba yoktu.

Bu gece o seks yaparken onu basmayacaktım. Gerçi buraya birini kendi

arabasıyla getirmiş olabilirdi. İçeri girdim ve antrede durdum. Televizyon sesi yoktu. Hiç ses yoktu ama kapı açıkü. Bahsettiği gizli anahtarı kullanmak zorunda kalmamıştım.

Bugün çok terlemiştim. Yatmadan önce duş almak zorundaydım. Mutfağa girdim ve cinsel kaçamak yaşanıp yaşanmadığım görmek için ön verandayı kontrol ettim. Duşa girmek kolay olacaktı.

Odama daldım ve Cain'in eski *boxe/ı* ile geceleri yatarken giydiğim bir atleti aldım. Cain bunu bana genç ve aptal olduğumuz zaman vermişti. Ona ait bir şeyle uvumarru istemişti. O zamandan beri bununla uyuyordum. Gerçi artık eskisinden dardı. On beş yaşından bu yana dolgunlaşmıştım.

Dışarı çıktığımda okyanusun havasını derin bir nefesle içime çektim. Buradaki üçüncü gecemdi ve gerçekten suya henüz inmemiştim. Eve öyle yorgun geliyordum ki oraya gidecek ener-

jim olmuyordu. Basamaklardan indim ve tenis ayakkabılarımı çıkarmadan önce banyoya pijamalarımı koydum.

Kumlar hâlâ güneşin sıcaklığıyla ılıkta. Su beni karşılamak için hızla gelene kadar karanlıkta kumların üzerinde yürüdüm. Soğuk, irkilmeme neden oldu ve bir nefes aldım ama tuzlu suyun ayaklarımı kaplamasına müsaade ettim.

Annemin okyanusta oynadığı zamandan bahsederken gülümsemesi aklıma geldi ve başımı gökyüzüne kaldırıp gülümsedim. Sonunda buradaydım. İkimiz için buradaydım.

Sol tarafımdan gelen bir ses düşüncelerimi böldü. Ay ışığı bulutlardan kurtulduğu anda kumsala bakmak için döndüm ve Rush karanlıkta belirdi. Koşuyordu.

Yine üstsüzdü. Üzerindeki şort, dar kalçalarından aşağı uzanıyordu ve ben, onun koşan vücudunun görüntüsüyle büyülenmiştim. Hareket etmem mi gerekiyordu yoksa koşmaya son verecek miydi emin olamıyordum. Yavaşladı, ardından yanımda durdu. Göğsündeki ter yumuşak ışıkta parladı. Garip bir şekilde uzanmak ve dokunmak istedim. Onunki gibi bir vücudun ürettiği herhangi bir şey iğrenç olamazdı. Bu imkânsızdı.

Birkaç kere derin nefes alırken, "Geri dönmüşsün," dedi.

"Az önce işten çıktım," diye karşılık verdim, gözlerimi göğsünde değil gözlerinde tutmaya çabalıyordum.

"Yani iş mi buldun?"

"Evet. Dün."

"Nerede?"

Ona bunca şeyi söylesem mi bilmiyordum. Arkadaşım değildi ve onu asla aileden biri olarak görmeyeceğim de ortadaydı. Ebeveynlerimiz evlenmiş olabilirdi ama o, babam ya da benimle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

"Kerrington Golf Kulübü'nde," diye cevap verdim.

Rush'ın kaşlan çiniden kalkb ve bana bir adım yaklaştı. Tek elini çeneme götürdü ve yüzümü kaldırdı. Beni inceleyerek, "Rimel sürmüşsün," dedi.

"Evet, sürdüm." Çenemi ondan kurtardım. Evinde uyumama izin veriyor olabilirdi ama bana dokunması hoşuma gitmemişti. Belki de bana dokunması hoşuma gitmişti ve sorun da buydu. Bana dokunmasından hoşlanmak istemiyordum.

"Yaşını gösteriyor." Geri çekildi ve kıyafetimi yavaşça süzdü. Tekrar bana bakarak, "Sen golf sahasındaki arabaa kızsın," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bana tek elini salladı. "Kıyafetten. Dar, kısa, beyaz şort ve polo tişört. Üniforma bu."

Karanlığa minnettardım. Kızardığımdan emindim. Eğlenmiş gibi bir ses tonuyla, "Feci para kazanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

İki gün içinde beş yüz dolardan fazla bahşiş toplamıştım. Ona göre fed para kazanmak sayılmazdı ama bana göre öyleydi. Omuz silktim. "Bir aydan kısa sürede buradan gideceğimi duyunca rahatlayacaksın."

Hemen karşılık vermedi. Muhtemelen gitmeli ve duş almalıydım. Bir şeyler söylemeye başlamıştım ki bana bir adım yaklaştı. "Muhtemelen öyle olmalıyım.

Rahatlamış yani. Gerçekten rahatlamış olmam lazım. Ama öyle değilim. Rahatlamadım, Blaire." Duraksadı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Neden böyle?"

Yere pelte gibi serilmemek için uzanıp kolunu yakalamak istedim. Ama kendime engel oldum.

"Bana karşı mesafeni koru, Blaire. Fazla yaklaşmak istemezsin. Dün gece." Yüksek sesle yutkundu. "Dün gece aklımdan çıkmıyor. İzlediğini bilmek. Beni çıldırtıyor. Yani uzak dur. Ben senden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum." Dönüp eve doğru koşarken ben de orada kalıp kumların üzerinde eriyip gitmemeye çalıştım.

Ne demek istemişti? Onları gördüğümü biliyor muydu? Ardından kapının kapandığını gördüğümde geri döndüm ve duş aldım. Sözleri gece uzun süre beni uyanık tutacaktı.

Altıncı Bölüm

R.ush 'tan uzak durmak, aynı çatı altında yaşadığımız için kolay değildi. Mesafesini korumaya çalışsa da birbirimize rastlıyorduk. Ayrıca benimle göz teması kurmaktan da sakınıyordu ama bu, sadece daha fazla büyülenmeme neden olmuştu.

Kumsaldaki konuşmamızdan iki gün sonra fıstık ezmeli sandviçimi yiyip mutfağa girdim ve bir diğer yarı çıplak kadın tarafından karşılandım. Saçı darmadağınıktı ama taranmamış haliyle bile çekiciydi. Böyle kızlardan nefret ediyordum.

Kız bana bakmak için döndü. Şaşkın ifadesi hızla öfkeye dönüştü. Kahverengi gözlerini kırpıştırıp elini beline koydu. "Az önce kilerden mi çıktın?"

"Evet. Az önce Rush'ın yatağından mı çıktın?" diye karşılık verdim. Kendime engel olamadan ağzımdan çıkmıştı. Rush zaten cinsel hayatının beni ilgilendirmediğini bildirmişti. Çenemi kapamam gerekiyordu.

Kız mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırdı, dudaklarına eğlendiğini belirten bir gülümseme yerleşti. Hayır. Bana izin verse yatağına girmeyecek değilim ama bunu Grant e

söyleme." Elini sanki bir sineği kovalıyormuş gibi salladı. "Boş ver. Muhtemelen zaten biliyordur."

Aklım karışmıştı. "Yani az önce Grant'irv yatağından mı çıktın?" diye sordum ve bir kez daha bunun beni ilgilendirmediğini fark ettim. Fakat Grant burada yaşamıyordu, bu nedenle meraki anıruştım.

Kız elini karmakarışık kahverengi buklelerinde dolaştırdı ve iç çekti. "Evet. Ya da en azından eski yatağından."

"Eski yatağı mı?" diye tekrar ettim.

Kapının önündeki hareketlenme dikkatimi çekti ve gözlerim Rush'm gözleriyle buluştu. Dudaklarında pis bir gülümsemeyle beni izliyordu. Harika. Burnumu soktuğumu duymuştu. Gözlerimi kaçırmak ve az önce kızın, yatağına girip girmediğini sormamış gibi yapmak istedim. Gözlerindeki bilgiç panlh, bunun boşa çaba olacağını bana bildirdi.

Rush, "Ben sana engel olmayayım, Blaire. Granfin misafiriyle uğraşmaya devam et. Eminim Grant bunu umursamayacaktır," dedi kısık sesle. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki oraya rahatça yerleşiyormuş gibi kapıya yaslandı.

Başımı eğip düşüncelerimi toplamaya çakşırken parmaklarımdaki ekmek kırıntılarını silkelemek için çöp kovasına gittim. Rush dinlerken bu konuşmaya devam etmek istemiyordum. Onunla fazlasıyla ilgileniyormuşum gibi görünmeme neden oluyordu. Bu istemediği bir şeydi.

Kız, "Günaydın Rush, dün gece burada yatmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Grant kendi evine arabayla gidemeyecek kadar çok içmişti," dedi.

Ah. Demek hikâye buydu. Lanet olsun. Neden merakıma yenik düşmüştüm ki?

Rush, "Grant istediği zaman burada kalabileceğini biliyor," diye karşılık verdi. Kapının eşiğinden geçip tezgâha yöneldiğini göz ucuyla görebiliyordum. Dikkati üzerimdeydi. Neden bu işin peşini bırakmıyordu ki? Sessizce gidecektim nasılsa.

Kızın sesi, "Eh, şey, sanınm tekrar üst kata çıkacağım," derken emin olamıyor gibi çıkmıştı. Rush karşılık vermedi ve ben ikisine de bakmadım. Kız gitmesi yönündeki ipucunu aldı ve ben de tekrar Rush'a bakmadan önce merdivendeki ayak sesini duyana kadar bekledim.

"İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir, Blaire," diye fısıldadı Rush yanıma gelirken. "Biriyle daha sabahladığımı mı sandın? Söylesene. Tüm gece yatağımda mıydı acaba diye anlamaya mı çalışıyordun?"

Zorla yutkundum ama hiçbir şey söylemedim.

"Kiminle yattığım seni ilgilendirmez. Daha önce bunun üzerinden geçmemiş miydik?"

Başımla onaylamayı başardım. Sadece gitmeme izin verseydi, evinde dolanan kızlarla bir daha asla konuşmayacaktım. Rush uzandı ve bir tutam saçımı parmağına doladı. "Beni tanımak istemezsin. İstediğini düşünüyor olabilirsin ama istemiyorsun. Sözüme güven."

Bu kadar görkemli olmasa ve burnumun ucunda durma-saydı buna inanmak daha kolay olurdu. Fakat beni ne kadar kendinden uzağa iterse o kadar ilgimi çekiyordu.

Kısık bir sesle, "Beklediğim gibi değilsin. Keşke öyle olsaydın. Çok daha kolay olurdu/' deyip saçımı bıraktı, ardından dönüp uzaklaştı. Arka verandaya açılan kapı kapandığında tuttuğum nefesi verdim.

Ne demek istiyordu? Ne beklemişti?

O gece işten döndüğümde Rush orada yoktu.

Gözlerimi açtım ve başucu sehpasındaki küçük, alarmlı saate bakmak için döndüm. Sabahın dokuzunu geçmişti. Gerçekten uyuyup kalmıştım. Gerinip uzandım ve ışığı yaktım. Önceki gece duş almıştım, yani temizdim. Hafta içinde bin dolardan fazla kazanmıştım. Bugün daire bakmaya başlamaya karar verdim. Gelecek hafta kendi evime çıkabilmeliydim.

Ellerimi saçımda gezdirdim ve kalkmadan önce yatıştırmaya çalıştım. Bu sabah gidip biraz kumsalda uzanacaktım. Bunu henüz yapmamıştım. Bugün okyanusun ve güneş ışınlarının tadını çıkaracaktım.

Yatağımın altından valizimi çektim ve beyazlı pembeli bikiniyi aradım. Tek sahip olduğum buydu. Dürüst olmam gerekirse çok az kullanılmıştı. Beyaz dantelli dokusu ve pembe çizgileri ten rengimle uyumluydu.

Çekip çıkarınca hatırladığımdan daha açık olduğuna karar verdim. Ya da vücudum son giydiğimden beri değişmişti. Bikininin üzerine geçirmek için valizden bir atlet çıkardım ve güneş kremimi aldım. İşteki ilk günümden sonra almıştım. İşim için güneş kremi şarttı.

Işığı söndürüp kilere girdim, ardından da mutfağa. Işığa çıktığımda genç bir adam, "Lanet olsun. Bu da kim?" diye sorunca irkildim. Barda oturmuş, içime düşen yabancıya şöyle bir baktıktan sonra gözlerimi Grant'in başında dikildiği buzdolabına çevirdim.

Grant, "Her sabah o odadan böyle giyinip mi çıkıyorsun yani?" diye sordu.

Burada birUerinin olmasını beklemiyordum. "Şey, hayır. Normalde iş için giyinmiş oluyorum/' diye cevap verirken bardaki genç çocuk hafif bir ıslık çaldı. On altı yaşından büyük olamazdı.

"Bardaki hormonlanyla hareket eden aptalı görmezden gel. O Will. Annesi ve Georgianna kardeşler. Yani saçma sapan bir şekilde benim genç kuzenim olur. Dün gece evden yüzüncü sefer kaçıp buraya geldi ve Rush o çılgın kıçını alıp evine götürmem için beni aradı."

Rush. Neden adını duyunca kalbim hızlanıyordu? Çünkü adil olamayacak kadar mükemmeldi. Nedeni buydu. Rush'la ilgüi düşüncelerimden arınmak için başımı sağa sola salladım. "Seninle tanışmak güzel Will. Ben Blaire. Rush kendi evime geçene kadar bana acıdı."

VVill, "Hey, benimle eve gelebilirsin. Seni merdivenlerin altında yatırmam," diye önerdi. Gülümsemeden edemedim. Bu tür masum flörtleşmeyi anlayabiliyordum.

'Teşekkür ederim ama annenin bundan memnun olacağını sanmam. Merdivenlerin altında keyfim yerinde. Yatak rahat ve ben de tabancamla uyumak zorunda değilim."

Grant güldü ve VVill'in gözleri ardına kadar açıldı. Şaşkın bir ses tonuyla, "Bir tabancan mı var yani?" diye sordu.

Grant, "İşte şimdi yapacağını yaptın. Daha fazla âşık olmadan onu buradan götürsem iyi olacak," deyip kahveyle doldurduğu fincanı aldı. Kapıya gitti. "Haydi VVill, ben gidip Rush'ı kaldırmadan, sen de onun kaba kıçıyla baş etmek

zorunda kalmadan gidelim."

VVill önce Grant'e, sonra tekrar bana baktı, sanki arada kalmıştı. Sevimli bir şeydi.

Grant daha ısrara bir ses tonuyla, "Şimdi VVill," dedi.

O kapıya varmadan, "Hey Grant," diye seslendim.

Bana bakmak için döndü. "Evet?"

“Benzin için teşekkürler. Maaşımı alır almaz sana ödeme yapacağım."

Grant başını sağa sola salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Hakaret etmiş olursun. Rica ederim." Göz kırptı, mutfaktan çıkmadan önce YVill'e uyana bir bakış attı.

Will'e hoşça kal dercesine el salladım. Daha sonra Grant'e hakaret etmeden ödeme yapma yolu bulurdum. Bir yolu olmalıydı. Şu anda başka bir planım vardı. Dışarı açılan kapıya yöneldim. Kumsaldaki ilk gerçek günümün tadını çıkarma vaktiydi.

Banyodan ödünç aldığım havluyu yere serdim. Bu gece bunu yıkamam gerekecekti. Kurulanacağım bir tek bu havlu vardı ve şimdi onu kumla kaplıyordum. Buna değerdi.

Kumsal sessizdi. Evlere yakın değildik, yani kumsalın bu kısmı boştu. Cesaretimi toplayıp atletimi çıkardım ve başımın altına koydum. Sonra gözlerimi kapadım ve okyanus dalgalarının kıyıya vururken çıkardığı sesin beni tekrar uykuya sürüklemesine müsaade ettim.

"Lütfen bana güneş kremi sürdüğünü söyle." Derin bir ses üzerimden akıp geçince ona doğru uzandım. Temiz, erkeksi koku lezizdi. Daha da yaklaşmam lazımdı.

Gözlerimi açınca parlak güneşe karşı gözlerimi kırptım ve elimle gözümü gölgeleyince Rush'm yanımda oturduğunu gördüm. Gözleriyle beni inceliyordu. Sesinde olduğunu hayal ettiğim sıcaklık ya da esprili ton görünürlerde yoktu.

"Güneş kremi sürdün, değil mi?"

Başımla onaylayabildikten sonra oturmak için doğruldum.

"İyi. O pürüzsüz, krem gibi tenin pembeye döndüğünü görmek istemem."

Tenimin pürüzsüz ve krem gibi olduğunu düşünüyordu. İltifat gibi gelmişti ama teşekkür ederim demenin uygun kaçacağından emin değildim.

"Ben, şey, buraya çıkmadan önce biraz sürmüştüm."

Bana gözlerini dikerek bakmaya devam etti. Tişörtüme uzanıp bikinimin üzerine geçirmemek için savaş verdim. Onun yarunda gördüğüm kızlardaki gibi bir vücudum yoktu. Beni onlarla karşılaştırdığım düşünmek hoşuma gitmemişti.

Sonunda, "Bugün çalışmıyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bugün tatil günüm."

"İşler nasıl gidiyor?"

Nazik davranıyordu... bir nebze. En azından benden uzak durmuyordu. Aptalca görünse de benimle ilgilenmesini istiyordum. Ona karşı açıklayamadığım bir çekim hissediyordum. Mesafesini ne kadar korursa o kadar yakınlaşmak istiyordum. Başını dikti ve bir şey söylememi bekliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

Ah, bir saniye. Bana bir soru sormuştu. Gümüşi gözlerine lanet olsun. Yoğunlaşmak zordu. "Şey, ne dedin?" diye sordum, yüzümün yandığını hissettim.

Güldü ve yavaşça, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Onun yarımdayken kendimi aptal durumuna düşürmeye bir son vermeliydim. Omuzlarımı dikleştirdim. "İyi gidiyor. İşi seviyorum."

Rush pis pis güldü ve suya baktı. "Eminim öyledir."

Duraksayıp yorumunu düşündüm, ardından, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Rush bakışlanru önce vücuduma, sonra tekrar bana yöneltti. Atleti giymediğime

pişman olmuştum. "Nasıl göründüğünü biliyorsun, Blaire. O lanet, tatlı gülümsemenden bahsetmeye gerek bile yok. Erkek golfçüler sana iyi ödeme yapıyorlardır."

Bahşişler konusunda haklıydı. Ayrıca bana böyle bakarak garip nefes almama neden oluyordu. Gördüğü şeyi beğenmesini istiyordum ama ardından olabileceklerden de çok korkuyordum. Ya mesafesini korumakla ilgili fikrini değiştirdiyse? Ayak uydurabilir miydim?

O ileriye bakarken bir süre sessizce oturduk. Bir şey düşündüğünü anlayabiliyordum. Çenesi gerilmişti ve kaşlarını çatınca alnı kınşmışb. Tüm söylediklerimi tekrar düşündüm. Onu üzecek bir şey bulamadım.

Bakışlanru tekrar bana çevirip, "Annen öleli ne kadar oluyor?" diye sordu.

Annem hakkında konuşmak istemiyordum. Onunla olmazdı. Fakat sorusunu geçiştirmek kabalık olurdu. "Otuz altı gün önce."

Bir şeye kızmış gibi çenesi kıpırdadı ve kaşları daha da çatıldı. "Baban onun hasta olduğunu biliyor muydu?"

Cevap vermek istemediğim bir diğer soru. "Evet. Biliyordu. Onu ayrıca öldüğü gün de aradım. Cevap vermedi. Bir mesaj bıraktım." Asla geri aramadığı gerçeğini itiraf etmek canımı fazlasıyla acıtmıştı.

Rush, "Ondan nefret ediyor musun?" diye sordu.

Ondan nefret etmek istiyordum. Kız kardeşim öldüğünden beri hayatıma sadece acı getirmişti. Fakat bu zordu. O ailemden geriye kalan tek kişiydi. Dürüstçe, "Bazen," diye cevap verdim.

Rush başıyla onayladı ve uzanıp küçük parmağını benimkine doladı. Hiçbir şey demedi ama o anda demesine gerek yoktu. Bu ufak temas yeterince şey söylüyordu. Belki de Rush'ı pek iyi tanımıyordum ama içime işliyordu.

"Bu gece bir parti veriyorum. Kız kardeşim Nan'in doğum günü. Onun için hep parti veririm. Sana göre bir ortam olmayabilir ama katılmak istersen gelebilirsin."

Kız kardeşi mi? Bir kız kardeşi mi vardı? Onun tek çocuk olduğunu

düşünmüştüm. Nan buraya geldiğim gece kaba davranan kız değil miydi?

"Bir kız kardeşin mi var yani?"

Rush omuz silkti. "Evet."

Neden Grant, onun tek çocuk olduğunu söylemişti? Açıklama yapmasını bekledim ama üzerinde durmadı. Ben de sormaya karar verdim.

"Grant senin tek çocuk olduğunu söyledi."

Rush gerildi. Sonra başını sağa sola sallarken parmağını benimkinden çekti ve suya bakmak için döndü. "Grant'in görevi sana benden bahsetmek değil. Ne kadar fed şekilde külotunu indirmek istese de." Rush ayağa kalktı ve eve dönerken bana bakmadı.

Nan'le ilgili bir şey dokunulmaz alandaydı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle gizliydi. Burnumu o kadar sokmamalıydım. Ayağa kalktım ve suya yöneldim. Hava sıcaktı ve aklımı Rush'tan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ne zaman onun yanında biraz kalkanımı indirsem, bana neden kalkanıma sıkıca sarılmam gerektiğini hatırlatıyordu. Bu adam garipti. Seksi, yakışıklı ve leziz cima garip.

Yatağa oturup evdeki kahkahaları ve müziği dinledim. Tüm gün bu partiye katılmakla ilgili fikrimi değiştirip durmuştum. En son gitmeye karar verdiğimde hâlâ sahip olduğum tek güzel elbisemi giymiştim. Göğsümü ve kalçarru saran, eteği basenime dökülen kırmızı bir elbiseydi. Bu elbiseyi Cain beni yıl sonu balosuna davet ettiğinde almıştım. Balo kralı olmak için aday gösterilmişti ve Grace Anne Heruy de balo kraliçesi adayıydı. Kız onunla baloya gitmek istiyordu ve Cain arayıp benim yerime onunla gidip gidemeyeceğini sormuştu. Herkes kazanacaklarını düşünüyordu ve o da birlikte olurlarsa harika olacağını düşünmüştü. Kabul etmiş ve elbisemi tekrar askısına asmıştım. O gece iki film kiralamış ve *brovmie* yapmıştım. Annemle birlikte romantik komedi filmleri izlemiş ve tıka basa *brovmie* yemiştik. Bu onun kemoterapi nedeniyle çok hastalanmayıp *brovmie* gibi tatlı şeyler yiyebildiğini hatırladığım son andı.

Bu gece o elbiseyi çantamdan çıkarmıştım. Bu insanların standartlarına göre pahalı değildi. Aslında gayet basitti. Kırmızı kumaş şifondu. Sakladığım, annemin gümüş renkli topuklularına baktım. Evlendiği gün giydiği ayakkabıydı. Bu ayakkabıyı hep sevmiştim. Bir daha asla giymemişti ama bir kutuda

saklamıştı.

Oraya gidip aşağılanmaya karşı büyük bir risk alıyordum. Yerim onların arası değildi. Kendi lisemde de asla ortama uyum sağlayamamıştım. Hayatım kocaman, garip bir andan ibaretti. Uyum sağlamayı öğrenmem lazımdı. Daha büyük sorunları olduğu için lisede tek başına bırakılan o garip kızdan uzaklaşmayı öğrenmem de.

Ayağa kalkıp partiye katılmayı düşünerek oturduğum sırada elbisede oluşan kınşıklıklan gidermek için ellerimi üzerinde gezdirdim. Yürüyüp oraya gidebilirdim. Belki bir içki alır ve binleri benimle konuşacak mı diye bakabilirdim. Tamamıyla felaket olursa da buraya geri gelebilir, pijamamı giyer ve yatağa kıvnlabilirdim. Bu benim için küçük, iyi bir adımdı.

Kiler kapısını açıp mutfağa girdim, kimsenin orada olmadığına çok memnun oldum. Kilerden çıkışımı açıklamak biraz zor olabilirdi. Grant'in yüksek sesli kahkahasını ve oturma odasında biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Benimle konuşurdu. Grant'le bu işe alışabilirdim. Derin bir nefes alıp mutfaktan çıktım ve koridordan geçip antreye girdim. Her yerde beyaz güller ve gümüş kurdeleler vardı. Bana doğum gününden çok düğünü hatırlatıyordu. Ön kapı açılınca irkildim. Durdum ve tanıdık, koyu renkli, buğulu gözlerin, gözlerimle buluşmasını izledim. VVoods'un gözleri uzunca bir süre beni süzünce yüzümün ısındığını hissettim.

Gözleri sonunda tekrar yüzüme yönelince, "Blaire," dedi. "Daha seksi olabilmenin mümkün olmadığını düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Lanet olsun. Kendine fena çekidüzen vermişsin." Kıvırak san saçları ve mavi gözleri olan adam bana gülümsedi. Adını hatırlamıyordum. Bana söylemiş miydi ki?

"Teşekkür ederim," diye ciyaklamayı başardım. Yine garip davranıyordum. Bu uyum sağlamam için bir şanstı. Üzerinde çalışmam lazımdı.

"Rush'ın yine golf yapmaya başladığını bilmiyordum. Yoksa burada başka biriyle mi birliktesin?" Aklım karıştığından VVoods'un ne demek istediğini anlamam için süre gerekti. İşyerindeyken tanıştığım biriyle buraya geldiğimi düşündüğünü fark ettiğimde sırıttım. Durum hiç de böyle değildi.

"Burada biriyle birlikte değilim. Rush, şey... Rush'm annesi, babamla evlendi."

İşte bu durumu açıklamıştı.

VVoods'un rahat gülümsemesi, bana doğru yürürken iyice yüzüne yayıldı. "Öyle mi? Üvey kız kardeşini golf kulübünde mi çalıştırıyor yani? Cık ak. Çoaık çok terbiyesiz. Senin gibi bir kız kardeşim olsaydı, onu bir yere kapatırdım... Her zaman." Duraksadı ve başparmağım yanağımda gezdirmek için uzandı. "Senin yanında kalırdım tabii ki. Yalnızlık çekmeni istemezdim."

Kesinlikle flört ediyordu. Fena halde. Kendi kulvarımın dışındaydım. Fazla deneyimliydi. Biraz alana ihtiyaam vardı.

"Şu bacaklarının üstünde bir uyan olmalı. Dokunmamak imkânsız." Sesi biraz daha kısıldı ve o sanşırun yanımızdan aynldığım, omzunun üzerinden bakınca gördüm.

"Sen... Rush'la mı yoksa şey, Nannette'le mi arkadaşsın?" diye sordum, Grant'in bizi ilk gece tanıştırdığında kullandığı ismi hatırlayarak.

VVoods omuz silkti. "Nan'le karışık bir arkadaşlık ilişkimiz var. Rush'la hayat boyu arkadaştık." VVoods'un eli sırtıma kaydı. "Gerçi Nan'in sana hayran olmadığına eminim."

Emin değildim. O ilk geceden sonra hiç karşılaşmamıştık. "Birbirimizi gerçekten taramıyoruz."

VVoods kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bu tuhaf."

"VVoods! Buradasın," diye haykırdı bir kız odaya girerken. VVoods başını çevirip uzun, kalın ve kızıl bukleleri, siyah satenle kısmen kapatılmış kıvrımlı vücudu olan kızı gördü. Bu dikkatini dağıtacaktı. Geri çekilmeye ve mutfağa doğru gitmeye başladım. Cesaret dolu dakikam sona ermişti.

VVoods'un eli beni kalçamdan yakalayıp olduğum yere sımsıkı sabitledi. VVoods'un karşılık olarak söylediği tek şey, "Laney," oldu. Kızın büyük, kahverengi gözleri, ondan bana kaydı. Kalçama koyduğu elini idrak ederken ben de umutsuzca izledim. İstediğim şey bu değildi. Benim uyum sağlamam lazımdı.

Artık gözlerinden alevler saçarak bakan kız, "O kim?" diyerek onu tersledi.

VVoods sıkılmış gibi bir ses tonuyla, "Bu Blaire. Rush'ın yeni kız kardeşi," diye

cevap verdi.

Kızm gözleri kısıldı ve kahkaha attı. "Hayır, değil. Ucuz bir elbise ile daha da ucuz bir ayakkabı giymiş. Bu kız kim olduğunu söylediyse yalan söylemiş. Ama sen zaten söz konusu güzel bir yüzse dayanamazsın, değil mi VVoods?"

Gerçekten odamda kalmam gerekirdi.

- Yedinci Bölüm
- On Üçüncü Bölüm
  - Yirmi Birinci Bölüm
- Teşekkürler

1

Kâr amaa gütmeyen, insanların bağışta bulunduğu bir hayır kurumu, (ç.n.)

Yedinci Bölüm

Neden partiye dönüp pençelerini bilemek için aptal bir erkek bulmuyorsun, Laney?" VVoods partinin devam ettiği yere açılan kapıya yöneldi, eli hâlâ sımsıkı kalçamda duruyor, beni onunla birlikte gitmeye zorluyordu.

"Sanırım odama gitmem gerekiyor. Bu gece buraya gelmemeliydim," dedim partinin olduğu yere girmemize engel olmaya çalışarak. Oraya Woods'la girmeme gerek yoktu. Bir şey, bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Neden bana odanı göstermiyorsun? Ben de kaçıp gitmek istiyorum."

Başımı iki yana salladım, "ikimize yetecek kadar alan yok."

VVoods kahkaha attı ve gözlerim Rush'ın gümüşi bakışına kenetlendiğinde kulağıma bir şey söylemek için başını eğdi. Beni yakından izliyordu. Mutlu görünmüyordu. Bugünkü daveti, gerçek bir davet yerine nezaket gereği mi yapmıştı? Yanlış mı anlamıştım?

"Gitmem gerek. Rush'ın beni burada istediğini sanmıyorum." VVoods'a bakmak ve kollarından kurtulmak için döndüm.

"Saçmalama. Ne yaptığın hakkında endişelenemeyecek kadar meşgul olduğuna eminim. Aynca neden seni diğer kız kardeşinin partisinde istemesin ki?"

Yine o kız kardeş konusu açılmıştı. Neden Grant bana Rush'ın kardeşi olmadığını söylemişti? Nan besbelli onun kız kardeşiydi.

"Ben, şey, beni gerçekten ailesinin bir parçası olarak görmüyor. Ben sadece annesinin yeni kocasının istenmeyen kızıyım. Aslında kendi evime çıkana kadar sadece birkaç hafta daha burada kalacağım. Bu evde istenen biri değilim." Zorla gülümseyince VVoods'un olayı anlayacağını ve gitmeme izin vereceğini umdum.

"Seninle ilgili istenmeyen hiçbir şey olması mümkün değil. Rush bile o kadar kör olamaz." VVoods ben geri çekilirken böyle söyleyerek yine yanıma yaklaştı.

"Buraya gel Blaire." Rush'ın talepkâr ses tonu arkamdan gelirken, bü,yük bir el de koluma yapışıp beni kendisine yasladı. "Bu gece gelmeni beklemiyordum." Sesindeki uyana ton, davetini yanlış anladığımı söylüyordu. Gerçekten davet

etmek istememişti.

"Üzgünüm. Gelebileceğimi söylediğini düşünmüştüm," diye fısıldarken VVoods bunlan duyuyor diye utandım. Ve diğerleri de izliyordu. Cesur olup kabuğumdan çıkmaya karar verdiğim ilk anda bunlar olmuştu.

Ölü gibi sakin bir halde, "Böyle giyinip buraya geleceğini beklemiyordum," diye karşılık verdi. Gözleri hâlâ VVoods'un üzerindeydi. Kıyafetimin nesi vardı ki? Annem bu elbiseyi alabilmek için fedakârlık yapmıştı ve asla giyme fırsatım olmamıştı. Bunu aldığında verdiği altmış dolar bizim için büyük paraydı. Sanki iğrenç bir şey giymişim gibi davranan bu şımarık veletlerden bıkmıştım. Bu elbiseyi seviyordum. Bu ayakkabılan seviyordum.

Ebeveynlerim bir zamanlar mutlu ve âşıktılar. Bu ayakkabılar bunun bir parçasıydı. Hepsinin caru cehennemeydi.

Rush'tan silkinerek kurtuldum ve tekrar mutfağa yöneldim. Arkadaşları kahkahalarla gülsün diye orada bulunmamı iste-mediyse, bunu söylemeliydi. Bunun yerine kendimi budalanın teki gibi hissetmemi sağlamıştı.

VVoods öfkeyle, "Kafandan sorunun mu var, dostum?" diye sordu. Arkama bakmadım. Kavgaya tutuşacaklarını umuyordum. VVoods'un Rush'm iğrenç derecede mükemmel burnunu kıracağını. Bundan şüpheliydim çünkü Rush onlardan biri olsa bile daha sert bir tavrı vardı.

"Blaire, bekle." Seslenen Grant'ti; onu görmezden gelmek istedim ama o anda sahip olduğum arkadaşa benzer tek kişi oydu. Tüm izleyicilerden uzaktaki koridora vardığımda yavaşladım ve Grant'in beni yakalamasına izin verdim.

Grant arkamdan gelip, "Orada olanlar, düşündüğün gibi değildi," dedi. Kahkaha atmak istedim. Kardeşi söz konusu olunca gözleri bayağı körleşiyordu.

"Önemi yok. Gelmemeliydim. Davet ederken ciddi olmadığını bilmeliydim. Keşke istediği şekilde odamda kalmam gerektiğini söyleseydi. Kelime oyunlarını anlamıyorum," diye çıkıştım ve mutfağa dalıp kilere girdim.

Grant, "Sorunları var. Bunu anlıyorum ama saçma sapan bir şekilde de olsa seni koruyordu," derken elim kilerin soğuk, pirinç kapı koluyla buluştu.

"Onun hakkında iyi şeylere inanmava devam et Grant. İvi kardeşler böyle

yapar," diye karşılık verdim ve kapıyı çekip açtıktan sonra kapadım. Göğsümdeki sızıyı dindirmek için birkaç kere derin nefes aldıktan sonra odama girerek yatağa yığıldım.

Partiler bana göre değildi. Hayatımda gittiğim ikinci partiydi ve ilk parti de bundan daha iyi geçmemişti. Aslında daha beterdi. Cain'e sürpriz yapmaya gitmiştim ve asıl sürpriz bana yapılmıştı. Jamie Kirkman'ın yatağında, çıplak göğsü ağzındaydı. Seks yapmıyorlardı ama kesinlikle o yönde gidiyorlardı. Sessizce kapıyı ardımdan kapamış ve arka kapıdan çıkıp gitmiştim. Bilileri beni görmüştü ve neyi yakaladığımı biliyorlardı. Cain bir saat sonra evime gelmiş ve onu affetmem için yalvarıp dizlerinin üzerinde ağlamıştı.

Onu, on üç yaşından beri seviyordum ve beni ilk kez o öpmüştü. Ondan nefret edemezdim. Sadece gitmesine izin vermiştim. Bu ilişkimizin sonuydu. Vicdanını rahatlatmış ve onunla arkadaş kalmıştım. Bazen dağılıp gidiyor, bana beni sevdiğini ve geri kazanmak istediğini söylüyordu ama genellikle Mustang'inin arka koltuğunda her hafta sonu başka bir kız oluyordu. Ben sadece bir çocukluk hahrasıydım.

Bu gece kimse bana ihanet etmemişti. Sadece aşağılanmıştım. Aşağı eğilip annemin ayakkabılarını çıkardım ve onları sakladığı kutuya sağ salim yerleştirdim. Ardından kutuyu tekrar valizime koydum. Bu ayakkabıları bu gece giymemeliydim. Onun ayakkabılarını giydiğim bir sonraki sefer özel olacaktı. Özel biri için olacaktı.

Aynısı bu elbise için de geçerliydi. Bunu bir dahakine beni seven ve güzel olduğumu düşünen birisi için giyecektim. Elbisemin üzerindeki fiyat etiketinin bir önemi olmayacaktı. Fermuarını indirmek için uzandığımda kapı açıldı ve dar eşik Rush'la doldu. Çok öfkeli bir Rush'la.

Hiçbir şey söylemedi ve ben de ellerimi indirdim. Elbisemi henüz çıkarmayacaktım. İçeri girip kapıyı ardından kapadı. Bu küçük odaya fazla geliyordu. Birbirimize dokunmadan buraya sığması için geri gidip yatağın üzerine oturmalıydım.

"Woods'u nereden tanıyorsun?" diye terslendi.

Aklım karıştığı için ona baktım ve neden VVoods'u tanımamdan hoşlanmadığını merak ettim. Arkadaş değiller miydi? Bu muydu yani? Arkadaşlarının yanında olmamı istemiyordu. "Babası golf kulübünün sahibi. Golf oynuyor. Ona içki

götürüyorum."

Soğuk, sert bir sesle, "Neden bunu giydin?" diye sordu.

Artık son raddeye gelmiştik. Tekrar dikildim ve yüzüne yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseldim. "Çünkü bunu annem giymem için satın aldı. Ama ekildim ve giyme şansım olmadı. Bu gece beni davet ettin, ben de uyum sağlamak istedim. Bu yüzden elimdeki en hoş şeyi giydim. Yeterince hoş olmadığı için üzgünüm. Ama ne var biliyor musun? Umurumda değil. Sen ve senin küstah, şımarık arkadaşların, kendinizi aşın artık" Parmağımla göğsüne bastırdım ve ona alevli bakışlar göndererek elbisem hakkında bir kelime daha etmesi için meydan okudum.

Rush ağzını açtı, sonra gözlerim sıkıca yumdu ve başım sağa sola salladı. "Siktir!" diye kükredi. Ardından gözleri açıldı; elleri aniden saçımda ve dudakları, dudaklanmdavdı. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Dudakları alt dudağımı yalayıp ısırırken yumuşak ama talepkârdı. Sonra üst dudağımı ağzına aldı ve nazikçe emdi. "Oturma odama girdiğin andan beri bu tatlı, dolgun dudağı tatmak istiyordum," diye mırıldandıktan sonra kelimeleri karşısında ağzım açık kalınca dilini ağzıma soktu. Naneli ve zengin bir aroması vardı. Dizlerim boşaldı ve omzuna uzanarak kendimi sabitledim. Sonra dili, sanki ona katılmamı istiyormuş gibi dilimi okşadı. Ağzını hafifçe yalayıp alt dudağını

nazikçe ısırdım. Boğazından hafif bir inilti yükseldi, ardından tek bildiğim arkamdaki ufak yatağa yatırıldığımda.

Rush'm vücudu üstümdeydi ve ereksiyon olduğunu bildiğim sertliği bacaklarımın arasına bastırıyordu. Gözlerim yuvalarından oynadı ve dudaklarımın arasından çaresiz bir inilti yükseldiğini duydum. Rush ağzını çekip üzerimden sıçrayarak kalkmadan önce dudaklarıma doğru, 'Tatlı, çok tatlı," diye fısıldadı. Gözleri elbiseme odaklandı. Artık belime kadar çıktığını ve külotumu gözler önüne serdiğini fark ettim. "Sikerim böyle işi," diye küfredip elini duvara vurduktan sonra kapıyı hızla açtı ve arkasından birileri kovahyormuş gibi dışan çıktı.

Kapıyı kapatırken kullandığı güçle duvar sarsıldı. Kıpırdamadım. Kıpırdayamıyordum. Kalbim hızla atıyordu ve bacaklarımın arasında tanıdık bir sızı vardı. Daha önce televizyonda seks izlerken de baştan çıkarıldığım olmuştu ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Çok yaklaşmıştım. Rush bundan hoşlanmak

istememişti ama hoşlanmıştı. Bunu hissetmiştim ama ben, onu başka bir kızla seks yaparken de görmüştüm. Buna ek olarak, dün gece başka bir kızla seks yaptığını ve onu gönderdiğini de biliyordum. Rush'ı sertleştirmek büyük bir olay değildi. Gerçekten bir şey başarmış değildim. Onu baştan çıkaran kişi olduğum için öfkeliydi sadece.

Bu canımı acıtıyordu. Çekici olduğumu düşünmek istemeyecek kadar benden hoşlanmadığım bilmek. Gerçeklik yerli yerine otururken bacaklarımın arasındaki zonklama solup yok oldu. Rush bana dokunmak istememişti. Dokunduğu için sinirlenmişti. Baştan çıkartıldığı halde benden uzaklaşabilmişti. Azınlık bir grupta olduğumu hissettim. Onu, isteyen çoğu kız elde etmişti.

Benimle uğraşmaya yanaşamıyordu. Kendi evime çıkmak için yeterli para biriktirene kadar başına kalan, fakir bir kızdım.

Sırtüstü döndüm ve bir top gibi kıvrıldım. Belki bir daha bu elbiseyi giymezdim. Artık daha üzücü hatırlan vardı. Artık bir kenara kaldırmanın vakti gelmişti. Gerçi bu gece bu elbiseyle yatacaktan. Bir rüyayla işte böylece vedalaşacaktım. Bir erkeğin isteyebileceği kişi olduğum rüyayla.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda ev yine darmadumandı. Bu seter dağınıklığı olduğu gibi bıraktım ve aceleyle işe gittim. Geç kalmak istemiyordum. Bu işe her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Babam beni kontrol etmek için henüz aramamıştı ve Rush'ın, annesiyle ya da babamla konuşmadığından da oldukça emindim çünkü bundan bahsetmemişti. Ona sormak istemedim çünkü babama duyduğu öfkeyi bana yöneltmesini istemiyordum.

Bugün evine döndüğümde Rush'ın gitmemi isteme ihtimali de yüksekti. Dün gece odamdan kasırga gibi çıkarken gerçekten mutlu görünmüyordu. Onu öpüp dudağını emmiş tim. Ah Tanrım, ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Sorun da buydu. Rush çok güzel kokuyordu ve tadı fazla güzeldi. Kendimi kontrol edememiştim. Şimdi eve vardığımda çantalarımı verandada bulma ihtimalim yüksekti. En azından bir motelde kalabilecek kadar param vardı.

Şortu ve poloyu giydikten sonra ön kapıya giden basamaklara yöneldim. Saatinde geldiğimi göstermem ve içki aracının anahtarını almam lazımdı.

Darla çoktan gelmişti. Burada yaşadığım düşünmeye başlamıştım. Her gün

geldiğimde ve çıkarken burada oluyordu. Onun sert karakteri biraz korkutucuydu gerçi. Havlarcasına emir yağdırırken neredeyse ona selam çakmak istiyordunuz. Daha önce görmediğim bir kıza kaşlarını çatmıştı. Parmağını uzatmış halde bağırıyordu.

"Üyelerle arkadaşlık kuramazsın. Bu ilk kural. Evrakları imzaladın Bethann; kuralları biliyorsun. Bay VVoods bu sabah buraya erkenden gelip babasının olan bitenden pek mutlu olmadığını bana bildirdi. Sadece üç arabacı kızım var. Üyelerle yatmamak konusunda sana güvenemeyeceksem seni gönderirim. Bu son uyan. Beni anlıyor musun?"

Kız başıyla onayladı. "Evet, hala. Üzgünüm," diye mınl-dandı. Uzun, koyu renk saçları atkuyruğu yapılmıştı ve bebek mavisi polosu, çok büyük bir göğsü gözler önüne seriyordu. Uzun, bronz bacaklan ve yuvarlak bir poposu vardı. Ve Darla'run yeğeniydi. İlginç.

Darla'nın öfkeli bakışlan benimkine yönelince rahatlayarak nefes verdi. "Ah, iyi, BlaİFe burada. Belki sen yeğenimle ilgili bir şeyler yapabilirsin. Ceza aldı çünkü mesai saatinde üyelerle birlikte olmaktan kendini alamıyor. Burası randevu evi değil. Bir golf kulübü. Gelecek hafta boyunca yanında çalışmasını sağlayacağız ve sen de ona göz kulak olacaksın. Senden ders alacak. Bay VVoods sana övgüler yağdınyor. Yaptığın işten çok memnun ve benden seni haftada en az iki gün yemek salonunda çalıştırmamı istedi. Şu anda bir arabaa kız arıyorum, yani Bethann'ı kovacak durumda değilim." Yeğeninin adıru kükreyerek söyleyip tekrar alevli gözlerle ona baktı.

Kız başını utançla eğdi. Onun için üzüldüm. Darla'yı kızdırmaktan ödüm kopuyordu. Bana böyle bağırdığını hayal edemiyordum.

"Tabii ki," diye karşılık verirken o da araan anahtarlarını bana uzattı. Aldım ve Bethann'm yanıma gelmesini bekledim.

"Şimdi onunla git, kızım. Orada durup surat asma. Babaru arayıp neler yaptığını anlatmam gerekiyor ama ağabeyimin kalbini kırmak içimden gelmiyor. Yani git de biraz edepli olmayı öğren." Darla kapıyı işaret edince daha fazla beklemedim. Aceleyle kapıdan çıkıp basamaklardan indim. İçki aracını hazırlayacak ve Bethann'ı orada bekleyecektim.

Kız arkamdan, "Hey, belde/' diye seslendi Durdum ve koşarak yetişmeye çalıştığı sırada ona baktım. "Üzgünüm, içeride yaşananlar felaketti. Keşke bunu

görmeseydin ya da duvmasaydın."

O... iyi biriydi. "Sorun değil," diye karşılık verdim.

"Bana Bethy derler, bu «ırada. Bethann değil. Sadece babam bana böyle seslenir, şey, Darla halam da. Sen de hakkında çok şey duyduğum, adı çıkmış Blaire YVynn'sin." Sesine yansıyan tebessüm, beni hor görmediğini söylüyordu.

"Halan beni zorla üzerine saldıysa üzgünüm." Gözlerimi ona çevirince kırmızı, dolgun dudakları kıvrılarak gülümsedi.

"Ah, halamdan bahsetmiyordum. Erkeklerden bahsediyordum. Özellikle VVoods senden çok hoşlanıyor. O kaltak Nan'in doğum günü partisinde ufak bir karışıklığa neden olduğunu

duydum. Keşke görebilseydim ama maaşlı çalışanlar öyle şeylere davet edilmiyor."

Bethy orada durup beni izlerken aracı doldurdum. Bir tutam uzun, kahverengi saçı parmağına doluyor ve bana gülümsüyordu. "Yani tek muhbirim sensin. Bana her şeyi anlat."

Anlatılacak pek bir şey yoktu. Omuz silkip araç dolar dolmaz sürücü kısmına geçtim. "Taşınmak için yeterince para kazanana dek, ki bu gerçekten yakında olmalı, Rush'ın evindeki merdiven altında uyuduğum için partiye gittim. Büyük hataymış. Orada olmamdan hoşlanmadı. Hepsi bu."

Bethy yanımdaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Ben hiç de böyle duymadım. Rush'ın, VVoods'un sana dokunduğunu görünce kafayı yediğini Jace söyledi."

"Jace yanlış anlamış, inan bana. Rush bana kimin dokunduğunu umursamıyor."

Bethy iç çekti. "Fakir olmak berbat bir şey, değil mi? Yakışıklılar bize hiç ciddi gözle bakmıyorlar. Biz sadece düzülecek tipleriz."

Gerçekten böyle şeyler mi yaşıyordu? Gerçekten pes etmiş ve onların sağa sola fırlattıkları bir kıza mı dönüşmüştü? Bunun için fazla güzeldi. Bizim oralı erkekler, onun ayağına kapanırlardı. Bankada milyon dolarları olmayabilirdi ama iyi ailelerden gelen iyi adamlardı.

"Etrafta fena derecede zengin olmayıp da çekici olan hiç erkek yok mu? Buraya gelen tipler, aralarından seçim yapılacak tek grup olamaz. Seni ertesi sabah bir kenara atmayacak bir adam bulabilirsin."

Bethy kaşlarını çattı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Hep bir milyoneri tavlamak istemişimdir. O tatlı hayatı yaşamayı. Ama hayatın bana sunduklarının farklı olduğunu görmeye başlıyorum."

İlk deliğe vardım. "Bethy, güzelsin. Elde ettiğinden daha fazlasını hak ediyorsun. Başka bir yerlerde erkek aramaya başla. Seni seks için istemeyen birini bul. Seni isteyen birini bul. Sadece seni."

Bana takılarak, "Lanet olsun, şimdi ben de sana âşık olmuş olabilirim," diye karşılık vererek kahkaha attı. Bacaklarını kaportaya kadar kaldırırken ben de sabahın ilk golfçülerinin yanına çektim.

Hiçbir yerde genç bir adam göremiyordum. Normalde sabah erken kalkmıyorlardı. Kısa bir süreliğine Bethy'nin çalılıklarda yaramazlık yapması ya da çalışırken her ne yapıyorsa onu yapmasından endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Dört saat sonra üçüncü kez üçüncü deliğe araa çektiğimizde VVoods'u ve arkadaşlarını gördüm. Bethy, koltuğunda dimdik oturdu ve yüzündeki heyecanlı ifade telaşlanmama neden oldu. Birinin ona kemik atmasını bekleyen ufak bir köpek yavrusu gibiydi. Ondan bu kadar hoşlanmasaydım işinden olmaması için ona yardım etmekle uğraşmazdım. Onun bebek baklalığını yapmak iş tanımımda yoktu.

VVoods, biz araa yanlarına çektiğimizde kaşlarını çattı. Araba durur durmaz, "Neden Bethy'yi gezdiriyorsun?" diye sonlu.

Bethy, "Çünkü o beni, arkadaşlannı düzmekten ve seni kızdırmaktan alıkoymaya çalışıyor. Neden gidip Darla halaya söylemiyorsun?" derken surat astı, kollarını kocaman göğsünde kavuşturdu. Etraftaki tüm erkeklerin gözlerini o kocaman portakallara diktiğinden şüphem yoktu.

"Ondan bunu yapmasını istemedim. Sana yapışıp kalmasın diye Blaire'i terfi ettirmesini istedim," diye tersledi ve cebinden telefonunu çıkardı. Ne yapıyordu?

Bethy dimdik oturup paniklemiş bir ses tonuyla, "Kimi arıyorsun?" diye sordu.

VVoods tıslar gibi, "Darla'yı," dedi.

Bethy'yle aynı anda, "Hayır, bekle," dedik.

"Onu arama. Benim için sorun değil. Bethy'yi seviyorum. İyi bir yoldaş," diye teminat verdim. Bir an beni süzdü ama telefonu kapamadı.

"Darla, ben VVoods. Fikrimi değiştirdim. Blaire'i haftada dört gün içeride istiyorum. Çok kalabalık olduğundan ve elindeki en iyi eleman olduğu için onu cuma ve cumartesi günleri sahada kullanabilirsin ama geri kalan zamanda içeride olmasını istiyorum." Konuşmayı sonlandırmak için cevap gelmesini beklemedi ve telefonu kolalı, ekose şortuna soktu. Diğer herhangi biri giyse gülünç dururdu ama VVoods gibi bir adam şortu taşıyabiliyordu. Giydiği beyaz polo tişört de dümdüz ütülenmişti. Yeni olduğu ortaya çıksa şaşırmazdım.

"Halam çok kızacak. Blaire bana birkaç haftalığına bebek baklalığı yapacaktı. Şimdi beni kim kontrol edecek?" diye sordu baştan çıkarıcı bakışlarım Jace'e yönelterek.

"Lütfen dostum, beni birazak seviyorsan başını çevir ve onu sadece birkaç dakikalığına kulüp evine götürmeme izin ver. Lütfen." Jace bu şekilde yalvarırken Bethy'nin kaportanın üzerindeki hafif açık bacaklarıyla oturmasını seyrediyordu. Böyle bir pozisyonda hayal gücüne pek bir şey bırakmayacak kadar kısa ve dar şortlar giyiyorduk.

"Ne yaptığın umurumda değil. İstiyorsan git düz onu. Ama babam yine konuşmaya başlarsa, onu kovmak zorunda kalının. Şikâyetlere çok kızıyor."

Jace'in onun kovulması durumunda sesini çıkarmayacağını biliyordum. Gitmesine müsaade eder ve yoluna devam ederdi. Bakışlarında hiç sevgi yoktu, sadece şehvet vardı.

Yaranda sessizce, "Bethy, yapma," diye yalvardım, "izin gecemde seninle dışarı çıkarız ve vaktine değecek erkekler olan bir yer buluruz. İşini onun yüzünden kaybetme.” Öyle sessiz konuşuyordum ki sadece Bethy beni duyabiliyordu. Diğerleri ona bir şeyler söylediğimi görüyor ama ne dediğimi bilmiyorlardı.

Bethy bana dönüp dizlerini birleştirdi. "Gerçekten mi? Benimle dışan çıkıp erkek arayacaksın yani, öyle mi? Benim bölgemde?"

Başımla onaylayınca yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Anlaştık. Has bir Amerikan pub'ına gidip ucuz bira içeceğiz. Umarım kovboy botun vardır."

"Ben Alabamalıyım. Botum, dar kotum ve bir tabancam var," diye karşılık verirken göz kırptım.

Kahkahalara boğuldu ve ayaklarını indirdi. "Pekâlâ çocuklar, ne içmek istersiniz? Gitmemiz gereken bir delik daha vat" deyip araçtan çıktı ve arkaya geçti. Onun peşinden gittim, içkileri verip paralan aldık.

Jace birkaç kere poposunu yakalamaya ve kulağına fısıldamaya çalıştı. Sonunda Bethy ona dönüp gülümsedi. "Senin dü-züşmelik arkadaşın olmaya bir son verdim. Bu hafta sonu şu fıstıkla birlikte dışan çıkacağım ve kendimize gerçek erkekler

bulacağız. Yatırım fonu olmayan ve çok çalışmaktan eli nasırlaşmış olanlardan. İçimden bir ses bir kıza kendini özel hissettirmeyi bildiklerini söylüyor."

Jaoe'in şaşkın ifadesi karşısında göğsümden taşan kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Araca dönerken Bethy de adayarak tekrar yanıma oturdu.

"Lanet olsun, bu çok iyi geldi. Hayatım boyunca neredeydin?" diye sordu ben gülümseyerek aracı sıradaki deliğe sürüp VVoods'a el sallarken.

Sahanın geri kalanını da dolandıktan sonra araa tekrar doldurmak için durduk. Artik sorun kalmamıştı. Tekrar VVoods'u ve arkadaşlarını görebileceğimizi biliyordum ama Bethy'nin sözünden dönmeyeceğine inanıyordum. Bethy saç renginden, kasabadaki bir çalışan ve bir kulüp üyesiyle birlikte yaşadıkları en son hamilelik korkusuna kadar her şeyden neşeyle bahsetti. İlk delikteki üyelere dikkat etmiyordum. Araa sürüyor ve Bethy'nin bitmek bilmeyen sohbetine yoğunlaşmaya çalışıyordum. Bethy'nin, "Lanet olsun," demesi dikkatimi çekti.

Ona bakıp bakışlarım ilk delikteki çifte kadar takip ettim. Rush anında fark ediliyordu. Giydiği ten rengi şort ve bol, soluk mavi polo tişört üzerinde emanet duruyordu. Sırtını kapladığını bildiğim dövmelerle uyumlu değildi. O bir *rock*[1] çının oğluydu ve bu, vücudundaki tüm o zengin golfçü kıyafetinin üzerinden bile belli oluyordu. Başını çevirince gözlerimiz buluştu. Gülümsemedi. Sadece beni tarumıyormuş gibi bakışlarını çevirdi. Selam vermedi. Hiçbir şey yapmadı.

Bethy, "Kaltak alarmı," diye fısıldadı. Bakışlarımı Rush'tan uzaklaştırıp

yanındaki kıza çevirdim. Narınette ya da onun dediği şekliyle Nan. Kız kardeşi. Bahsetmekten hoşlanmadığı kişi. Sanki tenis oynayacakmış gibi minik, beyaz bir etek giymişti. Onunla uyumlu, mavi bir polosu ve kızılımsı san buklelerinin tepesinde duran beyaz bir güneş gözlüğü vardı.

"Nannette'in hayranı değil misin yani?" diye sordum, yorumundan dolayı cevabı şimdiden biliyordum.

Bethy kısa bir kahkaha patlattı. "Ah, hayır. Ve sen de değilsin. Onun bir numaralı düşmanısın."

Bu da ne demek oluyordu? Ona soramadım çünkü atış yaptıkları yer ile erkek kardeş-kız kardeş kombinasyondan sadece birkaç metre ötede durmuştuk. Rush'la tekrar göz teması kurmaya çalışmadım. Hoşbeş etmek istemediği de belliydi. Nan taslar gibi, "Şaka yapıyorsun. VVoods, onu işe mi aldı yani?" dedi.

Rush uyaran bir ses tonuyla, "Yapma," dedi. Onu mu beni mi koruyordu, yoksa olay çıkmasını mı önlüyordu emin değildim. Her açıdan beni rahatsız etmişti.

Soruyu sorduğum her üyeye gönderdiğim gülümsemeyle, "Size içecek bir şey verebilir miyim?" diye sordum.

Nan eğleniyormuş gibi sinsi bir ses tonuyla, "En azından yerini biliyor," dedi.

Rush, "Ben bir Corona alacağım. Misket limonlu lütfen," dedi.

Ona bir bakış attım ve gözleri, sadece kısa bir an gözlerimle buluştuktan sonra Nan'e çevrildi. Ona, "Bir içki al. Hava sıcak," dedi.

Bana pis pis güldü ve manikürlü elini beline koydu. "Mineralli su. Ama üstünü sil çünkü ıslak olmasından nefret ediyorum."

Bethy soğutucuya uzanıp suyu çıkardı. Sanırım Nan'in kafasına fırlatacağımdan korkuyordu. Bethy bize bu amaçla verilen havluyla şişeyi kurularken, "Son zamanlarda seni burada görmedim, Nan," dedi.

Nan, "Çalışmak yerine, çalılarda Tanrı bilir kim bacaklarım aralıyorsa onunla meşgul olduğun içindir," diye karşılık verdi.

Dişlerimi sıktım ve Rush'ın Corona'suun kapağını açtım, İçkiyi Nan'in ukala

suratına fırlatmak istiyordum.

Rush hafifçe onu azarlayarak, "Bu kadarı yeterli, Nan," dedi. Kimdi o, çocuğu mu? Sanki Nan beş yaşındaymış gibi davranıyordu. Kız yetişkindi.

Nan'e bakmamaya dikkat ederek Rush'a Corona'yı uzattım. Bir arılık bir zayıflık yaşayacağımdan korkuyordum. Bunun yerine gözlerim şişeyi alırken Rush'ın gözleriyle buluştu.

"Teşekkürler," dedi ve cebime bir banknot soktu. Nan'i dirseğinden tutup götürürken tepki verecek vaktim olmadı. Ona takılarak, "Haydi, bana nasıl hâlâ beni yenemediğini göster," dedi.

Nan omzuyla Rush'm koluna vurdu. "Yerin dibine batacaksın." Rush'la konuşurken sesine yansıyan içten tını beni şaşırttı. Onun gibi kaba görünen birinin, bililerine kibar davranabileceğini hayal edemiyordum.

Bethy tıslar gibi, "Haydi gidelim," deyip kolumu yakaladı. Orada dikilip onları izlediğimi fark ettim.

Başımla onayladım; tam dönmüştüm ki Rush omzunun üzerinden bana baktı. Dudaklarına ufak bir gülümseme yerleştikten sonra tekrar Nan'e bakıp hangi sopayı kullanacağını söyledi. Paylaştığımız o an bitmişti. Tabii buna an denilebilirse.

Duyamayacakları bir yere varır varmaz Beth/ye baktım. "Neden benim bir numaralı düşman olduğumu söyledin?"

Bethy koltuğunda kıvrandı. "Dürüst olmak gerekirse tam olarak bilmiyorum. Ama Nem, Rush'ı sahipleniyor. Herkes bunu bilir..Sesi giderek kısıldı ve benimle göz teması kurmadı. Bir şeyler biliyordu ama ne? Gözden kaçırdığım neydi?

Dokuzuncu Bölüm

işten sonra Rush'm evine vardığımda dışanya birkaç araba park ettiğini gördüm. En azından onu seks yaparken yakalama-yacaktım. Öpücüklerinin ne kadar iyi olduğunu ve üzerimdeki ellerinin nasıl da iyi hissettirdiğini bildiğim için bunu başka birine yaptığını görmeye dayanabileceğimden emin değildim. Gülünçtü. Fakat doğruydu da.

Kapıyı açıp içeri girdim. Seksi bir müzik, her odaya ulaşan ses sisteminde yüksek sesle çalıyordu. EK benimkisi hariç her odaya. Mutfağa doğru yönelmiştim ki bir kadının inlediğini duydum. Midem düğümlendi. Duymamış gibi yapmaya çalıştım ama ayaklarım mermer zemine sımsıkı yapışmıştı. Kıpırdaya-mıyordum.

"Evet Rush, bebeğim, işte böyle. Daha sert. Daha sert em," diye feryat etti. Anında kıskanmıştım ve bu beni öfkelendirdi. Umursamamalıydım.

Görmek istemediğim bir şey olsa da sesin geldiği yöne ilerliyordum. Tren enkazı gibiydi. Beynime kazınmasını istemesem de görmezlikten gelmem mümkün değildi.

"Hımm, evet, lütfen oraya dokun," diye yalvardı, irkildim ama o yöne gitmeye devam ettim. Oturma odasına girince onları kanepede buldum. Kızm üstü tamamen çıplaktı ve göğüs uçlarından biri Rush'ın ağzındaydı, eli de kızın bacaklarının arasında oynuyordu. Bunu izleyemezdim. Buradan gitmem lazımdı. Hemen.

Arkamı dönüp hızla ön kapıya yöneldim, ses çıkmasını önemsemedim. Aralarından birisi görüldüklerini fark edecek kadar sakinJeşene kadar ben kamyonetime binip garaj yolundan çıkmış olacaktım. İçeri giren herhangi birinin görmesi için koltukta yapıyordu. Her an eve gelebileceğimi biliyor olmalıydı. Onları görmemi istemişti. Asla tecrübe edemeyeceğim bir şey olduğunu bana hatırlatıyordu. O anda asla tecrübe etmek de istemiyordum.

Benzini ziyan ettiğim için kendime kızarak kasabada dolaştım. Para biriktirmem gerekiyordu. Bir telefon kulübesi aradım ama hiçbir yerde yoktu. Telefon kulübesi günleri çoktan sona ermişti. Bir cep telefonun yoksa mahvolmuştun. Kimi arayacağımdan da emin değildim zaten. Cain'i arayabilirdim. Geçen hafta oradan ayrıldıktan sonra onunla konuşmamıştım. Normalde haftada bir kere konuşurduk. Fakat telefon olmadan bunu yapamazdık.

Valizimde Grant'in numarası vardı. Ama onu neden arayacaktım ki? Tuhaf olurdu. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Civardaki tek kafenin parkına çektim. Gidip biraz kahve içebilir ve birkaç saatliğine dergilere bakabilirdim. Belki o zamana kadar Rush alt kattaki düzüşme festivalini bitirmiş olurdu.

Bana bir mesaj göndermek istediyse, açık ve net olarak almıştım. İhtiyacım olduğundun değil. Parası olan erkeklerin bana

göre olmadığı gerçeğine kendimi zaten ikna etmiştim. Sıradan bir işi olan iyi bir erkek bulma fikrini seviyordum. Kırmızı elbisemi ve gümüş topuklularımı sevecek birini.

Kamyonetimden atlayarak indim ve kafeye yönelirken Bethy'nin içeride Jace'le birlikte olduğunu gördüm. Arka köşedeki bir masada alevli bir tartışma içindeydiler ama onlan pencereden görebiliyordum. En azından Bethy onu toplum içinde bir yere getirmişti. Onun için en iyisini umacak ve onu yalnız bırakacaktım. Kızın annesi değildim. Büyük ihtimalle yaşça benden büyüktü. En azından büyük görünüyordu. Vaktini kiminle kaybetmek istediğine karar verebilirdi. Tuzlu deniz havası burnumu gıdıkladı. Sokağın karşısına geçip halk plajına gittim. Orada yalnız kalabilirdim.

Karardık kıyıya çarpan dalgalar sakinleştiriciydi. Ben de yürüdüm. Annemi hatırladım. Hatta kendime kız kardeşimi hatırlama izni de verdim; nadiren yaptığım bir şeydi çünkü acısı bazen fazla geliyordu. Bu gece dikkatimin dağılması gerekiyordu. Hiç tipim olmayan bir erkeğe karşı hissettiğim aptal çekimden çok daha beterine katlandığımı hatırlamam lazımdı. Daha güzel günlerin anısının düşüncelerime sızmasına izin verdim... Ve yürüdüm.

Kamyoneti Rush'ın garaj yoluna çektiğimde vakit geceyansını geçmişti ve dışarıda hiç araba yoktu. Burada olan kimse çoktan gitmişti. Kamyonetimin kapısını kapayıp merdivene yöneldim. On taraftaki ışık, evin dev gibi görünmesine ve karanlık gökyüzünde göz korkutmasına neden oluyordu. Tıpkı Rush gibi.

Kapı ben daha uzanamadan açıldı ve Rush ginşi kaplayarak orada öylece durdu. Gitmemi söylemek için gelmişti. Bunu zaten bekliyordum. İrkilmedim bile.

Derin, genizden gelen bir sesle, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Bakışlarımı tekrar ona yönelttim. "Bir önemi var mı?"

Kapıdan tek adımda dışarı çıkıp aramızdaki ufak mesafeyi kapadı. "Endişelendim."

Endişelenmiş miydi? Nefesimi verdim ve sürekli yüzüme çarpan saçımı kulağımın arkasına attım. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu geceki misafirinle, herhangi bir şeyi fark edemeyecek kadar meşguldün." İçerlemiş bir tonla konuşmaktan kendimi alamamıştım.

"Beklediğimden erken geldin. Buna tanık olmanı istememiştim."

Sanki bu, sorunu iyileştiriyordu. Başımla onayladım ve ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "Her gece kaçta geliyorsam o saatte eve geldim. Sanırım seni görmemi istedin. Neden, emin değilim. Sana karşı bir his beslemiyorum, Rush. Sadece birkaç gün daha kalacak bir yere ihtiyacım var. Gerçekten kısa süre içinde evinden ve hayatından çıkıp gideceğim."

Mırıldanarak küfretti, ardmdan bir an gökyüzüne bakıp bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Ben parmağında oynatabileceğin erkeklerden değilim. Sırtlanmam gereken bir yük var. Hem de çok ağır. Senin gibi birine fazla. Babanla tanıştığım için çok farklı birini bekliyordum. Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen benim gibi bir erkeğin uzak durması gereken her şeysin. Sana uygun değilim."

Sert bir kahkaha patlattım. Davranışı için duyduğum en berbat mazeretti. "Gerçekten mi? Elinden gelenin en iyisi bu muydu? Senden bir oda hariç hiçbir şey istemedim. Beni istemeni beklemedim. Asla beklemedim. Seninle farklı kulvarlarda olduğumuzun farkındayım. Senin ligine asla erişemem. O kana sahip değilim. Ucuz, kırmızı elbiseler giyerim ve annem düğününde giydiği için bir çift gümüş topukluya derinden bağlıyım. Tasarıma işi şeylere ihtiyacım yok. Ve SEN tasarımdan ibaretsin, Rush."

Rush elime uzanıp beni içeri çekti, tek kelime etmeden duvara yasladı ve başımın iki tarafına koyduğu elleriyle beni hapsetti. "Ben tasarımdan ibaret falan değilim. Bunu kafana sok. Sana dokunamam. Bunu o kadar feci istiyorum ki canımı acıtıyor ama dokunamam. Seni mahvedemem. Sen... mükemmelsin ve el değmemişsin. Sonunda beni asla affetmezsin."

Kalbim göğsümü sızlatarak çarpıyordu. Gözlerindeki hüzün dışarı yansıttığını pek görebildiğim bir şey değildi. Burada o gümüşi derinliklerdeki duyguyu görebiliyordum. Alnı, sanki bir şey canını yakıyormuş gibi kınşmıştı.

"Ya ben bana dokunmam istiyorsam? Belki de o kadar el değmemiş değilimdir. Belki zaten lekelerunişimdir." Vücuduma pek el değmemişti ama Rush'ın gözlerine bakarken aasını azaltmak istedim. Benden uzakta durmasını istemiyordum. Onu gülümsetmek istiyordum. O güzel yüz böyle huzursuz olmamalıydı.

Parmağını yüzümün bir kenarından aşağı doğru gezdirdi ve kulağınım

kıvrımlarını takip etti, sonra başparmağını çeneme dokundurdu. "Çok kadınla birlikte oldum, Blaire. İnan bana, daha önce hiç senin kadar mükemmel biriyle karşılaşmadım. Gözlerindeki masumiyet bana âdeta haykmvor. Tüm kıyafetlerini

sıyınp kendimi içine gömmek istiyorum ama yapamam. Bu gece beni gördün. Ben rezil, hasta piçin tekiyim. Sana dokunamam."

Onu bu gece görmüştüm. Onu geçen geçe de görmüştüm. Birçok kadınla birlikte olmuştu ama bana dokunmak istemiyordu. Fazla mükemmel olduğumu düşünüyordu. Beni çok yükseğe oturtmuştu ve orada tutmak istiyordu. Belki de gerçekten böyle yapmalıydı. Onunla yatsam kalbimin bir parçasını vermeden edemezdim. Şimdiden o yolda ilerliyordu. Vücuduma sahip olmasına izin verseydim, beni kimsenin yapamadığı kadar çok incitebilirdi. Kalkanımı indirmiş olurdum.

"Pekâlâ," dedim. Tartışmayacaktım. Doğrusu buydu. "En azından arkadaş olabilir miyiz? Benden nefret etmeni istemiyorum. Arkadaş olmak istiyorum." Kulağa ezik gibi geliyordum. O kadar yalnızdım ki arkadaş dilenecek seviyeye inmiştim.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Arkadaşın olacağım. Kendimi fena zorlayıp arkadaşın olacağım ama dikkatli olmam gerek. Fazla yaklaşamam. Elde edemeyeceğim şeyler istememe neden oluyorsun. O tatlı vücudun albmdayken inanılmaz şeyler hissettiriyor." Sesini kıstı ve ağzını kulağıma götürdü. "Ve tadın bağımlılık yaratıcı. Rüyamda görüyorum. Fanteziler kuruyorum. Diğer... yerlerinin de o kadar leziz olacağını biliyorum."

Ona doğru eğildim ve nefesi kulağımda derinleşirken gözlerimi kapadım. "Yapamayız. Siktir. Yapamayız. Arkadaşız, tatlı Blaire. Sadece arkadaş," diye fısıldadı, sonra benden uzaklaşıp merdivenlere doğru gitti. Duvara yaslandım ve yürüyüp gitmesini seyrettim. Henüz kıpırdamaya hazır değildim. Vücudum, kelimelerinden ve yakınlığından dolayı sızlıyordu.

"O lanet merdivenin altında olmanı istemiyorum. Bundan nefret ediyorum ama seni yukarıya da taşıyamam. Yoksa sen-

den asla uzakta duramam. Güvenli bir mesafede durman gerekiyor," dedi, bana dönüp bakmadı. Parmak boğumlan bembeyaz olana kadar elleriyle merdivenin korkuluğunu sıktı. Bir an daha orada durdu, ardından kendini zorlayıp basamakların gen kalanını koşarak çıktı. Bir kapının çarpıldığını duyduğumda

zemine yığıldım.

Boş antreye, "Ah, Rush. Bunu nasıl yapacağız? Dikkatimi dağıtacak bir şeyler lazım," diye fısıldadım. Odaklanacak başka bir şey bulmalıydım. Rush olmayan birilerini. Müsait birini. Kendimi bu tehlikeli temasa kaptırmaktan alıkoymamın tek yolu buydu. Rush kalbim için tehlikeliydi. Arkadaş olacaksak, dikkatimi verecek başka birini bulmam lazımdı. Hızla.

Onuncu Bölüm

Darla yemek salonuna geçmeme sevinmemişti. Beni sahada istiyordu. Aynca Bethy'ye bakmamı da istiyordu. Beth/ye bakılırsa, artık Jace'le görüşmüyordu. Onunla kahve içmek için buluşmuştu çünkü Jace akşamüstü onu yirmi kere aramıştı. Bethy ona, kirli sim olacaksa bu işin bittiğini söylemişti. Jace yalvarmış fakat onu arkadaşlık çemberine almayı da reddetmişti, bu yüzden Bethy onu terk etmişti. Onunla öyle gurur duyuyordum ki.

Ertesi gün tatil günümdü ve Bethy hâlâ o ucuz bara gideceğimizden emin olmak için beni aramaya gelmişti. Tabii ki gidecektik. Bir erkeğe ihtiyacım vardı, düşüncelerimi Rush'tan uzaklaştıracak herhangi bir erkeğe.

Tüm gün boyunca Jimmy'yi takip ettim. Beni eğitti. Çekici, uzun boylu, karizmatik ve eşcinseldi. Kulübün üyeleri bunu bilmiyordu gerçi. Utanmaz tavırlarla kadınlarla flört ediyordu. Kadınlar da bunu yutuyorlardı. Biri kulağına edepsiz şeyler fısıldayınca Jimmy bana dönüp bakıyor ve göz kırpıyordu. Bu adam tam bir *playboy*'du ve bu konuda çok iyiydi.

Vardiyası biter bitmez tekrar çalışanların dinlenme odasına yöneldik ve üniformamızın üzerine giymek zorunda olduğumuz siyah önlükleri astık. "Müthiş olacaksın, Blaire. Erkekler seni seviyor, kadınlar da senden etkileniyor. Hakaret olarak algılama şekerim ama seninki gibi platin saçlı kızlar kıkır kıkır gülmeden adım atamazlar."

Ona gülümsedim. "Öyle mi? Bu yorumu hakaret olarak algıladım."

Jimmy gözlerini devirdi ve başımı okşamak için uzandı. "Hayır, algılamadın. Sarışın bomba olduğunu biliyorsun."

VVoods'un tanıdık sesi duyuldu: "Şimdiden yeni çalışana mı yanaşıyorsun, Jim?" Jimmy ukala bir şekilde sırıttı.

"İşin aslını biliyorsun. Benim zevkim başka." Gözleri VVoods'un vücudunu süzerken sesi seksi bir fısıltıya dönmüştü.

Huzursuzca kaşlarını çatan Woods'a balonca kahkaha atmadan duramadım. Jimmy de bana katıldı. Kulağıma, "Hete-roseksüel çocukları kıvrandırmaya bayılıyorum," diye fısıldadı, sonra kalçama bir tokat atıp kapıdan çıktı.

VVoods gözlerini devirdi ve Jimmy gider gitmez odada ilerledi. Görünüşe göre Jimmy'nin cinsel tercihlerinin farkındaydı.

Nazikçe, "Günün tadını çıkarıyor musun?" diye sordu.

Günün tadını çıkarmıştım. Yoğun olarak. Gözlerini diken yaşlı adamlarla sıcakta terlemekten çok daha kolay bir işti. "Evet Harikaydı. Burada çalışmamı sağladığın için teşekkür ederim.

VVoods başıyla onayladı. "Rica ederim. Şimdi gidip bu yakanın en iyi Meksika yemeğiyle terfini kutlamaya ne dersin?"

Bana yine çıkma teklif ediyordu. Kabul etmem gerekiyordu. Dikkatimi dağıtırdı. Pek aradığım gibi, işçi sınıfından bir erkek sayılmazdı ama kim onunla evlenip bebek doğuracağımı söylüyordu ki?

Aklıma Rush'ın görüntüsü ve dün geceki ızdırap içindeki surat ifadesi geldi. Onun tanıdığı biriyle çıkmaya yeltenemez-dim. Söylediklerinde ciddiyse, onun dünyasıyla arama mesafe koymalıydım. O dünyaya ait değildim.

"Bunu erteleyebilir miyiz? Dün gece pek iyi uyumadım ve çok yorgunum."

VVoods'un ifadesi biraz değişti ama yerimi alacak birini bulmakta hiç sorun yaşamayacağım biliyordum.

VVoods, "Bu gece Rush'ın evinde bir parti var ama sanırım bunu biliyörsündür," dedi, tepkimi ölçmek için beni yakından izliyordu. Partiden haberim yoktu fakat zaten Rush beni bu konularda uyarmazdı.

"O şekilde de uyuyabiliyorum. Artık alıştım." Yalandı. En son kişi de üst kata çıkmadan uyuyamayacaküm.

"Peki ya ben gelsem? Yatmadan önce benimle biraz vakit geçirir misin?"

VVoods azimliydi. Hakkını vermek gerekiyordu. Onu reddetmek üzereydim ki Rush'ın bu gece bir kızla sevişeceği aklıma geldi. Onu yatağına götürecek ve asla tatmama izin vermeyeceği hisleri o kıza hissettirecekti. Dikkatimin dağılması lazımdı. Ben eve vardığımda muhtemelen zaten kızı kucağına almış olacaktı.

"Rush'la pek yakın gibi durmuyorsunuz. Belki kumsalda biraz takılabiliriz. Seni görebileceği şekliyle evde olman ne kadar iyi bir fikir bilemiyorum."

VVoods başıyla onayladı. "Tamam. Bu bana uyar. Ama bir sorum var, Blaire," dedi, beni yakından izliyordu. Bekledim. "Bunun nedeni ne? Evinde geçen o geceye kadar Rush'la arka-

daşbk. Birlikte büyüdük. Aynı çevredeniz. Hiçbir zaman zerre kadar sorun yaşamadık. Onu çileden çıkaran neydi? Aranızda bir şey mi var?"

Buna nasıl cevap verecektim? Hayır yok, çünkü izin vermiyor ve sadece arkadaş olmamız, kalbim için daha güvenli?

"Arkadaşız. Korumacıdır."

VVoods yavaşça başıyla onayladı ama bana inanmadığını anlayabiliyordum.

"Rekabet benim için sorun değil. Sadece karşımda kim olduğunu bilmek isterim."

Karşısında hiç kimse yoktu çünkü onunla sadece arkadaş olabilirdik. Onun çevresinden bir erkek aramıyordum. "Ben senin çevrenden değilim ve asla olmayacağım. Elit çemberin parçası olan biriyle ciddi anlamda çıkmaya niyetim yok."

Tartışmasını beklemedim. Bunun yerine etrafından dolandım ve kapıdan çıktım. Parti çok çılgın bir hal almadan eve gitmem lazımdı. Rush'ın bir kızla sarmaş dolaş olduğunu görmek istemiyordum.

Çılgın bir parti değildi. Aşağı yukarı yirmi kişi vardı. Bazılarının arasından geçip kilere gittim. Birkaçı mutfakta içki ayarlıyordu, kilere geçip odama girmeden önce onlara gülümsedim.

Önceden merdiven altında uyuduğumu arkadaşları bilmi-yorduysa bile artık

biliyorlardı. Üniformamı çıkanp üzerime buz mavisi, yazlık bir elbise geçirdim. Ayaklarım tüm gün ayakta olduğum için acıyordu, yani çıplak ayakla gidecektim. Valizimi merdivenin altına sıkıştırdım ve kilerden çıkınca Rush'la yüz yüze geldim. Mutfağa açılan kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve surat asıyordu.

Hiçbir şey söylemeyince, “Rush? Sorun nedir?" diye sordum.

"VVoods burada," diye cevap verdi.

"En son kontrol ettiğimde arkadaşlarından biriydi."

Rush başını sağa sola salladı ve gözleri hızla vücudumu süzdü. "Hayır. Buraya benim için gelmedi. Başka biri için geldi."

Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum ve aynı savunmacı poza büründüm. "Belki de öyledir. Arkadaşlarının benimle ilgilenmesiyle ilgili bir sorunun mu var?"

Rush, "Yeterince iyi biri değil. Göt herifin tekidir. Sana dokunma fırsatı olmamalı," dedi sert, öfkeli bir tonda.

Belki de öyle biriydi. Şüpheliydim ama öyle olabilirdi. Sorun değildi. VVoods'un bana dokunmasına izin verecek değildim. Yakınlığı, karnımı alt üst etmiyor ve bacaklarımın arasını sızlatmıyordu.

"VVoods'la o şekilde ilgilenmiyorum. O benim patronum ve muhtemelen arkadaşım. Hepsi bu."

Rush elini başında gezdirdi ve başparmağındaki düz, gümüş yüzük gözüme takıldı. Bunu daha önce taktığını görmemiştim. Bunu ona kim vermişti?

"İnsanlar merdivenden inip çıkarken uyuyamıyorum. Odamda tek başıma oturup bu gece üst katta kimi düzdüğünü merak etmek yerine gidip kumsalda VVoods'la konuşurum diye düşündüm. Biriyle sohbet ederim diye. Arkadaşa ihtiyacım var."

Rush sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Dışanda VVoods'la konuşmanı istemiyorum."

Bu gülünçtü. "Eh, ben de belki bir kızla düzüşmenizi istemiyorum ama bu

olacak."

Rush kendini kapıdan itti ve ikimiz de odaya girene dek üzerime yürüdü. Bir santim daha gelirse yatağıma düşecektim. "Bu gece kimseyle düzüşmek istemiyorum." Duraksadı, ardından pis pis güldü. "Bu tam olarak doğru değil. Düzelteyim, bu oda dışındaki kimseyle düzüşmek istemiyorum. Burada kal ve benimle konuş. Konuşacağım. Arkadaş olabileceğimizi söylemiştim. Arkadaş olarak VVoods'a ihtiyacın yok."

Onu itmek için iki elimi de göğsüne koydum ama ellerimi koyduğum anda onu itmek istemedim. "Benimle asla konuşmazsın. Yanlış soruyu sorarım ve çeker gidersin."

Rush başını sağa sola salladı. "Artık öyle değil. Arkadaşız. Konuşacağım ve gitmeyeceğim. Lütfen, burada benimle kal."

Yatağımın zar zor sığdığı ufak dikdörtgen alana baktım. "Burada pek yer yok," deyip tekrar ona bakarak ellerimi zorla düz tuttum; gömleğine asılıp onu kendime çekmemeye çalışıyordum.

"Yatağın üzerinde oturabiliriz. Birbirimize dokunmayız. Sadece konuşuruz. Arkadaş gibi," diye beni temin etti.

Yüksek sesle nefes verdim ve başımla onayladım. Onu reddetmeyi başaramayacaktım. Ayrıca onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı.

Yatak başına yaslanarak yatağa oturdum. Bacaklarımı altımda topladım. Gülümseyerek, "O halde konuşalım," dedim.

Rush yatağa oturup sırtını duvara yasladı. Göğsünün derinliklerinden bir kahkaha yükseldi ve yüzüne gerçek bir tebessüm yayılmasını izledim. "Az önce bir kadına oturup benimle konuşması için yalvardığıma inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse ben de inanamıyordum.

"Neden bahsedeceğiz?" diye sordum, konuşmaya onun başlamasını istiyordum. Bunun İspanyol Engizisyonu'ymuş gibi hissetmesini istemiyordum. Kafamda dolanan o kadar çok soru vardı ki onu merakımla bitap düşürebileceğimi biliyordum.

"On dokuz yaşında nasıl oluyor da hâlâ bakiresin mesela?" deyip gümüşi bakışlarını bana çevirdi.

Ona bakire olduğumu hiç söylememiştim. Geçen gece bana masum demişti. O kadar mı belliydi? "Bakire olduğumu kim söyledi?" diye sorarken elimden geldiğince sinirlenmiş bir tonla konuştum.

Rush pis pis güldü. "Bir bakireyi öptüğüm anda anlanm."

Bu konuda tartışmak bile istemiyordum. Bu sadece bakire olduğum gerçeğini daha beter ortaya sererdi.

"Âşıktım. Adı Cain'di. O ilk erkek arkadaşım, ilk öpüştüğüm kişi, ilk yiyiştiğim erkekti; hiç çılgınca olmasa da. Beni sevdiğini söylemiş ve onun için doğru insan olduğumu iddia etmişti. Sonra annem hastalandı. Buluşmaya ve hafta sonlan Cain'le vakit geçirmeye hiç zamanım yoktu artık. Bitirmesi gerekiyordu. Başka biriyle o tür bir ilişki kurabilmesi için özgür olması lazımdı. Ben de gitmesine izin verdim. Cain'den sonra başka biriyle çıkacak vaktim olmadı."

Rush kaşlanru çattı. "Annen hastayken yanında durmadı mı?"

Bu sohbetten hoşlanmamıştım. Zaten bildiğim bir şeyi bir başkası belirttiğinde Cain'e karşı öfke beslememem zor oluyordu. Uzun zaman önce onu atfetmiştim. Bunu kabullenmiştim. Ona karşı şimdi içerlememem gerekiyordu. Bunun ne faydası olacaktı ki?

"Gençtik. Beni sevmemişti. Sadece sevdiğini sanıyordu. Bu kadar basit."

Rush iç çekti. "Hâlâ gençsin."

Bunu derkenki ses tonundan hoşlandığıma emin değildim. "On dokuz yaşındayım, Rush. Üç sene boyunca anneme baktım ve babamdan yardım almadan onu gömdüm. Güven bana, bazı günler kendimi kırk yaşında hissediyorum."

Rush yatağın bir ucundan elini uzabp elimi tuttu. "Bunu tek başına yapmak zorunda kalmaman gerekiyordu."

Hayır, kalmamam gerekiyordu ama başka seçeneğim yoktu. Annemi seviyordum. Elde ettiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Acımı yatıştıran

tek şey, kendime artık annem ile Valerie'nin birlikte olduklarını hatırlatmamdı. Birlikteydiler. Artık hikâyemi anlatmak istemiyordum. Rush hakkında bir şeyler bilmek istiyordum.

"Bir mesleğin var mı?" diye sordum.

Rush kahkaha attı ve elimi sıkü ama bırakmadı. "Üniversiteyi bitiren herkesin bir mesleği olması gerektiğine mi inanıyorsun?"

Omuz silktim. Hep insanların bir yerlerde çalıştığını düşünmüştüm. Rush'ın da bir amacı olmalıydı. Paraya ihtiyacı olmasa bile.

"Üniversiteyi bitirdiğimde bankada babam sayesinde hayatımın geri kalanım çalışmadan sürdürebileceğim kadar param vardı." Siyah, kalın kirpiklerle çevrili o seksi gözleriyle bana baktı. "Sürekli parti yaparak geçen birkaç haftanın sonunda bir hayatım olması gerektiğini fark ettim. Böyleee borsada oynamaya başladım. Bu konuda feci iyi olduğum ortaya çıktı. Sayılan hep sevmişimdir. Habitat for Humanity'ye[1] de bağış yapıyorum.

Yılın birkaç ayı bu işle ilgilenmek için vakit ayırıyorum. Yazlan elimi mümkün olduğunca her şeyden çekip buraya geliyor ve rahatlıyorum."

Bunu beklemiyordum.

Rush bir nebze dalgacı bir sesle, "Suratındaki şaşkın ifade biraz gurur kırıcı," dedi.

Dürüstçe, "Bu cevabı beklemiyordum sadece," diye karşılık verdim.

Omuz silkip elini çekti. Uzanıp elini yakalamak ve tutmak istiyordum ama yapmadım. Bana dokunma işi bitmişti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Rush sırıttı. "Bu odada senin yanında olmak için fazlasıyla yaşlıyım; seninle ilgili düşündüklerimi düşünmek için de lanet derecede yaşlıyım."

Yirmili yaşlarının başındaydı. Öyle olmak zorundaydı. Daha yaşlı gözükmüyordu. "Sana on dokuz yaşında olduğumu hatırlatırım. Altı ay içinde yirmi olacağım. Bebek değilim."

"Hayır, tatlı Blaire, kesinlikle bebek değilsin. Ben yirmi dört yaşındayım ve yorgunum. Hayatım hiç normal geçmedi ve bu nedenle boktan meselelerim var. Sana bilmediğin şeyler olduğunu söylemiştim. Sana dokunmak için kendime izin verirsem yanlış bir şey yapmış olurum."

Benden sadece beş yaş büvüktü. Bu o kadar da kötü değildi. Habitat for Humanity'ye bağış yapıyordu ve hatta sahada çalışıyordu. Ne kadar kötü biri olabilirdi? Bir kalbi vardı. Beni geri göndermek istemiş olsa da burada kalmama izin vermişti.

"Bence kendini değersiz görüyorsun. Sende özel bir şeyler görüyorum."

Rush dudaklarıru birbirine sıkıca bastırıp başını sağa sola salladı. "Gerçekten olduğum kişiyi görmüyorsun. Yaptığım onca şeyi bilmiyorsun."

"Olabilir," diye kanşılık verirken öne doğru uzandım. "Ama gördüğüm azıcık şey de hiç kötü değildi. Bir katmanın daha olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Rush gözlerini gözlerime çevirdi. Kucağına kıvrılmak ve saatlerce sadece o gözlere bakmak istiyordum. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapadı... Fakat ben ağzındaki gümüşü görmüştüm bile.

Dizlerimin üzerinde yanına yaklaştım. "Ağzındaki ne?" diye sordum, dudaklarını inceleyip tekrar ağzını açmasını bekledim. Rush ağzını açıp yavaşça dilini çıkardı. Gümüş bir pirsing vardı. Dilini daha yakından inceleyip, "Canım acıtıyor mu?" diye sordum. Daha önce dilinde pirsingi olan birini görmemiştim.

Dilini tekrar ağzına sokup sırıttı. "Hayır."

Kızla seks yaptığı gece gördüğüm, sırtındaki dövmeleri hatırladım. "Sırtında ne dövmesi var?"

"Belimde kanatlarını açmış bir kartal ve Slacker Demon'ın sembolü var. On yedi yaşındayken babam beni Los Angeles'ta bir konsere, ardından ilk dövmemi yaptırmaya götürmüştü. Müzik grubunun, vücuduma kazınmasını istemişti. Slacker Demon'm her üyesinde aynı yerde bir tane var. Sol omuzlarında. Babamın o gece kafası fena dumanlıydı ama yine de iyi bir anıdır. Onunla pek vakit geçirme şansım olmadı. Ama ne zaman onu görsem vücuduma ya bir dövme ya da pirsing ekletiyordu."

Başka pirsingleri de mi vardı? Yüzünü inceleyip gözlerimi göğsüne çevirdim. Kısık sesle attığı kahkaha irkilmeme neden oldu ve bakarken yakalandığımı fark ettim.

"Orada pirsing yok, tatlı Blaire. Diğerleri kulaklarımda. On dokuz yaşına bastığımda pirsing ve dövme konusuna bir son verdim."

Babası tıpkı diğer Slacker Demon üyeleri gibi dövme ve pirsinglerle kaplıydı. Bu, Rush'ın yapmak istemediği bir şey miydi? Babası onu zorlamış mıydı?

"Kaşlarını çatmanı sağlayacak ne dedim?" diye sordu, ona bakmam için bir parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı.

Buna dürüst cevap vermek istemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz vaktin tadını çıkarıyordum. Kendimi çok kaptırırsam koşarak gideceğini biliyordum. "Dün gece beni öptüğünde o gümüş şeyi hissetmedim."

Rush'ın göz kapaklan kısıldı ve öne doğru uzandı. "Çünkü takmamıştım."

Şimdi takıyordu.

"Sen, şey, onunla birini öptüğünde hissedebiliyorlar mı?"

Rush keskin bir nefes aldı ve dudakları benimkilere iyice yaklaştı. "Blaire, lütfen bana git de. Lütfen."

Beni öpmek üzereyse ona böyle bir şey söylemeyecektim. Onun burada olmasını istiyordum. Ayrıca o şey ağzındayken onu öpmek istiyordum.

Omzuma bir öpücük kondurmadan ve derin bir nefes almadan önce kulağıma, "Hissederdin. Seni öpmek istediğim her yerinde hissederdin. Ve bundan hoşlanırdın da," diye fısıldadı. Beni kokluyor muydu?

"Sen... beni tekrar öpecek misin?" Nefes nefese sorduğumda burnunu boynuma dayayıp nefes aldı.

Tenime doğru, "İstiyorum. Çok feci şekilde istiyorum ama uslu olmaya çalışıyorum," dive mırıldandı.

Ona iyice sokularak, "Bir öpücük boyunca uslu olmasan olmaz mı? Lütfen?"

diye sordum. Yalanda kucağında olacaktım.

"Tatlı BJaire, inanılmaz derecede tatlı," derken dudakları, boynumun kıvrımına ve omzuma dokundu. Bunu yapmaya devam etseydi, yalvarmaya başlayacaktım.

Dilini çıkarıp hızlıca hassas boynumu yaladı, sonra ağzı, dudaklarımın üzerinde durana kadar çeneme öpücükler kondurdu. Tekrar yalvarmaya başladım ama dudaklarıma yumuşacık tek bir öpücük kondurup beni durdurdu. Ardından geri çekildi ama sadece birkaç santim. Ilık nefesi hâlâ dudaklarımda dolanıyordu.

"Blaire, ben romantik bir adam değilim. Öpüşüp koklaşmam. Benim için konu hep seks. Sen öpüşüp koklaşan birini hak ediyorsun. Beni değil. Ben sadece düzüşürüm, tatlım. Benim gibi biri için yaratılmamışsın. İstediğim şeyden hiç geri durmadım. Ama sen fazla tatlısın. Bu sefer kendime hayır demek zorundayım."

Kelimelerim hazmederken dilinden dökülen o edepsiz kelimelerin erotik sesiyle titredim. Benden tekrar uzaklaşacağını, ayağa kalkıp kapı kolunu tutana kadar anlamadım. Yine. Beni böyle bırakacakta.

"Daha fazla konuşamam. Bu gece olmaz. Burada seninle tek başmayken olmaz." Ses tonundaki hüzün, kalbimin sızlamasına neden oldu. Sonra gitmiş ve kapıyı ardından kapamıştı.

Yatak başına yaslanarak öfkeyle homurdandım. Neden buraya girmesine izin vermiştim ki? Bu bir sıcak bir soğuk davranma oyunu benim kulvarımda değildi. Şimdi nereye gideceğini merak ettim. Dışarıda öpeceği çok kadın vardı. Yalvardıklarında öpmekle ilgili sorun hissetmediği kadınlar.

Yukarı kata çıkan insanların ayaklan tepemde gümbürdüyordu. Bir süre uyumayacaktım. VVoods beni beklerken burada kalmak da istemiyordum. Onu ekmem için bir sebep yoktu. Onunla konuşacak havada değildim ama en azından kumsalda sohbet havasında olmadığımı söyleyebilirdim.

Mutfağa girdim. Grant'in sırtı bana dönüktü ve bir kızı tezgâha yaslamıştı. Kızın elleri kahverengi buklelerine dolanmıştı. Meşgul görünüyorlardı. Oynaşma trafiğine yakalanmamayı umarak sessizce arka kapıdan çıktım.

"Geleceğini sanmıyordum." VVoods'un sesi karanlığın içinden geldi.

Dönünce korkuluklara yaslanmış beni izlediğini gördüm. Daha baştan buraya gelip onunla buluşmayacağımı söylemediğim için kendimi suçlu hissettim. Rush'ın olduğu yerde mantıklı karar veremiyordum.

"Üzgünüm. Bir iş çıktı da." Açıklamak istemiyordum.

"Rush'ın, seni tuttuğu o küçük delikten çıktığını gördüm," diye cevap verdi.

Dudağımı ısırarak başımla onayladım. Yakalanmıştım. İtiraf etsem olurdu.

"Pek uzun süre kalmadı. Dostane bir ziyaret miydi yoksa sana tekmeyi basıyor mu?"

Bu... Hoş bir ziyaretti. Sadece konuşmuştuk. Beni tekrar öpmesini isteyene kadar eğlenceliydi. Arkadaşlığından hoşlan-mıştım. "Sadece dostane bir sohbetti," diye açıkladım.

VVoods sert bir kahkaha patlattı ve başını sağa sola salladı. "Neden buna inanmıyorum?"

Çünkü akıllıydı. Omuz silktim.

"Kumsalda yürüme planımız hâlâ geçerli mı?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır. Yorgunum. Biraz temiz hava almak için ve açıklama yapmak üzere seni bulma umuduyla buraya çıkmıştım."

Woods bana hayal kırıklığı dolu bir tebessüm gönderdi ve korkuluktan çekildi. "Eh, pekâlâ. Yalvarmayacağım."

"Yalvarmanı beklemiyordum," diye karşılık verdim.

Kapıya yönelince rahatlayarak iç çekmek için o içeri girene kadar bekledim. Çok kötü gitmemişti. Belki şimdi biraz geri çe-kilü-di. Rush'a karşı hissettiğim bu çekimle ilgili ne yapacağıma karar verene kadar başka birinin daha aklımı karıştırmasına gerek yoktu.

Birkaç dakika durup peşi sıra içeri girdim. Grant artık kızla birlikte tezgâhın önünde değildi. Görünüşe göre daha sote bir yere çekilmişlerdi. Kiler kapısına yönelmiştim ki Rush yanında kıkır kıkır gülen bir esmerle mutfağa girdi. Kadın

sanki düzgün yürüyemiyormuş gibi koluna asılmıştı. Ya alkol nedeniyleydi ya da üzerinde dikildiği on beş santimlik topuklardandı.

"Ama dedin ki," diye lafı geveledi kadın ve tutunduğu kolu öptü. Evet, sarhoştu. Rush'ın gözleri, gözlerimle buluştu. Bu gece onu öpecekti. Kadının yalvarmasına gerek bile olmayacaktı. Ayrıca tadı bira gibi gelecekti. Bu onu baştan çıkartan bir şey miydi?

Yalnız olmadıklarını bile fark etmeden, "Külotumu burada indiririm, sen de indirirsen," dedi kadın.

"Babs, sana hayır dedim ya. İlgilenmiyorum," diye karşılık verirken gözlerini benden ayırmadı. Onu reddediyordu... ve bunu bilmemi istiyordu.

Kız yüksek sesle, "Çok edepsiz şeyler olacak," dedi ve tekrar kahkahalara boğuldu.

"Hayır, sinir bozucu olacak. Sarhoşsun ve kıkırdayıp durarak başımı ağrıtıyorsun," diye karşılık verdi Rush. Hâlâ gözlerime bakıyordu.

Gözlerimi gözlerinden çevirip kilerin kapısına yöneldiğimde sonunda Babs beni fark etti. Yüksek sesle, "Hey, şu laz yiyeceklerini çalacak," diye fısıldadı.

Suratım yandı. Lanet olsun. Bu neden beni utandınyordu ki? Aptalca davranıyordum. Çok pis sarhoştu. Ne düşündüğü kimin umurundaydı?

Rush, "Burada yaşıyor; ne isterse alabilir," diye karşılık verdi Başım aniden kalktı, gözleri üzerimden ayrılmamıştı.

Kadın, "Burada mı yaşıyor?" diye sordu.

Rush başka hiçbir şey söylemedi. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve elimizdeki tek tanığın, sabah bunu hatırlamayacağına karar verdim. "Sana yalan söylemesine müsaade etme. Merdivenin altında uyuyan, istenmeyen misafirim. Birkaç şey istedim ve o da bana hayır deyip durdu."

Cevabım beklemedim. Kapıyı açıp içeri girdim. Haneme bir puan yazılmıştı.

On Birinci Bölüm

Fıstık ezmeli sandviçimi bitirip kucağımdaki kınnhlan silkeledikten sonra ayağa kalktım. Yakında markete gidip yeni yiyecekler almam gerekecekti. Fıstık ezmeli sandviçin miladı doluyordu.

Bugün çalışmıyordum ve ne yapacağımdan emin değildim. Yatakta yatıp Rush'ı ve gecenin çoğunda ne kadar da aptal olduğumu düşündüm. Sadece arkadaş olmak istediğine, bu adamın beni ikna etmesi için ne yapması gerekiyordu? Bunu birden fazla kez söylemişti. Bana başka bir gözle bakmasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçmeliydim. Önceki gece üzerine gitmiştim. Bunu yapmamalıydım. Beni öpmek istemiyordu. Ona öpmesi için yalvardığıma inanamıyordum.

Kilerin kapısını açıp mutfağa girdim. Burnuma pastırma kokusu geldi ve Rush üzerinde sadece pijama altıyla ocağın başında dikiliyor olmasaydı, kendimi bu leziz kokuya kaptırabi-lirdim. Rush'm çıplak sırtının görüntüsü pastırmayı unutturdu.

Omzunun üstünden baktı ve gülümsedi. "Günaydın. Bugün tatil günün olmalı."

Başımla onayladım ve orada durup arkadaşça nasıl cevap verilir diye düşündüm. Onunla artık kuralları çiğnemek istemiyordum. Onun kurallarına göre oynayacaktım. Zaten yakında taşınacaktım.

"Güzel kokuyor," dedim.

"İki tabak çıkar. Dehşet pastırma yaparım."

Şimdi keşke o fıstık ezmeli sandviçi yemeseydim, diye düşünüyordum. "Kamım tok ama teşekkür ederim."

Rush çatalını bırakıp bana bakmak için döndü. "Kanun tok mu? Henüz uyandın."

"Odamda fıstık ezmesi ve ekmek var. Odadan çıkmadan önce biraz yemiştim."

Rush beni izlerken alnı kınştı. "Neden odanda fıstık ezmesi ve ekmek var?"

Çünkü sonsuz sayıdaki arkadaşının yiyeceklerimi yemesini istemiyordum. Bunu tam olarak söyleyemezdim gerçi. "Burası benim mutfağım değil. Her şeyimi odamda tutuyorum."

Rush gerilince onu kızdıracak ne söylediğimi merak ettim. "Bana buradayken sadece fıstık ezmesi ve ekmek yediğini mi söylüyorsun? Öyle mi? Satın alıp odanda tutuyorsun ve tek yediğin de bu, öyle mi?"

Büyütülecek nesi olduğundan emin olamadığım için başımla onayladım.

Rush eliyle tezgâha vurdu ve küfrederken pastırmayla ilgilenmek için arkasını döndü.

"Git eşyalarını topla ve üst kata taşın. Koridorun solunda kalan odalardan istediğinde kalabilirsin. O lanet fıstık ezmesini at ve bu mutfakta ne halt yemek istiyorsan ye.

Kıpırdamadım. Niye böyle bir tepki verdiğinden emin değildim.

"Burada kalmak istiyorsan, Blaire, hemen kıçıru üst kata taşı. Sonra buraya gel ve ben izlerken şu *sikliğimin* dolabından bir şeyler alıp ye."

Kızmışta. Bana mı?

Dikkatlice, "Neden üst kata taşınmamı istiyorsun?" diye sordum.

Rush son pastırma parçasını da bir kâğıt havluya koydu ve ocağı kapadıktan sonra bana tekrar baktı.

"Çünkü öyle istiyorum. Geceleri yatağa girdiğimde merdivenimin altında yattığını düşünmekten nefret ediyorum. Şimdi buna bir de tek başına orada o lanet fıstık ezmeli sandviçleri yerkenki görüntün eklendi ve bu baş edebileceğimden biraz fazla geliyor."

Tamam. Yani beni bir nebze önemsiyordu.

Tartışmadım. Merdivenin altındaki odama giderek valizimi yatağın altından çıkardım. Fıstık ezmesi içindeydi. Valizin fermuarını açıp neredeyse boş kavanozu ve kalan üç dilim ekmeği çıkardım. Bunları mutfakta bırakacak, sonra da gidip bir oda bulacaktım. Kalbim göğsümde gümlüyordu. Burası benim için güvenli bir alan olmuştu. Üst katta olmak, inzivaya çekilmemi engelleyecekti. Orada tek başıma olmayacaktım.

Kilerden çıkınca gidip fıstık ezmesini ve ekmeği tezgâha koydum. Rush'la göz

teması kurmadan koridora yöneldim. Tezgâhın başında durmuş, sanki bir şeylere vurmamak için çabahvormuş gibi kenarlarım sıkıca tutuyordu. Beni tekrar kilere atmayı mı düşünüyordu? Orada kalmak bana uyardı.

"Üst kata çıkmama gerek yok. O odayı seviyorum," diy$_e$ açıklayınca ellerinin iyice gerildiğini gördüm.

"Yukarıdaki odalardan birinde olmalısın. Merdiven altında değil. Hiçbir zaman oraya ait değildin."

Üst katta olmamı istiyordu. Sadece bu ani fikir değişikliğini anlayamamıştım.

"En azından hangi odayı almam gerektiğini söyleyecek misin? Öylesine bir tane seçmek içime sinmeyecek. Burası benim evim değil."

Rush sonunda tezgâhın kenarlarını ölümüne sıkmayı bıraktı ve gözlerime bakmak için başını çevirdi. "Sol taraftaki odalarm hepsi misafir odası. Üç tane var. Sanırım en sondakinin manzarasını seversin. Okyanusa bakıyor. Ortadaki oda pembe dekorlu beyaz bir oda. Bana seni hatırlatıyor. Yani sen seç. Hangisini istersen. Gidip seç ve sonra buraya gelip yemek ye."

Yine bana bir şeyler yedirmek istiyordu.

"Ama aç değilim. Az önce..."

"Bana tekrar o lanet fıstık ezmesini yediğini söylersen, alıp duvara fırlatırım." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Lütfen, Biatte. Buraya gelip benim için bir şey ye."

Sanki dünyadaki herhangi bir kadın bu teklifi reddedebilirmiş gibi. Başımla onayladım ve merdivenlere yöneldim. Seçmem gereken bir oda vardı.

İlk oda ilgi çekici değildi. Koyu renkti ve ön bahçeye bakıyordu. Merdivenlere en yakın oda olduğundan ve partilerdeki gürültünün, kulak tıkanamayacak kadar fazla duyulacağından bahsetmiyorum bile. Bir sonraki odaya gittim. Büyük boy yatak beyaz örtüler ve güzel, pembe yastıklarla kaplanmıştı. Pembe

bir avize tavandan sarkıyordu. Çok tatlıydı. Rush'ın evinde bulmayı umacağım bir şey değildi. Gerçi burada çoğunlukla annesi yaşıyordu.

Sol taraftaki son kapıyı açtun. Zeminden tavana kadar uzanan geniş pencereler vardı ve okyanusa bakıyordu. Muhteşemdi. Soluk mavi ve yeşil tonlar, eski odunlardan yapılmış gibi duran büyük boy yatakla vurgulanmıştı. En azından karyolasıyla. Gayet kumsala ait bir his uyandırıyordu. Hoşuma gitti. Hayır hayır, bayıldım. Valizimi yere bırakarak özel banyoya açılan kapıyı açtım. Büyük, beyaz, yumuşacık havlular ve pahalı sabunlar, beyaz mermeri süslüyordu. Mavi ve yeşil tonlan da serpiştirilmişti ama içerisi çoğunlukla beyazdı.

Küvetin içinde fıskiye delikleri vardı; geniş, yuvarlaktı. Daha önce hiç görmemiş olsam da bunun jakuzi olduğunu biliyordum. Belki de yanlış odaya girmiştim. Burası bir misafir odası olamazdı. Bu evde yaşasaydım, bu odayı isterdim.

Yine de bu oda koridorun sol tarafmdaydı. Bahsettiği odalardan biri olmalıydı. Banyodan çıktım. Ona gidip bu odayı seçtiğimi söyleyecektim; bir yanlışlık varsa bana söylerdi. Valizimi kapının hemen önündeki duvara yaslayıp alt kata yöneldim.

Rush tekrar mutfağa girdiğimde önünde bir tabak pastırma ve birkaç tane yağda yumurtayla birlikte masada oturuyordu. Anında bana baktı.

"Bir oda seçtin mi?" diye sordu.

Başımla onaylayıp masanın diğer ucunda durmak için yürüdüm. "Evet. Seçtim. Harika bir manzarası olduğunu söylediğin... Yeşil ve mavi renkli miydi?"

Rush gülümsedi. "Evet, öyle."

"Ve o odada kalmam senin için sorun olmayacak mı? Gerçekten hoş. Burası benim evim olsaydı, o odayı isterdim."

Rush'ın tebessümü yüzüne yayıldı. "Henüz odamı görmedin."

Onun odası daha da hoş olmalıydı. "Odan aynı katta mı?"

Rush bir parça pastana aldı. "Hayır, benimki en üst katı tamamen kaplıyor."

'Tüm o pencereleri mi diyorsun? Hepsi tek bir büyük odanın mı?" Dışarıdan bakıldığında en üst kat camdan yapılmış gibi gözüküyordu. Göz yanılgısı mı yoksa birkaç odanın birleşimi mi diye merak etmiştim hep.

Rush başıyla onayladı. "Evet."

Odasını görmek istedim. Teklif etmedi, ben de sormadım.

"Şimdiden yerleştin mi?" diye sorduktan sonra pastırmadan ısırık aldı.

"Hayır, valizimi boşaltmadan önce sana sormak istedim. Muhtemelen her şeyi valizde bırakmalıyım. Bu hafta sonunda taşınmaya hazır olacağım. Kulüpteki bahşişlerim iyi ve çoğunu da biriktirdim."

Rush çiğnemeyi bıraktı, bakışları dışanda bir şeye çevrildiğinde sertti. Bakışlarını takip ettim; boş kumsal hariç hiçbir şey görmedim.

"İstediğin kadar kalabilirsin, Blaire."

Ne zamandan beri? Bir ay kalabileceğimi söylemişti. Karşılık vermedim.

"Yanıma otur ve pastırmadan biraz ye." Sandalyeyi yarıma çekti, ben de tartışmadan oturdum. Pastırma güzel kokuyordu, fıstık ezmesi dışında bir şeyler için hazırdım.

Rush tabağını bana uzattı. "Ye."

Bir parça pastırma alıp ısırdım. Çıtır çıtırdi, tam da sevdiğim gibi yağlıydı. O parçayı bitirince Rush tabağı bana tekrar uzattı. "Bir tane daha ye."

Aniden ortaya çıkan beni besleme ihtiyacına karşılık kıkır kıkır gülmemek için kendimle savaştım. Derdi neydi? Bir parça pastırma daha aldım ve tadını çıkararak yedim.

"Bugün ne planın var?" diye sordu Rush lokmamı yuttuğumda.

Omuz silktim. "Henüz bilmiyorum. Belki bir daire ararım diye düşündüm."

Rush'ın çenesi kasıldı ve vücudu yine gerginleşti. 'Taşınmaktan bahsetmeyi kes, tamam mı? Ebeveynlerimiz eve dönene kadar taşınmam istemiyorum. Kaçıp giderek tek başına yaşamaya başlamadan önce babanla konuşman gerek. Tam olarak güvenli sayılmaz. Fazlasıyla gençsin."

Bu sefer kahkaha attım. Gülünç oluyordu. "Fazlasıyla genç değilim. Yaşımla

ilgili sorunun nedir? Ben on dokuz yaşındayım. Büyük bir kızım. Güvenle tek başıma yaşayabilirim. Ayrıca hareket halindeki bir hedefe, polis memurlarının çoğundan daha iyi ateş ediyorum. Tabanca kullanma yeteneğim oldukça etkileyicidir. Güvenli değil ve fazlasıyla gençsin demekten vazgeç."

Rush tek kaşını kaldırdı. "Yani gerçekten bir tabancan mı var?"

Başımla onayladım.

"Grant'in sadece komiklik yaptığını sanıyordum. Espri anlayışı bazen berbattır."

"Buradaki ilk gecemde beni şaşırtınca tabancamı ona doğrultmuştum."

Rush gülüp kollarını geniş göğsünde kavuşturarak sandalyesine yaslandı. Kendimi gözlerimi yüzünde tutmak ve aşağı bakmamaya zorladım.

"Bunu görmeyi çok isterdim."

Karşılık vermedim. Benim için kötü bir geceydi. Bahsini açmak, bugün yapmak istediğim bir şey değildi. "Burada kalmanı istememin tek sebebi genç olman değil. Kendine bakabileceğini ya da en azından öyle yapabileceğini düşündüğünü anlıyorum. Seni burada istiyorum çünkü... Burada olman hoşuma gidiyor. Gitme. Baban dönene kadar bekle, ikiniz uzun süredir görüşmüyor gibisiniz. Sonrasında ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Şimdilik neden üst kata gidip yerleşmiyorsun? Burada yaşarken biriktirebileceğin onca parayı düşün. Taşındığında dolu bir banka hesabın olur."

Beni burada istiyordu. Dudaklarıma yerleşen salakça gülücük, önlenebilir bir şey değildi. Kalacaktım ve para biriktirebi-leceğim konusunda haklıydı. Babam geri döndüğünde onunla konuştuktan sonra hareket ederdim. Rush beni burada isterken gitmem için bir sebep yoktu.

"Tamam. Gerçekten bunu istiyorsan, teşekkür ederim."

Rush başıyla onayladı ve dirseklerini masaya koymak için öne uzandı. Gümüşi bakışlan üzerime çevrildi. "İstiyorum. Ama bu aynı zamanda aramızdaki arkadaşlık işinin de tam gaz devam etmesi gerektiği anlamına geliyor."

Haklıydı tabii ki. Birlikte yaşamamız ve bir şekilde bir araya gelmemiz zorluk çıkarırdı. Aynca yaz biter bitmez başka bir yerdeki evine geçecekti. Bu tip bir

kalp aasına ihtiyacım yoktu.

"Kabul," diye karşılık verdim. Omuzları rahatlamadı ve vücudu dimdik durmaya devam etti.

"Aynca buradayken bu evde yemek yemeye başlayacaksın."

Başımı sağa sola salladım. Hayır, başlamayacaktım. Beleşçi değildim.

"Blaire, bu tartışmaya açık bir konu değil. Ciddiyim. Lanet yiyeceklerimi ye."

Sandalyemi geri çekip ayağa kalktım. "Hayır. Yiyecekleri satın alıp yiyeceğim. Ben... Ben babam gibi değilim."

Rush bir şeyler mırıldanarak sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Bunu şimdiye kadar öğrenmediğimi mi sanıyorsun yani? Lanet bir süpürgelikte şikâyet etmeden yatıyordun. Arkamı topluyorsun. Doğru düzgün yemek yemiyorsun. Hiç de baban gibi olmadığının farkındayım. Ama *sen* evimde misafirsin, mutfağımda yemek yemeni ve kendi mutfağınmış gibi davranmanı istiyorum."

Bu, sorun olacaktı. "Yiyeceklerimi mutfağa koyarım ve burada yerim. Bu daha iyi olur mu?"

"Eğer almaya niyetlendiğin tek şey fıstık ezmesi ve dönekse, hayır. Doğru düzgün yemek yemeni istiyorum."

Başımı sağa sola sallamaya başladığımda uzanıp elimi eline aldı. "Blaire, yemek yediğini bilmek beni mutlu edecek. Hen-rietta haftada bir alışveriş yapıyor ve çok arkadaşım olacağını tahmin edip burayı dolduruyor. Gereğinden fazlası var. Lütfen. Yiyeceklerimi. Ye."

Yalvaran bakışına karşılık kahkaha atmamak için alt dudağımı ısırdım.

Dudaklarına yerleşen ufak bir gülücükle, "Bana mı gülüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Birazcık," diye itiraf ettim.

"Bu, yiyeceklerimi yiyeceğin anlamına mı geliver?"

İç çektim. "Sadece sana haftalık ödeme yapmama müsaade edersen."

Başını sağa sola sallamaya başlayınca ellerimi elinden çekip yürümeye başladım.

Arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Artık tartışmayacağım. Ödeme yaparsam yiyeceklerini yerim. Kabul edeceğim tek anlaşma bu. İster beğen ister beğenme."

Rush kükredi. "Tamam, iyi. Bana ödeme yap."

Ona tekrar baktım. "Odaya yerleşeceğim. Ardından o büyük küvette banyo yapacağım ama sonrasını bilmiyorum. Bu geceye kadar planım yok."

Kaşlan çatıldı.

"Kiminle olacaksın?"

"Bethy," diye cevap verdim.

"Jace'in takıldığı arabacı kız mı?"

"Düzeltme yapıyorum. Jace'in önceden takıldığı arabaa kız. Bethy akıllandı ve yoluna devam ediyor. Bu gece bir bara gidip kendimize çalışkan mavi yakalılar bulacağız."

Karşılık vermesini beklemedim. Hızla merdivene doğru gidip koşarak yukarı çıktım. Yeni odama vardığımda kapıyı ardımdan kapadım ve rahatlayarak nefes verdim.

On İkinci Bölüm

Rush 'ın partilerine uygun kıyafetlerim olmayabilirdi ama bir Amerikan barına gitmek için ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Mavi kot eteğimi giymeyeli çok olmuştu. Hatırladığımdan daha kısaydı ama iş görürdü. Özellikle çizmelerimle birlikte.

Rush bu sabah ben banyo yaparken gitmiş, o zamandan beri dönmemişti. Burada bir parti verirse, odama arkadaşlan girer mi diye merak ettim. Yatağımda yabancıların seks yapması fikrinden hoşlanmıyordum. Yatacağım yatakta benden başka birinin seks yapması fikrinden gerçekten hoşlanmıyordum. Sormak istedim ama böyle bir şeyi nasıl sorabileceğimden emin değildim.

Rush dönmeden gitmek demek, ne beklemem gerekeceğini bilememek demekti. Eve geldiğimde çarşaflarımı yıkama planı yapmalı mıydım? Bu fikir irkilmeme neden oldu. Ayağım sonuncu basamağa değdiğinde ön kapı açıldı ve Rush içeri girdi. Beni gördüğünde olduğu yerde dondu ve yavaşça beni süzdü. Onun tayfasını etkilemek için giyinmemişim ama dışanda bir yerde dikkatini çekebileceğim bir topluluk vardı.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp ardından kapıyı kapadı.

Kıpırdamadım. Yabancıların yatağımda seks yapmasıyla

ilgili o konuya nasıl gireceğimi düşünüyordum.

"Sen, şey, kulübe gitmek için bunları mı giydin?" diye sordu.

"Kulüp değil, *pub*'a gidiyoruz. Tamamıyla farklı bir şey olduğundan eminim," diye düzelttim. Rush elini kısa saçlarına *daldırıp* biraz sinirlenmiş biraz da eğlenmiş gibi yüksek sesle nefes verdi. Kıyafetimle ilgili söylenmeye başlarsa, çizmemi çıkarıp ona fırlatabilirdim.

"Ben de sizinle gelebilir miyim? Hiç öyle bir yere gitmedim."

Ne? Onu doğru mu duymuştum?

Şaşkınlıkla, "Bizimle gelmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Rush başıyla onayladı ve tekrar vücudumu süzdü. "Evet, istiyorum."

Gelebilirdi muhtemelen. Arkadaşsak, birlikte takılabilme-miz gerekirdi.

"Gerçekten istiyorsan tamam. On dakika içinde çıkmamız lazım gerçi. Bethy onu almamı bekliyor."

"Beş dakikaya hazır olurum," dedi ve koşarak basamakları ikişer ikişer çıktı. Olaylar garip bir şekilde gelişmişti.

Yedi dakika sonra Rush tekrar aşağı inmişti ve salaş bir kot, üzerinde beyaz, gotik yazı karakteriyle Slacker Demon yazan dar, siyah bir tişört giymişti. Omzundaki sembol de tişörtü tamamlıyordu. Gümüş yüzüğü tekrar başparmağmdaydı ve onunla tanışbğımdan bu yana ilk defa kulağında bir çift

minik halka küpe vardı. Dünyaca ünlü bir *rock* yıldızının oğluna her zamankinden daha çok benziyordu. Siyah kirpikleriyle göz kalemi sürmüş gibi görünüyordu ve bu sadece etkiyi artırmışh.

Gözlerimi yüzüne çevirince gümüş pirsingi bana göstermek için dilini çıkanp göz kırptı. "Millet çizme ve kovboy şapkalarıyla bara gidiyorsa, özüme sadık kalmam gerektiğine karar verdim. *Rock and Roll* kanımda var. Başka bir yere aitmişim gibi yapamam."

Bana bakıp sırıtırken ben de kahkaha attım. "Ben senin partilerinde nasıl uyumsuz görünüyorsam, sen de o kadar uyumsuz görüneceksin. Eğlenceli olacak. Haydi, *rock* yıldızı çocuğu," diye ona takıldım ve kapıya yöneldim.

Rush kapıyı açıp geri çekildi ki dışan çıkabileyim. Bu adam istediğinde çok garip olabiliyordu. "Arkadaşın bizimle geleceği için neden arabalarımdan birini almıyoruz? Kamyonetinde olacağımızdan daha rahat oluruz."

Durup tekrar ona baktım. "Ama kamyonetimi alırsak, daha iyi uyum sağlarız."

Rush ufak bir kumanda çıkardı ve dört araba sığan garajının kapılarından biri açıldı. Işıkların altında metalik jantlan ve mükemmel derecede parlak boyası olan siyah bir Range Rover duruyordu. Ona itiraz edemezdim. O araçta çok daha rahat ederdik.

"Kesinlikle etkileyici," dedim.

Rush, "Bu benim arabamı alabileceğimiz anlamına mı geliyor? Bethy'yle bir koltuğu paylaşmaya can atmıyorum. 0 kız izin almadan bir şeylere dokunma)! seviyor," dedi.

Gülümsedim. "Evet, öyle. Biraz flörtçü, değil mi?"

Rush tek kaşını kaldırdı. "Onun için kibar bir tabir."

"Tamam. Israr ediyorsa, kötü çocuk Rush Finlav'in dehşet aracım alabiliriz."

Rush bana bakarak ukala bir şekilde sıntü ve garaja yöneldi. Peşi sıra takip ettim.

Benim için kapıyı açtı ki tatlı bir hareketti ama kendimi iyice randevuya çıkmış gibi hissettirdi. Kafamı kurcalamasına izin vermemeliydim. Sadece arkadaş

olduğumuz konusunda nettim. Oyunu kuralına göre oynaması gerekiyordu. 'Tüm arkadaşlarına kapılan açar mısın?" diye sorarak orada öylece dikilip ona baktım. Fazla kibar davranışlarındaki hatayı görmesini istiyordum.

Rahat tebessümü kayboldu ve yerine ciddi bir ifade yerleşti. “Hayır," diye cevap verip sürücü koltuğunun kapısına gitmek için geri çekildi. Kendimi çok kötü hissettim. Sadece teşekkür ederim demeli ve üzerinde düşünmemeliydim. Neden ona kendi kurallarını hatırlatan kişi oluyordum ki?

Range Rover'a bindiğimizde Rush araa çalıştırdı ve tek kelime etmeden garaj yolundan çıktı. Sessizlikten nefret etmiştim. Durumu ben garipleştirmiştim. "Üzgünüm. Kabalık etmek istememiştim."

Rush yüksek sesle nefes verdi ve omuzlan rahatladı. Sonra başıru sağa sola salladı. "Hayır. Haklısın. Pek kız arkadaşım yok, yani ne yapmam ve ne yapmamam gerektiği konusunda dengeyi tutturmakta iyi değilim."

"Yani buluştuğun kızlara kapılan mı açıyorsun? Şövalyelere yakışır bir davranış. Annen seni iyi yetiştirmiş."

Kıskançlık canımı aattı. Bir yerlerde Rush'ın böyle davrandığı kızlar vardı. Dışarı çıkarmak ve arkadaştan öte olmak istediği kızlar.

"Aslında hayır, açmam. Ben... Sen... Sen sadece kapıların kendisi için açılmasını hak eden bir kız gibi görünüyorsun. O anda aklıma yatmıştı. Ama ne demek istediğini anladım. Arkadaş olacaksak bir çizgi çekmeli ve gerisinde durmalıyım."

Kalbim biraz daha eridi.

"Bana kapıyı açtığın için teşekkür ederim. Tatlı bir davranıştı."

Rush omuz silkti ve başka bir şey söylemedi.

"Bethy'yi kulübün önünden almalıyız. Golf sahasında, kulüp binasının arkasındaki ofiste olacak. Bugün çalışması gerekiyordu. Orada duş alıp giyinecek."

Rush golf kulübüne yöneldi. "Bethy' yle nasıl arkadaş oldunuz?"

"Bir gün birlikte çalıştık. Sanırım ikimizin de arkadaşa ihtiyacı vardı. Eğlenceli ve özgür ruhlu biri. Benim olmadığım her şey yani."

Rush bir kahkaha patlattı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi dedin. Bethy gibi olmak istemezdin. Güven bana."

Haklıydı. Bethy gibi olmak istemiyordum ama etrafında olmak eğlenceliydi.

Rush çok pahalı ve komplike görünen müzik sistemiyle uğraşırken sessizce oturdum. Evinden golf kulübüne kadar olan kısa mesafeyi geçmiştik. Hinder'dan *Lips of an Angel* çalmaya başlayınca güldüm. Neredeyse Slacker Demon çalmasını beklemiştim.

Range Rover ofislerin dışında durduğunda kapıyı açıp indim. Behty bu aracı değil, kamyonetimi görmeyi bekleyecekti.

Kocaman gülümseyerek, "Rush'ın araçlarından birinin içinde ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Bizimle geliyor. Rush da bara takılmak istiyor. O yüzden..." Sesim kısıldı ve Range Rover'a tekrar baktım.

Bethy basamaklardan inerken, "Bu, kendine bir adam ayarlama şansını cidden berbat edecek. Benden söylemesi," deyip hızla kıyafetime baktı. "Ya da berbat etmeyecek. Çok seksi görünüyorsun. Yani güzel olduğunu biliyordum ama bu kıyafetle gerçekten seksi görünüyorsun. Ben de kendime gerçek kovboy çizmesi istiyorum. Nereden buldun bunları?"

İltifatı hoştu. Uzun zamandır kız arkadaşım yoktu. Valene öldüğünde yakın olduğumuz kızlar hayatımdan yok olup gitmişlerdi. Sanki yarumdayken hatırlamadan duramıyorlardı. Cain tek arkadaşım olmuştu.

'Teşekkür ederim ve çizmelere gelince, iki sene önce Noel'de annem vermişti. Onun çizmeleriydi. Satın aldığı günden beri çok hoşuma gidiyordu ve o... hastalandıktan sonra... bana verdi."

Bethy kaşlarını çattı. "Annen hastalandı ıru?"

Bu gece anlatacak ruh halinde değildim. Başımla onaylayarak gülümsemeye çalıştım. "Evet. Ama bu bambaşka bir hikâye. Haydi, gidip kendimize birkaç

kovboy bulalım."

Bethy de bana gülümseyerek karşılık verdi ve Range Rover'ın benim tarafımdaki arka kapısını açtı, "ikinizin önde oturmasına karar verdim çünkü içimde şoförün senin orada olmanı istediği yönünde sinsi bir his var."

Bethy, Range Rover'a atlayıp ardından kapıyı kapatırken cevap verecek vaktim olmadı. Tekrar arabaya binip beni izleyen Rush'a gülümsedim. Ona, "İçindeki kasabalıyı ortaya çıkarmanın vakti geldi," dedim.

1

Yoksul insanların barınma ihtiyaçlarını karşılayan, kâr amacı gütmeyen büyük bir vakıf, (ç.n.)

On Üçüncü Bölüm

Dethy, Rush'a en sevdiği barın adresini verdi. Rosemary'den kırk dakika uzaktaydı. Pek şaşırtıcı değildi. Rosemar/deki tek mekân golf kulübüydü ve gittiğimiz yerle alakası bile yoktu.

Bar genişti ve tamamen, döşeme tahtasına benzer bir şeyden yapılmışta. Görünüşe göre meşhurdu da. Muhtemelen sebebi bu bölgede bu tarz yerlerin pek yaygın olmamasıydı. Bira yazan parlak tabelalar hem dış hem iç duvarlan kaplıyordu. Miranda Lambert'm *Gun Pmoder and Lead* şarkısı içeri girdiğimizde müzik sisteminde bangır bangır çalıyordu.

Bethy gürültüyü bastırarak, "Yanm saate cardı müzik yapacaklar. Dans etmek için en uygun zaman o. Öncelikle iyi bir yer bulmak ve birkaç tekila atmak için bolca vaktimiz var," diye bağırdı.

Daha önce hiç tekila içmemiştim. Bira bile içmemiştim. Bu gece bu durum değişecekti. Özgür olacaktım. Gecenin tadını çıkaracaktım. Rush arkamdan yaklaştı ve elini belime koydu. Bu, arkadaşça bir pozisyon değildi... öyle değil mi?

Müziği bastıracak kadar bağırmam gerekeceği için onu düzeltmemeye karar verdim. Rush bizi dans pistinin epey gerisindeki boş bir masaya yönlendirdi. Geri çekilip oturmama izin verdi. Bethy karşıma geçti ve Rush da yanıma oturdu.

Bethy ona kaşlarım çattı.

Rush bağırmak zorunda kalmamak için kulağıma eğilerek, “Ne içmek istersin?" diye sordu.

"Emin değilim," diye cevap verdim, yardım etsin diye Bethy'ye baktım. "Ne içeyim?"

Bethy'nin gözleri ardına kadar açıldı ve kahkaha atü. "Daha önce içki içmedin mi yani?"

Başımı salladım. "Kendime alkol alacak kadar büyük değilim. Sen öyle misin?"

Ellerini çırptı. "Çok eğlenceli olacak. Ve evet yirmi bir yaşındayım ya da en azından kimliğimde öyle yazıyor." Gözlerini Rush'a çevirdi. "Geçmesine izin vermen lazım. Onu bara götürüyorum."

Rush kıpırdamadı. Tekrar bana bakıp, "Hiç alkol almadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama bu gece üstesinden gelmeye niyetliyim," diye teminat verdim.

"O halde ağırdan almalısın. Alkolü pek kaldıramayacaksın." Uzandı ve bir garson kızın kolunu yakaladı. "Bize bir menü lazım."

Bethy ellerini beline koydu. "Neden yemek sipariş ediyorsun ki? Buraya içmeye ve kovboylarla dans etmeye geldik. Yemeye değil."

Rush başını ona çevirdi, yüzünü göremiyordum ama omuzlarının gerildiğini anlayabiliyordum. "Daha önce hiç içmemiş.

öncesinde yemek yemesi gerekiyor, yoksa iki saat içinde midesindeki her şeyi kusacak ve sana küfredecek."

Ah. Kusmayı hiç sevmezdim. Hem de hiç.

Bethy gözlerini devirdi ve sanki Rush aptalmış gibi yüzüne doğru tuttuğu elini salladı. "Her neyse, Rush babacık. Ben gidip kendime ve ona içecek bir şeyler alacağım. Yani onu çabuk besle."

Bethy daha konuşmasını bitiremeden garson kız bir menüyle dönmüştü. Rush menüyü aldı ve sayfasını çevirirken bana döndü. "Bir şey seç. Sarhoş diva ne derse desin, önce yemek yemen lazım."

Başımla onayladım. Midemin bulanmasını istemiyordum. "Peynirli kızartmalar güzel gözüküyor."

Rush menüyü kaldırınca garson kız koşarak geri geldi.

"Peynirli kızartma. İki porsiyon, bir de büyük bardak su."

Garson kız başıyla onaylayıp gittikten sonra Rush arkaya yaslanıp bana bakmak için başını dikti. "İşte bara geldin. Umut ettiğin gibi çıktı mı? Çünkü dürüst olacağım, bu müzik bana aa veriyor."

Gülümseyerek omuz silktim ve etrafa baktım. Kovboy şapkalı adamlardan başka, üzerinde normal kıyafet olanlar da vardı. Bazılarının kocaman kemer tokalan vardı ama genellikle kasabamdan çıkıp gelmiş gibiydiler.

"Buraya henüz geldim ve içki içip dans etmedim, yani ancak bunlar olduktan sonra sana cevap veririm."

Rush sırıttı. "Dans etmek mi istiyorsun yani?"

Dans etmek istiyordum ama Rush'la değil. Sadece bir arkadaş olduğunu nasıl da kolay unutacağımı biliyordum. "Evet, istiyorum. Ama öncesinde cesaretlendirici bir şev içmem ve birinin bana teklif etmesi lazım."

"Az önce teklif ettiğimi düşünmüştüm," diye karşılık verdi.

Dirseklerimi masaya yaslayarak çenemi avcuma dayadım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" İyi bir fikir olmadığını itiraf etmesini istiyordum.

Rush iç çekti. "Muhtemelen değil."

Başımla onayladım.

İki porsiyon peynirli kızartma önümüze geldi ve buz gibi su Rush'ın önüne kondu. Yemek şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu. Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Ne kadar para harcadığımı düşünmem lazımdı. Yemek yedi dolardı. Bu gece yirmi dolardan fazla harcamayacaktım. Bu, sadece bir içki alacağım anlamına geliyordu ama Rush yemek yemem gerektiğini söylemişti, yani yiyecektim.

Peynire bulanmış bir kızartmayı alıp ısırdım.

"Fıstık ezmeli sandviçten daha iyi, değil mi?" diye sordu Rush takılırcasına gülerek. Başımla onayladım ve bir kızartma daha aldım.

Bethy elindeki iki küçük, minik bardaktaki içkiyle birlikte yerine geçti. San renkteydi. "Seni bu işe kolay yoldan başlatmam gerektiğini düşündüm. Tekila büyük kızlara özel bir içkidir. Henüz ona hazır değilsin. Bu limonlu kokteyl. Tatlı ve leziz."

Rush onun sözünü keserek, "Önce birkaç tane daha kızartma ye," dedi.

Bir kızartma daha alıp hızla yedim ve ardından bir tane daha aldım. Sonrasında limonlu kokteyle uzandım. Bethy'ye, 'Tamam, hazırım," deyince o da kendi bardağını alıp sırıtü. Dudaklarına götürüp başını geriye atmasını izledim. Ben de aynısını yaptım.

Gerçekten iyiydi. Sadece boğazımı biraz yakmıştı. Limonu sevmiştim. Hoştu. Boş bardağı masaya koydum ve beni izleyen Rush'a gülümsedim.

"Ve," dedi.

Ona gülmemeye çalıştım ama işe yaramadı. Kahkaha attım. Gülünç oluyordu.

Kızartmadan bir ısırık daha aldım ve Bethy de uzanıp birkaç kızartma aldı.

"Barda birkaç adamla tanıştım. Seni gösterdim ve ben oturduğumdan beri bizi izliyorlar. Yeni bir arkadaş edinmeye hazırsın, değil mi?"

Rush hafifçe yanıma yaklaşınca ondan yayılan sıcaklık ile midemdeki sıcaklık tam da orada... arkadaşımın yanında durmak istememe neden oldu. İşte bu nedenle kalkmam lazımdı. Başımla onayladım.

Bethy, "Geçmesine izin ver, Rush. Geri dönersek diye koltuğu bizim için sıcak tutabilirsin," dedi.

Rush hemen hareket etmedi ve ben, Bethy'yi görmezden geldiğini ya da bana biraz daha kızartma yedireceğini düşünmeye başladım. Sonunda yana kayıp ayağa kalktı.

Ona bir şeyler söylemek istedim. Onu gülümsetecek ve surat asmasını engelleyecek bir şeyler ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bana yaklaşıp fısıldayarak, "Dikkatli ol. Bana ihtivaan olursa buradayım," dedi. Sadece başımla onayladım. Göğsüm daraldı, onunla birlikte tekrar o koltuğa oturmak istedim.

"Haydi, Blaire. Seni, bize bedava içecek ve erkek ayarlaman için kullanma vakti geldi. Benimle takılan en seksi kızsın. Eğlenceli olacak. O adamlara on dokuz yaşında olduğunu söyleme yeter. Herkese yirmi bir olduğunu söyle."

"Tamam."

Bethy beni, bizi besbelli süzen iki adama doğru sürükledi. Bir tanesi uzun, sarı saçını kulaklarının arkasına atmış, uzun boylu biriydi. Birkaç gündür tıraş olmuyormuş gibiydi ve üzerine sımsıkı oturan gömleğinin altındaki vücudu etkileyici görünüyordu. Gözleri üzerimdeydi, sonra Bethy'ye baktım ama tekrar bana döndü. Henüz kararını vermemişti.

Diğer adamın hafif bukleli kısa, kahverengi saçları ve gerçekten güzel mavi gözleri vardı. İç çektirecek kadar berrak maviydi. Beyaz tişörtü hayal gücüne pek yer bırakmıyordu ve geniş göğsüne bakmak hoştu. Mavi yakalıların önde gideniydi. Nerede görsem Wrangler kotu tanırdım ve üzerine yakışmıştı. Gözleri üzerimdeydi. Kıpırdamıyor ya da sağa sola kaymıyordu. Dudaklarında ufak bir tebessüm vardı. O kadar da kötü olmayacağına karar verdim.

"Çocuklar, bu Blaire. Onu ağabeyinden kurtardım ve şimdi bir içkiye ihtiyacı var."

Koyu renk saçlı olan ayağa kalkıp elini uzattı. "Dalton. Tanıştığımıza memnun oldum, Blaire."

Elimi uzattım ve tokalaştım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum Dalton."

"Sana içecek ne getirebilirim?" diye sordu, onaylarcasına bir gülücük yüzüne yayıldı.

Yanımda duran Bethy, "Limonlu kokteyl istiyor. Ona has bir şey," dedi.

"Hey Blaire, ben Nash." Sarışın, elini uzatarak konuştu, ben de tokalaştım. "Merhaba, Nash."

Bethy sinirli bir tonla, "Pekâlâ çocuklar, kavgaya tutuşmayalım. Bizden iki tane var. Sakin ol, Nash. Kızın üzerinden yayılan

masumiyet seni kızıştırdı," dedi. "Gelip benimle dans et de sana o hissi edepsiz kızların nasıl tatmin edebileceğini göstereyim."

Bethy, Nash'in bütün dikkatini üzerinde toplamıştı. Kahkaha atmamak için ağzımı kapadım. Bu işte çok iyiydi. Bethy bana göz kırptı ve Nash'i dans pistine götürdü.

Dalton bana limonlu kokteyli uzatırken, "Nasıl bir arkadaşın varmış öyle.

İkimize de aynı anda teklif etti. O tip bir şeye meraklı olmadığımı açıkladım ve o da seni gösterdi. Tek görebildiğim san dalgalı saçlarındı; ilgimi çekti," dedi.

'Teşekkür ederim. Ve evet, Bethy çok eğlencelidir. Beni bu gece dışan çıkardı. Böyle bir yerdeki ilk gecem."

Dalton başını Rush'a doğru salladı. Uzun bacaklı bir san-şın, masamızın kenarına tünemişti. Rush'm parmağının kızın basenine doğru ilerleyişini izledim. Hiç de uzun sürmemişti.

"O nedenle mi ağabeyin bu gece yanında geldi?"

Dalton'ın sorusu, neden burada olduğumu bana hatırlattı ve gözlerimi Rush ile kızın bacağından ayırdım. "Ee, şey... Öyle bir şey."

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve hızla içtim.

Bardağı bar tezgâhına bıraktığımda, "Biz... Şey, dans etmek istiyor musun?" diye sordum.

Dalton ayağa kalkıp beni dans pistine götürdü. Bethy şimdiden vücudunu, halk arasında illegal savılması gereken şekillerde Nash'e sürtüyordu. Ben böyle dans etmeyecektim. Dalton'ın bunu beklemediğini umdum.

Dalton ellerimi tuttu ve boynuna götürmeden önce kendi ellerini belime koyup beni kendine yaklaştırdı. Hoştu. Bir nebze. Müzik yavaş ve seksiydi. Bir yabancıy la dans etmek isteyeceğim türden bir müzik sayılmazdı.

Da]ton onu duyabilmem için başını kulağıma doğru eğerek, "Buralarda mı yaşıyorsun? Seni burada daha önce hiç görmedim," dedi.

Başımı sağa sola salladım. "Kırk dakikalık bir mesafede oturuyorum ve henüz taşındım. Alabamalıyım."

Sırıttı. "Bu sesindeki Güneyli tınısını açıklıyor. Aksanırım, bu bölgenin yerlilerinden daha ağır olduğunu fark ettim."

Dalton'm eli belimden iyice aşağı kaydı, ta ki parmakları popomun üstüne değene dek. Bu beni biraz endişelendirdi.

Elini bir santim daha indirerek, "Üniversiteli misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Ben... şey... çalışıyorum."

Bethy'yi görmek için kalabalığa baktım ama onu hiçbir yerde göremedim. Nereye gitmişti? Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de Rush hâlâ orada rru diye masaya baktım. Sanşm artık yarandaydı. Rush'ın gözleri ve belki de dudakları sarışının üzerindeydi.

Dalton'm eli tamamıyla popomu kavrayana dek aşağı indi. Kulağıma, "Lanet olsun kızım, vücudun inanılmaz," diye mırıldandı. Kırmızı alarm. Yardıma ihtiyacım vardı.

Bir saniye. Ne zamandan beri yardıma ihtiyacım vardı? Yıllardır kimseye güvenmemiştim. Şimdi çaresiz gibi davranmaya başlamama gerek yoktu. İki elimi de Dalton'm göğsüne koydum ve onu ittim. "Biraz hava almam lazım ve taramadığım adamların kıçımı avuçlamasından da pek hoşlanmam." Sonra çıkışa döndüm. Masaya gidip Rush'ın kızın tekiyle oynaşmasını izlemek istemiyordum ve henüz yeni bir dans partneri bulmak istemediğimden de emindim. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Dışarıdaki karanlığa adım atınca derin bir nefes alıp binanın duvarına yaslandım. Belki bu tip şeyler bana göre değildi... ya da belki fazlasıyla hızlı olmuştu. Ne olursa olsun, bir molaya ve yeni bir dans partnerine ihtiyacım vardı. Dalton'la işler yürümeyecekti.

m

On Dördüncü Bölüm

Blaire?" Rush'ın endişeli ses tonu beni şaşırttı ve gözlerimi aniden açıp karanlıkta bana doğru geldiğini zar zor gördüm.

"Evet," diye cevap verdim.

"Seni bulamadım. Neden dışarıdasın? Güvenli değil."

Artık ağabey rolünden gına gelmişti. İşleri kendi başıma halledebilirdim. Geri çekilmesi gerekiyordu. "Ben iyiyim. İçeri gir ve masamızdaki oynaşma seansına devam et." Sesimde besbelli içerlemiş bir ton vardı. Önlemek mümkün değildi.

"Neden dışarıdasın?" diye tekrarladı, yavaşça bir adım daha yaklaştı.

Ben de bir o kadar yavaşça, "Çünkü dışanda olmak istiyorum," diye cevap verdim, öfkeyle ona bakıyordum.

"Parti içeride. İstediğin şey bu değil miydi? Erkekler ve içkilerle dolu bir bar. Burada dururken bunlan kaçınyorsun."

"Yakamdan düş, Rush."

Rush bana doğru bir adım daha atıp aramızda sadece bir santim mesafe bıraktı. "Hayır. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Birden sabrım taştı ve iki elimi de göğsüne koyup elimden geldiğince sert bir şekilde onu ittim. Neredeyse İliç sarsılmadı. "Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Olan biten şey SENSİN, Rush. Olan bu." Etrafından kasırga gibi hızla geçip karanlık park alanına doğru gittim.

Güçlü bir el koluma dolanıp beni durdurdu ve kurtulmak için hızla kolumu çektim ama işe yaramadı. Rush beni sımsıkı tutuyordu ve gitmeme izin vermiyordu.

Beni göğsüne doğru çekip, "Bu ne demek oluyor, Blaire?" diye sordu.

Çığlık atma hissiyle savaşarak kıvrandım. Kokusunun kalp atışlarımı hızlandırmasından ve vücudumu sızlatmasından nefret ediyordum. Belirli bir mesafede durması gerekiyordu. Ilık, leziz vücudunu, vücuduma sürmesi değil.

"Bırak da gideyim," diyerek onu tersledim.

Öfkeyle, "Sorununun ne olduğunu söylemeden olmaz," diye karşılık verdi.

Kollarında çırpındım ama bir santim kıpırdamadı. Gülünçtü. Söylemek zorunda olduklarımı duymak istemiyordu. Bunun farkına vardığımda söylemek istedim. Söyleyeceklerimin onu rahatsız edeceğini biliyordum. Tüm arkadaşlık fikrini bozacağını da.

"Diğer kadınlara dokunduğunu görmek hoşuma gitmiyor. Ve diğer erkekler kıçımı avuçladığında bundan nefret ediyorum. Orama dokunan kişi sen ol istiyorum. Orama dokunmam istiyorum. Ama dokunmuyorsun ve ben bununla

başa çıkmak zorundayım. Şimdi bırak da gideyim!" Silkinerek kurtuldum ve Range Rover'a doğru koştum. Beni eve götürmeye hazır olana dek orada saklanabilirdim.

Gözyaşları gözlerimi sızlattı ve daha hızlı koştum. Araana vardığımda etrafından dolandım ve sırtımı kenarına yaslayıp gözlerimi kapadım. Az önce Rush'a kıçımı avuçlamasıru istediğimi söylemiştim. Ne kadar aptaldım. Bana kaldığım odayı vermişti. Para biriktirebileyim diye babam eve dönene kadar kalmamı teklif etmişti ve az önce ona, beni evden atması için her türlü sebebi sunmuştum.

Range Rover'ın kilidi açıldı ve gözlerimi açtığımda Rush'ın bana doğru geldiğini gördüm. Beni eve götürecek, sonra da kapı önüne koyacaktı. Yanımda durup arka kapıyı açtı. Beni arkaya oturtacaktı. Ne kadar utanç vericiydi.

"içeri gir yoksa seni içeri ben sokarım," diye gürledi.

Beni içeri fırlatmadan önce arka koltuğa geçtim. Ama ardımdan kapıyı çarparak kapamadı. Bunun yerine peşimden içeri girdi.

Beni koltuğa yapıştınp dudaklarımı dudaklanvla kapamadan hemen önce, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ağzımı, dilinin tek hareketiyle onun için açtım. Ağzımdaki metal hissi heyecan vericiydi. Bu gece nane tadı başka bir şeyle karışmamışta. Saatlerce tadına bakabilir ve asla sıkılmazdım.

İki eli de kalçamı buldu ve tek bacağım dizimden bükülü bir şekilde koltukta, diğeri de yerde duracak şekilde beni kaydırdı. Bacaklarımı açarak araşma yerleşti. Ağzı ağzımdan aynldı ve boynuma açlığını belirten öpücükler kondurdu. Çıplak omzumu hafifçe ısırıp içimden bir heyecan dalgası geçirdi.

İki eli de gömleğimin ucunu buldu. "Çıkar," derken gömleği kafamdan geçirdi, sonra gözlerini göğsümden ayırmadan ön koltuğa fırlattı. "Hepsini çıkarmanı istiyorum, tatlı Blaire." Tek eliyle sırtıma uzanarak bir saniyeden kısa sürede sütyerumı

çıkardı. Kollarımdan geçirdikten sonra ön koltuktaki gömleğimin yanına fırlattı.

"İşte bu nedenle uzak durmaya çalıştım. Bu nedenle Blaire. Buna engel olamayacağım. Artık mümkün değil." Başını eğip göğüs ucumu ağzına aldı. Hızla emdi ve bacaklarımın arasında bir patlama oldu. Yüksek sesle inleyerek omuzlarını yakalayıp tutundum. Dilini çıkarıp metal pirsingi tenimde

gezdirmesini izledim. Hayatımda gördüğüm en erotik şeydi. "Tadın şeker gibi. Kadınların tadı bu kadar güzel olmamalı. Tehlikeli," diye tenime doğru fısıldadı ve burnunu göğsüme gömüp yüksek sesle soludu. "Ve inanılmaz kokuyorsun."

Dudakları üzerimdeyken büyük ellerinin tekiyle göğsümü tutup nazikçe okşuyor ve göğüs ucumu çekiştiriyordu. Ben de daha fazlasını hissetmek istedim. Ellerimi göğsünden aşağı indirerek tişörtünün altına soktum. Göğsüne, tam olarak neye benzediğini bilecek kadar çok bakmıştım. Şimdi ellerimin alfanda nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum. Sert kaslı ılık teni pürüzsüzdü. Kamındaki her kıvrımda parmaklan mı gezdirdim ve bu hissi hafızama kaydettim. Bunun bir kere yaşanacak bir şey olmayacağıyla ilgili hiçbir söz verilmemişti ve ben her şeyi istiyordum.

Rush tek koluyla geriye uzanıp tişörtünü çıkardı, bir kenara fırlatıp dudaklanyla dudaklarımı ısırmaya devam etti. Ona doğru uzandım. Daha önce hiçbir erkeğin yanında üstsüz durmamıştım. Çıplak göğsünü göğsümde hissetmek istiyordum. Ne istediğimi biliyor gibiydi ve beni sıkıca kollarının arasına alıp kendine bastırdı. Ağzının ıslaklığı göğsümü soğutmuştu ama teninden yayılan sıcaklık şaşırtıcıydı.

Yüksek sesle inledim ve benden uzaklaşır korkusuyla onu kendime iyice çektim. Onu o kadınla verandada gördüğümden beri istediğim şeye sahip olmuştum. Arasına girdiği bacakların sahibi bendim artık. Bu benim fantezimdi.

'Tatlı Blaire," diye fısıldayarak alt dudağımı ağzına alıp emdi.

Sertliğini bacaklarımın arasına yaslamak için altında kıpırdadım. Sızlıyordu ve ereksiyonunu hissetmek istiyordum. Rush dizimi okşamak için elini uzattı, sonra bacağımın iç kısmına yöneldi. Daha da yaklaşmasına ihtiyaç duyarak bacağımı iyice açtım. O his artıyordu ve elinin ihtiyaçla sızlayan bölgeye yakın olması fikri başımı döndürüyordu.

Parmağı külotumun ipek kenarında gezdiği anda irkildim ve titredim. Rush genizden gelen bir sesle, "Yavaş. Aşağıda da diğer her yerindeki gibi felaket tatlı mısın görmek istiyorum sadece," dedi. Başımla onaylamaya çalıştım ama nefes almayı hatırlamaktan öte bir şey yapamıyordum. Rush'ın puslu bir panlbya bürünen gümüşi gözlerine baktım. Parmağı külotumun dantel kenarından içeri girerken gözlerini benden kaçırmadı.

"Rush," diye fısıldadım, omuzlarını sıkıp gözlerine baktım.

"Şişşt, sorun yok," diye karşılık verdi. Korkmuyordum. Korkumu bastırmaya çalışıyordu ama korkmuyordum. Heyecan ve ihtiyaç hissi çok yoğundu. Acele etmesi gerekiyordu. İçimde bir şeyler yükseliyordu ve uzanıp ona erişmem gerekiyordu. Pençelerini bana geçiren sızı büyüyordu.

Rush başım boynuma gömüp yüksek sesle, uzun uzadıya iç çekti. "Dayanabileceğimden fazla," diye inledi. Ağzımı açıp ona durmaması için yalvarmaya başladım. Ona ihtiyacım vanii. Geldiğini bildiğim o rahatlığa ihtiyacım vardı.

Parmağı ıslaklığımda kaydı ve parmak uçlarım gerilirken vücudum kontrol edilemez şekilde sarsıldı. O sırada parmağı içeri kaydı. Yavaşça. Bunun nasıl hissettireceğinden korkarak donup kaldım. Kalın parmağı daha da ilerleyince elini yakalayıp daha sert itmek istedim. İyiydi. Fazlasıyla iyiydi.

"Lanet olsun. Siktir. Islak, sıcak... O kadar sıcak ki. Tanrım, çok darsın." Rush'ın nefesi boynumda hızlanırken beni daha da heyecanlandıran şeyler söylüyordu. Kelimeleri ne kadar edepsizse, vücudum da o kadar tepki veriyordu.

"Rush. Lütfen/' diye yalvardım; elini *yakalayıp* sızlatan dokunuşunun beni rahatlatması için onu zorlamamaya çalıştım. "İhtiyacım var..*Neye* ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sadece ihtiyacım vardı.

Rush başını kaldırıp burnunu boynumdan kaldırdı, sonra çeneme bir öpücük kondurdu. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. İhtiyacın olanı almanı izlemeye dayanabileceğimden emin değilim sadece. Beni delirttin, kızım. Uslu olmak için çok uğraşıyorum. Lanet bir arabanın arkasında kontrolümü kaybe-demem."

Başımı sağa sola salladım. Duramazdı. Uslu olmasını istemiyordum. Onu içimde istiyordum. Hemen. "Lütfen, uslu olma. Lütfen," diye yalvardım.

Rush zorla nefesini verdi. "Lanet olsun. Dur. Patlayacağım. Rahatlamanı sağlayacağım ama sonunda ilk kez kendimi içine gömdüğümde sen arabamın arkasında yatıyor olmayacaksın. Yatağımda olacaksın."

Eli, ben daha karşılık veremeden hareket edince gözlerim yerinden oynadı. "İşte böyle. Benim için boşal, tatlı Blaire. Elime boşal ve hissetmeme izin ver. Seni izlemek istiyorum." Kelimeleri ulaşmak için çok uğraştığım o uçuruma beni sürüklüyordu.

"RUUUUUUSH!" Attığım çığlığı duyduğumda bulutların üstündeydim âdeta. Onun için çığlık attığımı, adını haykırdığımı ve belki de onu tırnakladığımı biliyordum ama artık kendimi kontrol edemiyordum. Coşku çok fazla geliyordu.

"Ahhh, evet. Of siktir, çok güzelsin." Rush'ın kelimeleri üzerimden akıp gitti ama çok uzakta gibi geliyordu. Kendime geldiğimde halsizdim ve nefes almak için ağzımı açmıştım.

îlk orgazmım olduğunu bildiğim şeye gösterdiğim vahşi tepki sırasında Rush'ı hırpaladım mı diye görmek için göz kapaklarımı açılmaya zorladım. Bundan bahsedildiğini yeterince duymuştum ama asla kendime yaşatamamışüm. Tabii birkaç kere denemiştim ama hayal gücüm buna uygun değildi. Bu geceden sonra bunun bir sorun olmayacağını hissediyordum. Rush bana yeterince malzeme vermişti ve kotu hâlâ üzerindeydi.

Parmağı ağzında beni izleyen Rush'a baktım. Sebebini anlamam için sadece bir an geçmesi gerekti. Fark ettiğimde şoke olarak ağzımı açtığımda bu, parmağını ağzından çıkanp sın tan Rush'a kahkaha attırdı. "Haklıymışım. Her yerin gibi, o sıcak, ufak amin da çok tatlı."

Bitap düşmeseydim kızarırdım. Tek yapabildiğim gözlerimi tekrar sıkıca yummakta. Rush daha yüksek sesle kahkaha attı. "Ah, haydi ama tatlı Blaire. Az önce vahşi sesler çıkararak seksi bir şekilde tüm elime geldin, hatta sırtımda bunu kanıtlayacak tırnak izleri bıraktın. Şimdi bana karşı utangaçlık yapma. Çünkü gece bitmeden yatağımda çıplak olacaksuı zatea tatlım."

Doğru duyduğumu umarak ona baktım. Bundan daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını.

"Seni giydirmeme izin ver, sonra gidip Behty'yi bulurum ve araca ihtiyacı var mı yoksa onu evine götürecek bir kovboy bulmuş mu diye bakarım."

Gerinip başımla onaylayabildim. "Tamam."

"Şu anda lanet bir taş kadar sert olmasaydım burada durup gözlerindeki o uykulu, memnun olmuş ifadenin tadını çıkarmayı düşünürdüm. Benim yüzümden böyle olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ama daha fazlasına ihtiyacım var."

On Beşinci Bölüm

Rush beni giydirmek istediğini söylediğinde yalan söylemiyordu. Sütyenimi giydirdi, sonra omzuma minik bir öpücük kondurup gömleğimi başımdan geçirdi.

"Ben gidip Bethy'yi ararken burada kal. Yüzünde o tatmin olmuş ifade var ve cidden seksi. Kimseyle kavga etmek istemiyorum."

Daha fazla iltifat. Onun bu sözlerine alışabileceğimden emin değildim.

"Buraya Bethy'yle birlikte geldim çünkü eğlenmek dışında ona dönüp de bakmayacak erkeklerle yatmaması için onu teşvik etmeye çalışıyordum. Sonra sen de bizimle buraya geldin ve şimdi burada, arabanın arka koltuğundayım. Ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum."

Rush hemen karşılık vermedi. Bir an bana baktı ama karanlıkta yüz ifadesini gerçekten anlayamıvordum. "Onu yapmaması için teşvik etmeye çalıştığın şeyi senin yaptığını mı söylemek istiyorsun?" Tekrar üstüme çıkıp elini saçıma attı. "Çünkü tadına

baktım ve seni kimseyle paylaşmıyorum. Bu sadece eğlence amaçlı değil. Biraz bağımlısı olmuş olabilirim."

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken derin bir nefes aldım. Vay be. Tanrım. Başımla onaylayabildim ve Rush da başıru eğip dilinin ucunu ait dudağımda gezdirmeden önce dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu. "Hımm, evet. Sen burada kal. Bethy'yi buraya getirip seninle konuştururum."

Yine tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

Rush benden uzaklaşıp kapıdan çıktı ve tekrar bara girdi. Ben daha nefesimi düzenleyememiştim bile.

Bağımlısı olduğunu düşünebilirdi ama bana nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. En azından yürüyebiliyordu. Bu kadar kısa sürede ben kendi başıma ayakta duramazdım.

Doğrulup oturunca eteğimi düzeltip kapıya yaklaştım. Dışarı çıkıp ön tarafta durmam gerekiyordu ama hâlâ bacaklarıma güvenebileceğimden emin değildim. Bu normal miydi ki? Bir erkek insana kendini nasıl böyle hissettirebiliyordu? Belki de bende bir sorun vardı. Rush'a bu şekilde tepki vermemeliydim... değil

mi?

Bu bir kız arkadaşa ihtiyaç duyduğum anlardan biriydi. Tek arkadaşım Bethy'ydi ve konu erkeklere gelince öğüt verecek en iyi kişi olmadığından gayet emindim. Anneme ihtiyacım vardı.

Onu hatırladığımda hissettiğim aa geri geldi ve uzaklaştırmak için gözlerimi kapadım. Şu anda o hüznü kabul edemezdim.

Kapı açıldı; Bethy orada durmuş gülümsüyordu. "Kendine bir bak. Rosemary'deki en ateşli yaratıkla Range Rover'inin arka koltuğunda oynaşıyorsun. Ben de mavi yakalı bir erkek istediğini düşünüyordum." Kelimeleri biraz yayarak söylüyor gibiydi.

Rush arkasından, "Kıç üstü düşmeden arabaya bin Bethy," dedi. Beth/nin omzunun üzerinden baktım. Sinirlenmiş gibiydi.

Bethy arka koltuğuna geçerken, "Gitmek istemiyorum. Earl'den hoşlandım ya da adı Kevin miydi? Hayır, bekle, Nash'e ne oldu? Onu kaybettim... Sanırım," diye söylendi.

Koltuğun başını yakalayıp sırtüstü koltuğa yayıldığında, "Earl ile Kevin de kim?" diye sordum.

"Earl evli. Evli olmadığını söylemişti ama evli. Anlayabiliyorum. Evlilerin üzerinde hep o koku olun"

Neden bahsediyordu?

Beth/nin kapısı kapanıp yanımdaki kapı açılırken ona daha fazla soru sormaya başladım. Döndüğümde Rush'm orada durmuş, bana elini uzattığını gördüm. "Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışma. Onu, şu evli Earl'ün ona aldığı altı kadeh tekilayı bitirirken buldum. Küfelik olmuş."

Bu gecenin tam olarak bu şekilde gelişmesini ummuyordum. Kasabalı çocukların farklı olacağını düşünmüştüm. Belki ona saygılı davranırlardı. Giydiği kırmızı deri şortla erkeklerin işi zordu. Rush ona uzattığım elimi sıktı. "Bu gece ona bir şey açıklamaya gerek yok. Sabaha haturlamayacak."

Muhtemelen haklıydı. Range Rover'dan inince ardımdan kapıyı kapamadan önce

beni göğsüne bastırdı. Kısık ve genizden gelen bir fısıltıyla, "O tatlı dudakların tadına bakmak istiyorum ama kendime engel olacağım. Bethy daha beter olmadan onu evine götürmeliyiz," dedi.

Başımla onayladım. Beni öpmesini ben de istiyordum ama Bethy kusacaksa onu evine götürmemiz gerekivoaiu. Ondan uzaklaşmaya başladım fakat kollanın bana sımsıkı dolamıştı.

"Önceden söylediğim şey konusunda ciddiyim. Bu gece seni yatağımda istiyorum."

Yine tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Onun yatağında olmayı ben de istiyordum. Konu erkeklere geldiğinde belki ben de Bethy kadar aptaldım. Rush beni yolcu koltuğuna yönlendirip kapımı açtı. İçeri girmem için beni belimden kaldırırken, "Arkadaşlığı siktir et," diye mırıldandı.

Sırıtarak Range Rover'ın önüne doğru gidip araca binmesini izledim. Direksiyonun ardına geçtiğinde, "Neden sırıtıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Arkadaşlığı siktir et demen komik geldi."

Rush kahkaha attı ve Range Rover'ı çalıştırıp artık dolu park alanından çıkmadan önce başını sağa sola salladı.

Bethy şarkı söyler gibi bir tonda, "Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Evet, biliyorum. Evet, biliyorum," diye söylenmeye başladı. Ona bakmak için arkamı döndüm. Gülümsemiyordu ve suratını garip bir şekilde asmıştı. Yüksek sesle fısıldayarak, "Bir şey biliyorum," dedi.

"Duydum," diye karşılık verdim ve tekrar dönüp hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen Rush'a baktım. Sarhoş Bethy'nin hayranı sayılmazdı.

"Büyük bir sır. Devasa bir sır... Ve ben biliyorum. Bilmemem gerekiyor ama biliyorum. Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Sen bilmiyorsun. Sen bilmiyorsun." Bethy tekrar şarkı söylemeye başlamıştı.

Ne olduğunu soracaktım ki Rush benden önce konuştu. "Bu kadarı yeterli, Bethy." Rush'ın uyarısı netti. Ben bile sesindeki çelik gibi sert tondan dolayı titredim.

Bethy dudaklarını büzüp bir anahtan çevirip, fırlatıp atmış gibi yaptı.

Arkamı dönerek, bilmem gereken bir şey bilip bilmediğini düşündüm. Rush, Bethy biliyormuş gibi davranmıştı kesinlikle. Arabayı durdurup onu dışan atmaya hazırmış gibi görünüyordu

Biraz müzik çalmak için radyoyu kurcalamaya başladı, ben de sessiz olmaya karar verdim. Bethy bilmemesi gereken bir şeyi bildiği için Rush sinirliydi.

Etrafı sırlarla çevriliydi. Konuşmayı reddettiği şeyler vardı. Birbirimize doğru çekiliyorduk. Bu bana tüm sırlarını söyleyeceği anlamına gelmezdi. Değil mi? Evet, gelmezdi. Ancak gerçekten tanımadığım birine bir parçamı vermeye hazır mıydım? Çok korunaklıydı. Bunu onunla yapıp da bir bağ hissetmeden durabilir miydim? Emin değildim.

Rush'ın eli, elimin üzerine kaydı. Ona dönüp baktım, o yolu izliyordu ama düşünüyordu da. Ona sorabilme}! diledim. Ama henüz o noktaya varmamıştık Asla yaramayabilirdik Daha fazlasına dair bir umut bile yokken hayatımdan hemen çekip gidecek bir erkekle yatmalı mıydım?

Bethy uyku dolu bir sesle kelimeleri yayarak "Bu gece hayatımın en iyi gecesiydi. Mavi yakalı heriflerden hoşlandım. Çok eğlenceliler," dedi. "Sen de etrafına biraz daha bakmalıydın, Blaire. Senin için daha akıllıca olurdu. Rush kötü bir fikir... Çünkü ortada hep Nan var."

Nan mi? Bethy'ye bakmak için döndüm. Gözleri kapalı ama ağzı açıktı. Ağzından hafif bir horultu yükselince bu yoruma karşılık bu gece bir açıklama istevemeyece^imi anladım. En azından Bethy'den.

Eli elimden ayrılan ve artık sımsıkı direksiyonu kavrayan Rush'a tekrar bakmak için döndüm. Çenesi de gerilmişti. Kız kardeşiyle ilgili mesele neydi? Kız kardeşiydi, değil mi?

"Nan kız kardeşin mi?" diye sorduğum sırada herhangi bir tepki verir diye onu izliyordum. Sadece başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Onun konusunu en son açtığımda da elime geçen buydu. Kesinlikle bana açılmamıştı.

"O halde Bethy ne demek istedi? Yatmamız Nan'i nasıl etkileyecek?"

Rush'ın tüm vücudu kaskatı kesildi. Cevap vermedi. Kalbim sızladı. O sır artık

ne idiyse, daha fazlasını yapmamızı engelleyecekti. Onun için fazlasıyla önemliydi, o halde benim için de bir uyan sayılırdı. Bethy'nin bile bildiği bir şeyi bana söyleyemiyorsa, bir sorunumuz var demekti.

"Nan küçük kız kardeşim. Konuşmam... Seninle onun hakkında konuşamam." "Sen" deme şekli midemi altüst etti. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Daha fazla soru sormak istedim ama bu gece ya da başka bir gece yatağında yatamayacağım gerçeğini fark ettiğimde hüzün ve kaybettiğim şey üzerime hücum etti. Bu, Rush'a fazlasıyla yakınlaşmamı engelleyecekti. Bana o şekilde dokunmasma asla izin vermemeliydim... Beni bu kadar kolayca bir kenara fırlatıp atabiliyorken.

Ofise varana kadar sessiz kaldık. Rush Range Rover'dan tek kelime etmeden indi ve Bethy'yi uyandırdı. Sonra içeri girmesine yardım etti. Kapı kilitliydi ama Bethy'nin anahtarı vardı. Geceyi burada geçirmesi ya da babasının onu öldürmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Yardım etmeye gitmedim. O kadar enerjim yoktu. Sadece yatmak istiyordum. Merdivenin alfandaki yatağımı istiyordum. Beni bekleyen büyük yatağı değil.

Arabaya geri döndüğünde hâlâ sessizdi. Neden Nan'le ilgili bana açılmadığım ya da Bethy'nin yorumunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Dört araçlık garajın önünde durduğumuzda aradan sadece birkaç dakika geçmişti. Aracı park eder etmez kapımı açıp indim. Kapıya yönelirken onu beklemedim. Kapı kilitliydi, yani gelip kilidi açması için onu beklemek zorundaydım.

On Altıncı Bölüm

Rush kapıyı açtıktan sonra içeri girebilmem için geri çekildi. İçeri girerek mutfağa yöneldim.

Rush sessizliği bozarak, "Odan üst katta," dedi.

Bunu biliyordum. Sadece aklım başka bir yerdeydi. Dönüp basamaklara yöneldim. Rush beni takip etmedi. Arkama dönüp ne yaptığına bakmak istedim ama dönemedim.

"Senden uzak durmaya çalıştım." Kelimeleri iç karartıcıydı. Durdum ve ona bakmak için arkamı döndüm. En alt basamakta durmuş, gözlerini bana dikmişti. Yüzündeki aa dolu ifade kalbimi sızlattı.

"Senden daha ilk gecede kurtulmaya çalıştım. Senden hoşlanmadığım için değil." Sert, aa bir kahkaha attı. "Ama biliyordum. İçime işleyeceğini *biliyordum.* Uzak duramayacağımı biliyordum. Zayıflığımı görebileceğin için muhtemelen senden nefret etmiştim."

"Benden etkilenmenin nesi bu kadar yanlış?" diye sondum, en azından bana bunun cevabını vermesine ihtiyacım vardı.

"Çünkü her şeyi bilmiyorsun ve ben de söyleyemem. Sana Nan'in sırlarını söyleyemem. Onun sim. Onu seviyorum, Blaire. Tüm hayatım boyunca onu sevdim ve korudum. O benim kız kardeşim. Yaptığım şey bu. Seni, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istesem de sana Nan'in sırlanru söyleyemem."

Ağzından çıkan her kelime sanki içinden kopup geliyormuş gibiydi. Nan gerçekten onun kız kardeşiydi ve o tür bir sadakat ile sevgiyi anlıyordum. Elimden gelseydi Valerie için ölürdüm. Benden sadece on beş dakika erken doğmuştu ama yapmam gereken her şeyi yapardım. Hiçbir erkek ya da başka bir duygu ona ihanet etmeme neden olamazdı.

"Bunu anlayabiliyorum. Sorun değil. Sormamam gerekirdi. Üzgünüm." Üzgündüm. Onun ve kız kardeşinin hayatına burnumu sokmuştum. Besbelli Bethy de bilmemesi gereken bir şey biliyordu. Eğer Bethy, Rush'ın kız kardeşini koruma güdüsünün bizim için bir sorun olacağım düşündüyse yanılıyordu.

Rush gözlerini sıkıca yumarak bir şeyler mırıldandı. Bir şeyle uğraşıyordu. Belki de bu, kötü bir anıyı canlandırmıştı. Her ne kadar ona sarılmak istesem de şu anda istenmediğimi biliyordum. İşleri batırmıştım.

"İyi geceler, Rush," deyip yukarı çıktım. Bu sefer ardıma bakmadım. Doğrudan odama gittim.

Burada sabah olduğunu anlamak zor değildi. Alarmlı saate gerek yoktu. Güneş, saatimin alarmı çalmadan bir saat önce beni uyandırmıştı. Artık bir banyom ve hareket edecek daha çok alanım olduğu için rahatça duş abp giyindim.

Bu sabah Rush'm yemeğini yiyecek ruh halinde değildim. Herhangi bir şey yiyecek ruh halinde de değildim ama bugün

iki vardiya yapacaktım, yani biraz yemem gerekiyordu. Kafeye uğrayarak biraz kahve ile bir kek alacaktım. Yemek salonunda servis yaparken giymemiz

gereken üniformamız kısa, siyah, keten bir etek ile beyaz, pamuklu, düğmeli bluzdan oluşuyordu; onları yıkayıp ütülemek bizim sorumluluğumuzdaydı. Evdeki birkaç üniformamı ütülemek için önceki gün birkaç saatimi harcamıştım.

Tenis ayakkabılarımı giyer giymez alt kata yöneldim. Henüz üst katta herhangi bir hareketlilik duymadığım için Rush'ın uyanmadığını biliyordum. Bir kereliğine de olsa yüzünü görmeyeceğime memnundum. Artık dün geceki olaylann üzerine yatıp uyuyacak vakti bulduğumdan utanç içindeydim.

Sadece Rush'ın daha önce kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunmasına müsaade etmemiş, bir de dönüp çılgın, her şeye burnunu sokan bir kaltak gibi davranmıştım. Ondan özür dilemem gerekiyordu ama henüz bunu yapmaya hazır değildim.

Sessizce ardımdan kapıyı kapayıp kamyonetime yöneldim. En azından bu gece karanlık çökene dek eve dönmeyecektim. En azından on iki saat daha Rush'la yüzleşmek zorunda değildim.

Ben çalışanların odasma girdiğimde Jimmy çoktan üzerine geçirdiği önlükle oradaydı. Bana sınttı, ardından dudaklarını büzdü. "Aaa, birileri kötü bir sabah geçirmiş."

Jimm/ye sorunlarımı anlatamazdım. Bu insanlan o da tanıyordu. Bunları kendime saklamam lazımdı. "İyi uvuyamadıra" diye karşılık verdim.

Jimmy cıkcıkladı. "Ne ayıp. Uyku öyle güzel bir şey ki.”

Onaylayarak başımı salladım ve mesai kartımı okuttum. "Bugün tek başıma mıyım?" dive sordum.

"Tabii ki. İki saat boyunca beni takip ettikten sonra bu işi öğrenmiştin zaten. Bugün ortalığı kasıp kavurursun."

Birilerinin böyle düşündüğüne sevinmiştim. Bir adisyon koçanı ile bir kalem alıp siyah önlüğümün cebine soktum.

Jimmy göz kırparak, "Kahvaltı vakti," dedi ve yemek salonuna açılan kapıyı iterek açtı. "Ah, patron ile arkadaşları sekizinci masada. Her ne kadar gidip o hoş götlerini avuçlamak istesem de onlar seni tercih edeceklerdir. Ben sabahın köründe kalkan tenisçi annelerin olduğu onuncu masayla ilgileneceğim. İyi

bahşiş veriyorlar."

VVoods ile arkadaşlarına servis yapmak, bu sabah istediğim bir şey değildi. Ama Jimmy'yle tartışamazdım. Haklıydı. Kadınlardan daha iyi bahşiş alacaktı. Onu seviyorlardı.

Masalarına yöneldim. VVoods bana bakıp gülümsedi. Önlerinde durduğumda, "Burada çok daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Çok daha serin burası/' diye karşılık verdim.

San, kıvırcık saçlı adam, "Blaire ilerleme kaydetti. Burada daha fazla yemek zorunda kalabilirim," dedi. Hâlâ adını bilmiyordum.

VVoods, "Bu iş açısından çok iyi olabilir," diye onayladı.

"Bethy'yle geçirdiğin gece nasıldı?" diye sordu Jace sesinde hafif bir gerginlikle. Görünüşe göre Bethy'yle ilgili konuda bana içerlemişti. Umurumda değildi. Bence pisliğin tekiydi.

"Güzel vakit geçirdik. Size içecek ne getirebilirim?" diye sorup konuyu değiştirdim.

Sarışın araya girip, "Kahve lütfen," dedi.

Jace, "Tamam, anladım. Özel bir konu. Kızlar arası sırlardan filan. Ben portakal suyu istiyorum," dedi.

VVoods, "Bana da kahve," diye cevap verdi.

"İçeceklerinizle birlikte hemen dönerim," deyip arkamı döndüğümde müşterilerle dolu iki masa daha olduğunu gördüm.

Jimmy masalardan birine bakıyordu, ben diğerine yöneldim. O masada kim olduğunu anlamam için bir saniye yeterliydi. Nan'in kızılımsı sarı saçlarıru omzuna atmasını, ardından bana kaşlarını çatarak bakmasını izlerken ayaklarım hareket etmeyi kesti. İkinci masadaki içecek siparişlerini alan Jırruny'ye şöyle bir baktım. Bunu yapmak zorundaydım. Aptallık ediyordum. O, Rush'ın kız kardeşiydi.

Ayaklarımı ilerlemeye zorlayarak masasına gittim. Bir başka kızla oturuyordu. Daha önce görmediğim biriyle. Nan kadar gösterişliydi.

Nan yavaşça, kelimelerini uzatarak, gayet yüksek sesle konuştu. "Webster bugünlerde herkesin burada çalışmasına izin veriyor olmalı. VVoods'a babasıyla çalışanları konusunda daha seçici olması hakkında konuşmasını söylemeliyim."

Yüzümün yandığını hissettim, kıpkırmızı olmuştum. Şu an sadece bunun üstesinden gelebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Nan bilinmeyen sebeplerle benden nefret ediyordu. Tabii Rush, onun işine burnumu soktuğumu söylemedivse. Rush'ın yapacağı bir şey gibi değildi ama onu o kadar iyi tanıyor muydum ki? Hayır.

Elimden geldiğince kibarca, "Günaydın, size içecek ne getirebilirim?" diye sordum.

Diğer kız pis pis gülüp başını eğdi. Nan sanki iğrenç bir şeymişim gibi öfkeyle bana baktı. "Bize hiçbir şey getiremezsin. Buraya yemek yemeye geldiğimde daha klas bir garson beklerim. Sen bu işi yapamazsın."

Bir kez daha Jimmy'ye baktım ama gitmişti. Nan, Rush'ın küçük kız kardeşi olabilirdi ama kaltağın tekiydi. Bu işe fena halde *ihtiyacım* olmasaydı kıçımı öpmesini söyler ve çekip giderdim.

Arkamdan VVoods'un sesi geldi. "Burada bir sorun mu var?"

Hayatımda ilk defa *varlığı* beni rahatlamıştı.

"Evet, var. Rezil bir fakiri işe almışsın. Ondan kurtul. Böyle bir hizmete katlanamayacak kadar fazla üyelik ücreti ödüyorum buraya."

Ağabeyinin evinde yaşıyorum diye miydi? Babamdan da nefret ediyor muydu? Benden nefret etmesini istemiyordum. Benden nefret ederse Rush bana asla açılmazdı. O kapı sımsıkı kapanırdı.

"Nannette, buraya bir defa bile üyelik ücreti ödemedin. Ağabeyin izin verdiği için buradasın. Blaire şu ana kadar sahip olduğumuz en iyi çalışanlarımızdan biri ve ücret ödeyen bir müşteri bile şikâyetçi olmadı. Hele ki ağabeyin. Yani tırnaklarını binlerine geçirmeyi bırak tadım ve kendini aş." VVoods parmaklarını şaklatınca Jimmy aceleyle yanımıza geldi. Bu dram yaşanırken gelmiş olmalıydı;

onu görmemiştim. "Jim, lütfen Nan ile Lola'ya servis yapar mısın? Nan'in görünüşe göre Blaire'le bir sorunu var ve ben, Blaire'in zorla ona servis yapmasını istemiyorum."

Jimmy başıyla onayladı. VVoods dirseğimi tutup beni tekrar mutfağa yönlendirdi. Dikkat çektiğimizi biliyordum ama o anda umursamıyordum. Meraklı izleyicilerden uzaklaştığıma ve mola verdiğime son derece memnundum.

Mutfak kapısı ardımdan kapandığında tuttuğum nefesi verdim.

"Bunu sadece bir kere söyleyeceğim, Blaire. Geçen gece beni Rush'Iaıdayken ektin. Sana nedenini sormama gerek bile yoktu.

Rush'm neden ortalıkta görünmediğini biliyordum. Sen seçimini yapmıştın ve ben de geri çekiliyordum. Fakat demin yaşanan olay sadece minik bir tadımlıktı. O kaltağın damarlarında zehir dolaşıyor. Bir şeylere içerlemiş ve öfkeli, ayrıca seçme zamanı geldiğinde Rush onu seçecek."

Dönüp ne demek istediğinden emin olamayarak VVoods'a baktım. VVoods bana hüzün dolu bir şekilde gülümsedikten sonra dirseğimi bıraktı ve tekrar yemek salonuna döndü. VVoods da o sırrı biliyordu. Biliyor olmalıydı. Bu beni delirtecekti. Bu büyük mesele neydi?

On Yedinci Bölüm

Günün sonunda kamyonetimin kapısını açtım. Gözlerim koltuğumda duran, üzerinde bir not olan siyah, ufak kutuya yöneldi. Uzanıp kutuyu aldım.

Blaire,

Bu bir telefon. Telefona ihtiyacın var. Babanla konuştum, senin için almamı söyledi O aldı. Konuşma ve mesajlaşma sınırsız, yani dilediğin gibi kullan.

Rush.

Babam, Rush'a bana telefon almasını mı söylemişti? Gerçekten mi? Kutuyu açtım, içinde beyaz bir iPhone ile sağlam bir kılıf duruyordu. Çıkanp bir anlığına inceledim. Alt kısımdaki ufak yuvarlak tuşa basınca ekran aydınlandı. Babam çekip gitmeden önceki doğum günümden bu yana bana hediye vermemişti.

Valene ölmeden önce, ikimize birbirivle uyumlu elektrikli *Avoter* ve kask almıştı.

Kamyonete bindim ve telefonumu elimde tuttum. Bununla babamı arayabilir miydim? Bana neden burada olmadığını açıklaması iyi olurdu. Neden beni istenmediğim bir yere göndermişti? Nan'le tanışmış mıydı? Beni kabul etmeyeceğini biliyor olması gerekirdi. Ayrıca Rush'ın kız kardeşiyse, benim de üvey kız kardeşimdi. Bu nedenle mi bu kadar öfkeliydi? Ondan daha az parayla büyüdüğüm için miydi? Tannm, zalimdi.

Rehbere dokunup kayıtlı sadece üç numara olduğunu gördüm. İlki Bethy'di, diğerleri Darla ve Rush'tı. Numarasını eklemişti. Şaşırdım.

Telefon daha önce radyoda duyduğum bir Slacker Demon şarkısı çalmaya başladı ve Rush'ın adı ekrana geldi. Beni arıyordu.

"Alo," dedim, hâlâ bu konuda ne düşüneceğimden emin değildim.

Rush 'Telefonu almışsın anlaşılan. Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten hoş. Ama neden babam bunu almamı istedi ki?" Yıllar boyunca ihtiyacım olan diğer şeylerle pek ilgilenmemişti. Saçma geliyordu.

"Güvenlik nedeniyle. Tüm kızların telefona ihtiyacı vardır. Özellikle de yaşça kendilerinden daha büyük araçları kullananların. Her an bir yerlerde kalabilirsin."

"Tabancam var," diye ona hatırlattım.

Güldü. "Evet, var sert çocuk. Ama bir tabanca, kamyonetin yolda kaldı mı onu çekip götüremez."

Doğru noktaya parmak basmıştı.

"Eve geliyor musun?" diye sordu. Sanki evi benim de evimmiş gibi "ev" deme şekli, içimi ısıttı. Onu kastetmemiş olsa da.

"Evet, eğer sorun olmazsa. Uzak durmam lazımsa gidip başka şeyler de yapabilirim."

"Hayır. Gelmeni istiyorum. Yemek yaptım."

Yemek mi yapmıştı? Benim için mi? "Ah. Tamam. Şey, birkaç dakika içinde orada olurum."

"Görüşürüz," dedi ve hat kesildi.

İşte yine inanılmaz derecede garip davranıyordu.

Evine girdiğimde *taco* baharatının kokusu burnuma doldu. Kapıyı kapadım ve mutfağa yöneldim. Eğer bu gerçekten ev yapımı Meksika yemeğiyse, cidden etkilenecektim.

Mutfağa girdiğimde Rush'ın sırtı bana dönüktü. Müzik sisteminde çalan, bilmediğim bir şarkıyı mırıldanıyordu. Normalde dinlediğinden daha hafif ve yavaş tempoluydu. Ucuna bir dilim misket limonu soktuğu, kapağı açık Corona tezgâhta duruyordu. Golf sahasında çalışırken ben de bunlardan bir sürü hazırlamıştım.

"Güzel kokuyor/' dedim.

Rush omzunun üzerinden baktı ve yüzüne yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Öyle/' diye cevap verip ellerini arkasındaki havluya sildi. Corona'yı alıp bana uzattı. "İşte, iç bakalım. *Enchilada'lar* neredeyse oldu. *Qıtesadilla'\an* çevirmem lazım, onların da birkaç dakikaya daha ihtiyacı var. Yemek hazır olmak üzere."

Corona'yı dudaklarıma götürerek ufak bir yudum aldım. Temel olarak cesaret kazanmak içindi. Bir sonraki karşılaşmamızın bu şekilde olacağını ummamıştım. Rush asla çözemeyeceğim bir bilmeceydi.

Enchilada'lan fırından çıkarırken, "Meksika yemeği yiyor-sundur diye umuyorum," dedi. Rush Finlay yemek yapacak birine benzemiyordu. Ama lanet olsun ki bunu yaparken seksi görünüyordu.

"Meksika yemeğini severim/' diye onu temin ettim. "İtiraf edeyim, bunu pişirebilmen beni cidden etkiledi."

Rush bana bakıp göz kırptı. "Aklını başından uçuracak bir dünya yeteneğim var."

Hiç şüphem yoktu. Corona'dan büyük bir yudum aldım.

"Yavaş ol, kızım. Bir şeyler de yemen lazım. İç derken hepsini yut demek istemedim."

Başımla onaylayarak alt dudağımdaki bir damlayı sildim. Rush beni dikkatle izliyordu. Bu, elimin biraz titremesine neden oldu.

Hızla gözlerini çevirdi ve *quesadilla'ları* tavadan almaya başladı. Sert ve yumuşak taco'larla dolu bir tabağa koydu. *Burrito* bile vardı. Her şeyden biraz yapmıştı.

"Diğer her şey zaten masada. Bana dolaptan bir Corona al ve beni takip et."

Hızla söyleneni yapıp aceleyle Rush'ın arkasından gittim. Yemek odasında durmadı. Bunun yerine okyanusa bakan geniş arka verandaya çıktı. Rüzgârdan etkilenmeyen iki lamba, masanın ortasında duruyordu, yani sönmeyecek mum ışığımız vardı.

"Sen otur. Ben tabağını hazırlarım/' dedikten sonra ilk sandalyeyi işaret etti. Sadece iki sandalye vardı.

Oturdum, Rush da her şeyden alıp tabağıma koymaya başladı. Ardından yemek tepsisini masaya koyarak tabağımın yanındaki peçeteyi alıp kucağıma yerleştirdi. Dudakları, kulağıma o kadar yakındı ki sıcak nefesiyle titredim.

Tekrar doğrulmadan önce kulağıma, "Sana bir içki daha getireyim mi?" diye fısıldadı.

Başırru sağa sola salladım. Böyle şeyler yapacaksa, bir şey içebilecek durumda olmayacaktım. Kalbim şimdiden deli gibi çarpıyordu. Bir şey yutabilmem mümkün değildi.

Rush içkisini eılıp karşımdaki sandalyeye oturdu. Tabağına yiyecek almasını izledim, sonra gözleri gözlerime çevrildi. "Nefret edersen bana söyleme. Egom bunu kaldırmaz."

Yaptığı hiçbir şeyin tadırun kötü olmayacağından emindim. Sırıttım ve çatal bıçağımı alıp tabağıma koyduğu *enchilada*[1] dan ufak bir parça kestim. Tüm bunları yiyebilmemin imkânı yoktu ama her şeyin tadına bakabilirdim.

Dilime değdiği anda beni şaşırttı. Bir Meksika restoranındaki kadar iyiydi.

Gülümseyerek ona baktım. "Leziz ve şaşırdığımı söyleyemem."

Rush ağzına bir çatal dolusu yemek atarak sınttı. Egosunu yerle bir etmek mümkün değildi. Bulunduğu yerden biraz aşağı indirmek gerekebilirdi ancak. Diğer yiyeceklerin de tadına bakmaya başladım ve düşündüğümden daha aç olduğumu anladım. Her şey öyle güzeldi ki hiçbir şeyi ziyan etmek istemiyordum.

Tabaktaki her şeyi dördüncü defa tattıktan sonra durmam gerektiğini biliyordum. Corona'mı yudumlayıp yerime iyice yerleştim. Rush da yemeğini silip süpürüyordu. Bitirdiğinde şişeyi masaya koydu ve gözleri ciddileşti. Eyvah. Dün geceyi konuşmak üzereydik. Dün geceyi unutmak istemiştim. Özellikle de bu gece bu kadar hoş geçtiği için.

Acı dolu, içten bir sesle, "Nan bugün sana o şekilde davrandığı için üzgünüm," dedi.

Aniden rahatsız olarak, "Sen bunu nereden biliyorsun ki?” diye sordum.

"VVoods beni aradı. Nan bir daha bir çalışana kaba davranırsa, gitmesini isteyecekleri yönünde beni uyardı."

VVoods iyi bir adamdı. Bazen biraz abartabiliyordu ama iyi bir patrondu. Başımla onayladım.

"Seninle o şekilde konuşmamalıydı. Onunla konuştum. Bir daha olmayacağına söz verdi. Ama olursa, başka bir yerde olursa, lütfen gelip bana söyle."

Bu aramızdaki köprüyü tamir etmek için değil, küçük kız kardeşinin kötü davranışından ötürü düzenlenmiş bir özür yemeğiydi. Hayal gücümün kafamda şekillendirdiği gibi romantik bir randevu değildi. Rush sadece Nan adına özür diliyordu.

Sandalyemi geri itip tabağımı aldım. "Teşekkür ederim. Jestine minnettarım. Çok hoş bir davranıştı. Nan gelecekte bana kaba davranırsa, seni temin ederim ki VVoods'a anlatmayacağım. Sadece bugün ilk elden şahit oldu." İçkimi aldım. "Yemek güzeldi. İşyerinde uzun bir günden sonra iyi geldi. Çok teşekkür ederim." Onunla göz teması kurmadım. Sadece ondan uzaklaşmak istiyordum.

Aceleyle içeri girip tabağımı suya tuttum ve bulaşık makinesine yerleştirdim,

sonra şişemi suya tutup geri dönüşüm kutusuna attım.

Rush arkamdan, "Blaire," dedi ve vücudu aniden beni hapsetti. Elleri tezgâhın iki yanındaydı, tek yapabileceğim orada durup önümdeki lavaboya bakmaktı. Sert, ılık vücuduyla sırtıma yaslanınca inlememek için dilimi ısırdım. Beni ne kadar etkilediğini görmesine müsaade etmeyecektim.

"Nan adına özür dilemeye çalışmıyordum. Kendi adıma özür dilemeye çalışıyordum. Dün gece için üzgünüm. Tüm gece yatağa uzanıp yanımda olmanı diledim. Seni uzaklaştırmamış

olmayı diledim. İnsanları uzaklaştırıyorum, Blaire. Bu kendimi koruma mekanizması. Ama seni uzaklaştırmak istemiyorum."

Ondan uzaklaşmak ve onu belirli bir mesafede tutmak, yapılacak en akıllı hareketti. Rush kimsenin Beyaz Atlı Prensi değildi, asla da olmayacaktı. Kendimi onun beni sevip bağrına basacak kişi olduğuna inandıramazdım. O benim için asla *o adam* olmayacaktı. Ama kalbim ona biraz bağlanmıştı. Sonsuza kadar birlikte olacağımız anlamana gelmese de o anda Rush'ın ilkim olmasını istedim. Sonuncum olmayacaktı. Hayat yolunda bir durak olacaktı sadece. Belki de asla unutamayacağım veya atlatamayacağım bir durak. Beni en çok korkutan buydu. îler-leyemeyecek durumda kalmak.

Uzanıp saçımı boynumdan geri attı, sonra omzumun kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Lütfen. Affet beni. Bir şans daha ver, Blaire. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Rush ilkim olacakü. Doğru olduğunu hissediyordum. İçimde bir yerde bana hayatı öğretecek adam olması gerektiğini biliyordum. Sonunda kalbimi kıracak olsa da. Kollarının arasında döndüm ve ellerimi boynuna doladım.

"Seni bir şartla affedeceğim," dedim, çok daha fazlasını ummama neden olan duygu yüklü gözlerine baktım.

Temkinli bir şekilde, "Tamam," dedi.

"Bu gece seninle olmak istiyorum. Daha fazla flört etmek yok. Daha fazla beklemek yok."

Endişeli ifadesi anında yok oldu ve yerine aç bir bakış yerleşti. "Lanet olsun,

tabii ki," diye kükreyip beni kendine çekti.

On Sekizinci Bölüm

Rush kolayca işe koyulmadı. Dudaklan güçlü ve talepkârdı. Bundan memnundum. Romantikti. Gerçekti. Aynca dilinde piısingi vardı. Daha önce fark etmemiştim ama bu sefer hissettim. Dilinin hareketi o gümüşle birlikte şeytani oluyordu. Sahip olunamayacağını bildiğim bir şeyin tadına bakmak hoşuma gidiyordu.

İki eliyle de yüzümü avuçlamıştı. Öpücükleri yavaşladı, sonra elleriyle yüzümü tutmaya devam ederken geri çekildi. "Benimle üst kata gel. Sana odamı göstermek istiyorum," derken bana edepsiz bir şekilde gülümsedi. "Ve yatağımı."

Başımla onayladım, Rush ellerini yüzümden çekti. Tek elini elime uzattı ve parmaklarımızı birleştirip sıktı. Tek kelime etmeden aceleyle gitmek isterken beni üst kata nazikçe çekti. İkind kata vardığımızda beni bir duvara yaslayarak vahşice öptü, dudaklarımı ısırıp dilime saldırdı. Aniden geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Derinden gelen bir sesle, "Bir kat daha kaldı," dedi, sonra beni koridorun sonundaki kapıya doğru sürükledi. Odamı geçince duraksadı. İlk olarak kendininki yerine bu odaya girmek isteyebileceğini düşündüm ama koridorun sonundaki dar kapıya varana kadar durmadı. Daha önce odasına açılan merdiven olup olmadığını düşünmüştüm. Kilidi açmak için bir anahtar çıkardı, kapıyı açtı ve kendisinden önce girmem için işaret etti.

Merdiven, diğer merdiven gibi ahşaptı ama dik basamaklardan çıkarken iki tarafta da duvar vardı.

En üst basamağa vardığımda donup kaldım. Manzara nefes kesiciydi. Ay ışığı okyanusun üstünde yakamozlaruyor, odaya hayal edilebilecek en muhteşem arka planı sunuyordu.

Rush kollarını belime dolayarak arkamdan, "Bu oda, anneme bu evi aldırma sebebim. On yaşındayken bile bu odanın özel olduğunu biliyordum," diye fısıldadı.

Derinden gelen bir sesle nefes verirken, "İnanılmaz," dedim, sanki çok yüksek sesle konuşmak bu aru bozacaktı.

"O gün babamı aradım ve yaşamak istediğim evi bulduğumu söyledim. Anneme

parayı yolladı, annem de satın aldı. Bölgeyi de beğenmişti, böylece bu ev, yazlarımızı geçirdiğimiz ev oldu. Atlanta'da kendine ait bir evi var ama burayı tercih ediyor."

Kendinden bahsediyordu. Ailesinden. Çaba gösteriyordu. Kalbim biraz daha eridi. Kalbime doğru daha fazla yol almasını engellemeliydim. Her şey bitiğinde ve çekip gittiğinde canımın acımasını istemiyordum. Ama onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum.

Tüm içtenliğimle, "Ben olsaydım, buradan hiç gitmek istemezdim," dedim.

Rush kulağımı usulca öptü. "Ah, sen, Vale'deki kulübemi ya da Manhattan'daki dairemi görmedin."

Hayır, görmemiştim ve asla da görmeyecektim. Yine de onu o yerlerde hayal edebiliyordum. Nasıl görünebileceklerini bilecek

kadar televizyon programı izlemiştim. Onu bu kış dağlardaki şık bir kulübede, dışarısı karla kaplıyken gürleyen ateşin önünde görebiliyordum. Ya da Manhattan'a tepeden bakan dairesinde keyfine bakarken. Belki de penceresinden, her yıl süslenen Noel ağacını görebiliyordu.

Rush büyük boy yatağı görene kadar beni sağa doğru çevirdi. Tamamen siyahtı. Yatağın kendisi de üzerini kaplayan örtü de. Yastıklar bile siyahtı. "Ve işte bu da yatağım/' diyerek beni kalçamdaki elleriyle yatağa doğru yürüttü. Buraya benden önce gelen tüm o kızlan düşünmeyecektim. Düşünmeyecektim. Gözlerimi kapadım ve bu fikri aklımdan tamamen uzaklaştırdım.

"Blaire, sadece burada yatıp öpüşüp konuşsak bile benim için sorun olmaz. Sadece burada olmanı istiyorum. Yanımda."

Kalbime birkaç santim daha yaklaşmışta. Dönüp ona baktım. "Ciddi olduğunu düşünmüyorum. Seni iş üzerinde gördüm, Rush Finlay. Kızlan odana getirip sadece konuşmayı ummaz-sın." Ona takılmak istemiştim ama diğer kızlardan bahsederken sesim çatlamıştı.

Rush kaşlarım çattı. "Buraya hiç kız getirmiyorum, Blaire."

Ne? Tabii ki getiriyordu."Buraya geldiğim ilk gece yatağının dolu olduğunu söylemiştin," diye ona hatırlattım.

Sınttı. "Evet, çünkü içinde ben yatıyordum. Kızlan yatak odama getirmem. Anlamsız seksin bu alanı kirletmesini istemiyorum. Burayı seviyorum."

"Ertesi sabah burada hâlâ bir kız vardı. Onu yatakta bırakmıştın ve iç çamaşırlarıyla seni aramaya gelmişti."

Rush tek elini gömleğimin altına geçirip sırtımda ufak daireler çizmeye başladı. "Sağdaki oda, ebeveynlerimiz boşanana dek Grant'in odasıydı. Şimdi orayı bekâr odası olarak kullanıyorum.

Kızları oraya götürürüm. Buraya getirmem. Asla. Sen ilksin." Duraksadı ve dudaklarına bir gülücük kondu. "Eh, haftada bir Heıuietta'run temizlik için buraya gelmesine izin veriyorum ama aşna fişne durumu söz konusu değil."

Bu farklı olduğum anlamına mı geliyordu? Bir sürü kızdan biri değil miydim? Tanrım, öyle olduğunu umuyordum. Hayır... Hayır, ummuyordum. Toparlanmam lazımdı. Yakında beni terk edecekti. Dünyalarımız bir araya gelmezdi. Yaklaşmazdı bile.

"Öp beni, lütfen," dedim, parmak uçlarımda doğruldum ve o karşı çıkmadan ya da tekrar konuşmayı önermeden dudaklarına uzandım. Konuşmak istemiyordum. Konuşursak daha fazlasını isterdim.

Rush beni yatağına itti ve dili dilime dolanırken vücudumu sardı. Dizlerimi bulana dek elleri vücudumun iki yanından aşağı kaydı. Bacaklarımı ayırdı ve arada yarattığı alana yerleşti.

Onu daha fazla hissetmek istiyordum. Tişörtünü çekiştirdim. Ne istediğimi anladı ve üzerinden çıkanp atmaya yetecek bir süre için beni öpmeyi bıraktı. Bu sefer onu keşfedecek kadar alana sahiptim. Ellerimi kollarında ve sert kaslarında gezdirdim. Göğsüne götürüp parmaklarımı karın kaslarında gezdirirken her sert dalgada zevkle iç çektim. Ellerimi yukarı kaldırıp başparmağımı sert göğüs kaslarında gezdirdim ve dokunuşumla meme uçlarının sertleştiğini hissettim. Ah, çok seksiydi.

Rush geri çekilerek üniformamın parçası olan beyaz gömleğimin düğmelerini delirmiş gibi açtı. Son düğmeyi de açınca dantelli sütyenimi, göğüslerim fırlayana kadar aşağı çekti.

Diliyle göğüs uçlarımdan birini yaladı. Diğerine geçip aynısı yaptıktan sonra

başını eğip sertçe çekerek ağzının içine aldı.

Vücudum altında kıvrandı, bacağıma sürtündüğünü hissettiğim sertliği artık büsbütün bacaklarımın arasındaydı ve sulayan yerime bastırıyordu. "AH!" diye inlerken daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyarak sertliğine sürtündüm.

Rush gözlerini üzerimden çekmeden göğüs ucumu bıraktı ve aşağıya doğru uzanarak beni bir kez daha ihtiyacım olan baskıdan mahrum bıraktı. Eteğimi çıkarıp külotumla birlikte yavaşça aşağı çekmeye başladı. Gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

Kolayca kalçamdan aşağı indirebilmesi için hafifçe vücudumu kaldırdım. Rush dizlerinin üzerinde, oturur pozisyona geçmem için parmağını uzattı. Ne isterse yapmaya hazırdım. Ben oturur oturmaz gömleğimi tamamen üzerimden çıkardı. Sonra sütyenimi çıkarıp bir kenara fırlattı.

"Yatağımda çıplak olman, düşündüğümden katbekat güzelmiş. .. Ve bana inan, bunu düşündüm. Çok."

Tekrar üstüme doğru gelip kollarını dizlerimin altına geçirdi ve tekrar bacaklarımın arasına yerleşti. Ama üzerinde hâlâ şortu vardı. Çıkarmasını istiyordum... AH!

Rush kalçasını ayrık bacaklarımın arasında kıpırdatarak tam da ihtiyacım olan yere bastırdı.

"Evet! Lütfen!" Daha da yaklaşmasına ihtiyaç duyarak onu tırmaladım.

Rush kalçamı tutmak için uzanıp aşağı doğru inerken göbek deliğimi, ardından kasıklarımı öptü. Saçlarını uzatması lazımdı. Bir şeyleri çekmek istiyordum.

Gümüşi gözlerini bana çevirdi ve dilini çıkanp metal pirsin-gini klitorisimde gezdirirken gözlerimle buluştu. Adıru havkınp yatakta durabilmek için çarşaflan avuçladım. Büyük pencerelerden hızla fırlayıp gidecekmişim gibi hissediyordum.

Rush nefes nefese, "Tanrım, lezizsin," derken başını eğip tekrar dilini üzerime koydu. Böyle bir şeyden bahsedildiğini duymuştum, biliyordum ama asla böyle iyi hissettireceğini hayal etmemiştim.

"Rush, lütfen," derken titredim.

Üzerimdeyken duraksadı. Nefesinin sıcaklığı, yarattığı sızının üzerinden akıp gidiyordu. "Lütfen, ne, bebeğim. Ne istediğini söyle."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi sıkıca yumdum. Ona söyleyemezdim, Nasıl diyeceğimi bilmiyordum.

Rush âdeta hırıltıyla, "Söylediğini duymak istiyorum, Blaire," dedi.

Boğulur gibi, "Lütfen beni tekrar yala/' dedim.

"Lanet olsun." Rush dilini tekrar soktu. Ardından şişmiş klitorisimi ağzına alarak beni uzaya gönderdi. Dünyanın renkleri eriyip birbirine karıştı ve nefesim, içimden akıp giden zevkle kesildi.

Uçtuğum yerden inene kadar Rush'm beni bıraktığım ve soyunup üzerime uzandığını fark etmedim.

Rush kulağıma, "Prezervatifi taktım, içine girmem lazım artık," diye fısıldarken elleriyle bacaklarımı açtı ve penisinin içime girdiğini hissettim.

"Siktir, çok ıslaksın. Kayıp içine girmemek çok zor olacak. Yavaş olmaya çalışacağım. Söz."

Zorlukla konuşuyordu, boynundaki damarlar, içime girdiği sırada ortaya çıkmıştı. Gerilmeme neden oluyordu ama iyi hissettiriyordu. Beklediğim acıyı hissetmemiştim. Bacaklarımı daha çok açarak vücudumu biraz itince Rush yutkunup olduğu yerde dondu.

Rush, "Hareket etme. Lütfen tatlım, hareket etme," diye yalvararak kıpırtısız durdu. Sonra dar da olsa içime iyice girdi ve acı hissetmeye başladım. Gerildim, Rush da gerildi. "İşte bu kadar. Hızlı yapacağım ama içine girince durup bana alışmana izin vereceğim."

Başımla onaylayıp gözlerimi yumdum ve kollarına tutunmak için uzandım. Rush hafifçe çekilip sert bir darbeyle kendini içime itti. İçimden yakıa bir aa geçti ve feryat ettim, kollarını sıkıca tuttum, aa dalgası vücudumdan akıp geçerken tutunmaya devam ettim.

Gayet kıpırtısız dururken Rush'ın hızla nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Bir erkek için bu nasıl bir histi bilmiyordum ama kolay olmadığım anlayabiliyordum. Rush bir tür aa içindeydi.

Aa geçince, "Tamam. İyiyim," diye fısıldadım.

Rush gözlerini açtı ve bana baktı. Gözleri buğuluydu. "Emin misin? Çünkü çok pis hareket etmek istiyorum, tatlım."

Başımla onayladım ve hareket ettiğinde tekrar aarsa diye kollarına tutundum. Rush'ın kalçası geri gitti; beni bırakıyor gibiydi, ardından yavaşça içimi tekrar doldurdu. Bu sefer aa yoktu. Sadece gergin ve dolu hissediyordum.

Bir kez daha kıpırtısız dururken," Aavor mu?" diye sordu.

"Hayır. Hoşuma gidiyor," diye onu teinin ettim.

Rush kalçasını tekrar geri çekti, sonra beni zevkten inletecek şekilde öne atıldı. İyi hissettiriyordu. İyiden de öte.

Rush hayretle, "Hoşuna gitti mi vani?" diye sordu.

"Evet. Çok iyi hissettiriyor."

Gözlerini kapayıp başını geriye attı ve daha hızlı hareket ederken yüksek sesle inledi. Vücudumun tekrar tırmanmaya

başladığını hissettim. Bu mümkün müydü? Bu kadar kısa süre sonra tekrar orgazm olabilir miydim?

Tek bildiğim daha fazlasını istediğimdi. Darbeleriyle buluşmak için kalçamı kaldırdım. Bu onu delirtmiş gibiydi.

Nefes alıp verirken içimde hareket ettiğinde, "Of Tanrım, inanılmazsın. Çok dar. Blaire, çok pis darsın," dedi.

Bacaklarımı beline dolamak için dizlerimi kaldırınca titremeye başladı. Zorlukla konuşarak, "Yakın mısın bebeğim?" diye sordu.

"Sanırım," diye cevapladığım sırada içimdeki yükselişi hissettim. Henüz oraya

varmamıştım gerçi. Acı ilk başlardaki tüm zevki geriletmişti. Rush sızlayan yerime başparmağı değene kadar elini aramıza uzattı.

"AH! Evet, tam orası," diye inledim ve dalga beni alıp götürürken ona tutundum. Rush kükredi, kaskatı kesildi, sonra son bir kez daha içime girdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Rush' ın derin nefes alıp verişi kulağundayken vücudunun üstüme ağırlık yapışı harikaydı. Onu orada tutmak istedim, içimde. Tam böyle.

Kıpırdanıp üzerimden kalkbğında kollanmı ona doladım, o da kahkaha attı.

"Geri döneceğim. Önce seninle ilgilenmem lazım/' deyip beni yatağında tek başına bırakmadan önce dudaklarımdan öptü.

Çıplak poposunun tüm mükemmelliğiyle ortaya çıkmasını ve banyo gibi görünen bir yere girmesini izledim. Suyun aktığını duydum, sonra çırılçıplak odaya girdi. Gözlerim anında aşağı kaydı. Rush'ın güldüğünü duydum, bakarken yakalandığım için utanarak gözlerimi yumdum.

"Şimdi bana utangaçlık yapma,” diye takılarak tekrar dizlerimi ayırmak için uzandı. "Benim için bacaklarını aç," dedi usulca ve dizlerimi ayırdı. Elindeki bezi yeni görüyordum.

"Pek bir şey yok," dedi. Bacaklanmın arasını temizlerken onu büyülenerek izledim. "Acıyor mu?" diye sorup nazikçe

hassas bölgeyi silerken sesi endişeliydi. Başımı sağa sola salladım. Artık tutkuyla delirmediğimiz için bu, utanç vericiydi. Ama beni temizlemesi tatlıydı. Erkeklerin seksten sonra yaptığı şey bu muydu? Bunu hiçbir filmde görmemiştim.

Rush temizleme işinden memnun görünüyordu, sonra bezi yatağının ucundaki çöp kovasma fırlath. Tekrar yatakta yanıma yatıp beni kendine çekti.

"Sarılıp koklaşacak biri olmadığım sanıyordum, Rush," dediğimde burnunu ensemde gezdirdi ve yüksek sesle nefes aldı.

"Değildim. Sadece seninleyken böyleyim, Blaire. Sen is-tisnamsın," diye

fısıldayarak başımı çenesinin altına soktu ve örtüleri üzerimize çekti. Çarçabuk uykum geldi. Güvendeydim ve mutluydum.

Baldırımın iç kısmına ve ayak bileğimin çevresine kondurulan minik öpücükler, idrak ettiğim ilk şeydi. Gözlerimi zorla açtım. Rush yatağın ucunda dizlerinin üzerinde durmuş, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ayaklarımı öpüyor ve bacağıma kadar uzanıyordu.

"İşte gözlerin göründü. Seni uyandırmak için ne kadar öpmem gerektiğini merak etmeye başlamıştım. Daha yukarıları öpmeyi kafama taktığımdan değil ama bu, inanılmaz bir sekse yol açardı ve işe gitmek için sadece yirmi dakikan var."

İş. Ah, lanet olsun. Doğrulup oturdum, Rush da bacağımı bıraktı. "Vaktin var. Sen hazırlanırken ben de sana yiyecek bir şey ayarlarım," diye bana teminat verdi.

'Teşekkür ederim ama bunu yapmak zorunda değilsin. Oraya vardığımda çalışanların dinlenme odasından bir şeyler atıştırırım."

Ertesi gün garipliğinin ortaya çıkmaması için çabalıyordum. Bu adamla seks yapmıştım. Gerçekten iyi seksti ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Şimdi gün ışığı vardı ve yatağında çıplaktım.

"Burada yemeni istiyorum. Lütfen."

Beni burada istiyordu. Kalbim göğsümde daha hızlı çarptı. "Tamam. Odama gidip duş almam lazım."

Rush önce banyosuna, sonra bana baktı. "Arada kaldım çünkü burada duş almanı istiyorum ama duş kabinimde çıplak ve sabunlu olduğunu bilirken yürüyüp gidebileceğimi sanmıyorum. Sana katılmak isteyeceğim."

Çarşafı göğsümde tutarak doğrulup gülümsedim "Ne kadar ilgi çekici olsa da işe geç kalırım."

Rush iç çekti ve başıyla onayladı. "Doğru. Odana gitmen gerek."

Kıyafetlerimi aradım ama hiçbir yerde göremedim.

"Bunu giy. Henrietta bugün geliyor. Ona dün geceki kıyafetlerini yıkatıp

ütületirim." Dün gece giydiği tişörtü bana fırlattı. Göğsüme çarptığında ucundan yakaladım. Bunu geri vermek zor olacaktı. Çarşafın düşmesine engel olarak giymeye çalıştım.

"Şimdi ayağa kalk. Seni görmek istiyorum" diye mırıldanıp geri çekildi. Yatağın ucundan kalkıp ayağa kalkmamı beklerken üzerinde pijama altı vardı. Çarşafı bırakarak ayağa kalktım. Tişörtü tam dizlerimin üzerinde bitiyordu.

Gözleri vücudumu süzerken, "Hastalandığım söyleyemez misin?" diye sordu.

İçimden bir sıcaklık dalgası geçti. "Hasta değilim," diye cevap verdim.

"Emin misin? Çünkü bence, benim ateşim var/' diyerek yatağında etrafından dolandı ve beni kendine çekti. Saçıma doğru, "Dün gece müthişti," dedi.

Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. Bu sabah beni dışarı atacak diye endişeleniyordum. Ama atmadı. Tatlı davranıyordu. Ve o kadar sevimliydi ki işyerine hastalandığımı söylemek istedim.

Bugün içki araa bendeydi ve işe gitmezsem Bethy tüm işi bir cuma gününde tek başına yapmak zorunda kalırdı. Zalimlik olurdu. Bunu yapamazdım.

"Bugün çalışmak zorundayım. Beni bekliyorlar," diye açıklama yaptım.

Başıyla onayladı ve geri çekildi. "Biliyorum. Koş, Blaire. Sevimli, küçük poponu merdivenden aşağı kadar koştur ve hazırlan. Burada daha fazla böyle durursan gitmene izin vereceğime söz veremem."

Kıkır kıkır gülerek koşup yanından geçtim ve merdivenden indim. Ardımda bıraktığım neşeli kahkaha mükemmeldi. Rush mükemmeldi.

Sıcaklık daha da berbatlaşıyordu. Darla'mn saçımı toplamama izin vermesini gerçekten isterdim. O buzlu şişelerden tekini alıp başımdan aşağı dökmeye hazırdım. Bu sıcakta saniyeler içinde kururdum. Neden erkekler bu havada golf oynuyordu? Delirmişler miydi?

İçki aracını ilk deliğe çektiğimde Woods'u fark ettim. Harika. Bugün kaldırabilecek ruh halinde olduğum kişi değildi. Jace muhtemelen içki getirsin diye Bethy'yi bekliyordu zaten.

Büyük ihtimalle onları geçebilirdim. VVoods dönüp bana baktı ve dudaklarına bir tebessüm yerleşti.

Takılır gibi, "Bugün yine araçtasın. Seni ne kadar çok içeride tutmak istesem de bu durum, golfü çok feci eğlenceli kılıyor," derken ben de araa yanlarına çektim. Flörtleşmeyecektim. Ama o patronumdu, yani onu kızdıramazdım da.

"Geri çekil, Woods. Biraz fazla yakınsın." Rush'm sesi arkamdan geldi ve döndüğümde koyu mavi şort ve beyaz bir polo tişörtle bize doğru geldiğini gördüm. Golf mü oynuyordu?

VVoods, "Yani bugün aniden bizimle birlikte oynamak istemenin sebebi o mu?" diye sordu.

Bana doğru geldiğinde gözlerimi Rush'tan uzaklaştırmadım. Benim için buradaydı. En azından öyle olduğuna gayet emindim Kahvaltıda bugün nerede çalışacağımı sormuştu.

Eli, belime kaydı. Beni yaruna çekti ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi: "Canın aayor mu?"

Bugün canım acırsa ve tüm gün ayakta dikilip çalışırsam diye endişelenmişti. Ona iyi olduğumu söylemiştim. Sadece tenimi gergin hissediyordum. Görünüşe göre hâlâ endişeliydi.

"İyiyim," diye usulca cevap verdim.

Kulağıma bir öpücük kondurdu. "Gergin hissediyor musun? İçine girdiğimi anlayabiliyor musun?"

Başımla onayladım, sesinin tonundan dolan dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"İyi. Nereyi doldurduğumu hissetmen hoşuma gitti," dedi, sonra benden uzaklaştı ve gözlerini VVoods'a çevirdi.

VVoods sinirli bir ses tonuvla, "Bunun olacağını anlamıştım," dedi.

Jace, "Nan biliyor mu?" diye sordu. Sarışın, koluna vurup kaşlarını çattı.

Neden hep ortaya Nan çıkıyordu? Hiç öğrenebilecek miydim?

Rush, Jace'e öfkeyle bakarak, "Bu, Nan'i ilgilendirmez. Ya da sizi," diye karşılık verdi.

VVoods, "Buraya golf oynamaya geldim. Haydi, bunu burada konuşmayalım. Blaire, neden herkesin içkilerini verip diğer deliğe geçmiyorsun," dedi.

Rush yanımda gerildi. VVoods bizi teste sokmuştu. Rush herkesin önünde beni sahiplendiği için farklı davranacak mıyım görmek istiyordu. Buraya çalışmak için gelmiştim. Sırf Rush'la yattım diye bu, oradaki yerimi değiştirmezdi. Bunu biliyordum.

Rush'm kolunun yanından çekilip soğutucuyu açmaya gittim ve herkese istedikleri içkileri vermeye başladım. Bu gruptan aldığım bahşişler eskisi kadar fazla değildi. Tabii ki VVoods'tan aldığım hariç. Bunun da bugün değişeceğini düşünmüştüm.

VVoods'un elime koyduğu yüz dolarlık banknotu görebiliyordum ve Rush'm da gördüğünden emindim. Hızla elimi kapayıp parayı cebime soktum. Onunla daha sonra, Rush izle-miyorken uğraşacaktım. Rush yürüyüp geldi ve parayı cebime soktu. Beni usulca öptü, ardından bana göz kırpıp görevliden golf sopası almaya gitti.

VVoods'a hareketlerimi düzeltmesi için bir sebep vermedim. Hızla araca bindim ve diğer deliğe yöneldim. Cebimdeki telefonun titreşmesi beni ürküttü. Rush bu sabah evden çıkmadan, telefonu cebime sokmuştu. Yanımda taşıdığımı hatırlamakta zorlanıyordum.

Aracı durdurdum ve telefonu çıkardım.

Rush: VVoods konusunda üzgünüm.

Neden üzgün oluyordu ki? Üzgün olması için bir sebep yoktu.

Ben: İyiyim. VVoods patronum. Büyütülecek bir şey yok. Telefonu tekrar cebime soktum ve diğer durağa yöneldim.

Yirminci Bölüm

işten sonra Rush'm evine vardığımda garaj yolunu dolduran arabaları görmeyi ummuyordum. Golf sahası öyle yoğunlaşmıştı ki on altına delikte sadece bir kere daha onlara içki vermek için durmuştum. Tüm gün boyunca bir daha bana mesaj atmamıştı. Midem düğümlendi. Bu muydu yani? Bekâretimi aldıktan sonraki kısa süreli tatlılık, bu kadar kısa sürede yok mu olmuştu?

Yola doğru park etmek zorunda kaldım. Kamyonetimin kapısını kapayıp evin kapısına doğru yürümeye başladım.

"Oraya girmek istemezsin." Grant'in tanıdık sesi karanlıkta bana ulaşmışb. Etrafıma baktım, yere minik, turuncu bir parıltının düştüğünü, bir botun altında söndüğünü gördükten sonra Grant saklandığı yerden çıkb.

"Bu partilere, dışarıda takılmak için mi geliyorsun?" diye sordum çünkü iki defadır bir partiye gelip Grant'i dışarıda tek başma buluyordum.

"Sigara içmekten vazgeçemiyorum. Rush bıraktığımı sanıyor. Bu nedenle ben de sigara içme ihtivaa duyunca burada saklanıyorum," diye açıkladı.

Annemi kemoterapiye götürürken sigara içenlerin yavaş yavaş öldüğünü gördüğümü hatırlayınca, "Sigara seni öldürecek/' dedim.

İç çekerek "Bana söyledikleri de bu," diye karşılık verdi.

Eve tekrar bakıp dışarı taşan müziği duydum. "Bu gece parti olacağını bilmiyordum," dedim, sesimdeki hayal kankhğmın anlaşılmadığını umdum.

Grant kahkaha atti ve bir Volvo'ya yaslandı. "Burada hep parti olmuyor mu?"

Hayır, olmuyordu. Dün geceden sonra Rush'm beni arayacağını ya da mesaj atacağını düşünmüştüm. "Sadece bunu beklemiyordum."

"Rush'm da beklediğini sanmıyorum. Bu Nan'in partisi. Rush'ı şaşırttı. İşin içinde Rush varsa, bu kız cinayet işlese bile paçayı kurtarır. Yaralı köpek yavrusu saçmalığına kanmadığım için çocukken birkaç kere Rush beni pataklamıştı."

Yarunda duran Volvo'ya yaslanmak için yanma gittim ve kollarımı kavuşturdum. "Yani sen de mi Nanle birlikte büyüdün?" Biraz bilgiye ihtiyacım vardı. Herhangi türden bir açıklamaya.

Grant gözlerini bana dikti. "Evet. Tabii ki. Georgianna onun annesi. Sahip olduğu tek ebeveyn. Eh..Grant, Volvo'dan uzaklaşıp başını sağa sola salladı. "Beni neredeyse kandırıyordun. Sana hiçbir şey söyleyemem, Blaire. Dürüst olmak gerekirse, birileri söylerken de etrafta olmak istemem."

Grant eve doğru yürüyüp gitti.

İçeri girene kadar izledikten sonra ben de eve yöneldim. Odada kimsenin olmaması için dua ettim. Birileri varsa kilere gidecektim. Nan'i kaldıracak ruh halinde değildim. Ya da ben hariç herkesin bilmesine izin verilen, Nan'in etrafını saran sırlan. Kesinlikle Rush'ı kaldıracak ruh halinde de değildim.

Kapıyı açtım ve girdiğimi görecek kimse olmadığına sevindim. Direkt merdivene yöneldim. Kahkaha ve sesler evi dolduruyordu. Aralarına uyum sağlamıyordum. Oraya gidip uyum sağlıyormuşum gibi davranmanın faydası olmazdı.

Rush'ın merdivenine açılan kapıya göz attım ve dün gecenin hatıralarına kapıldım. Bir seferlik bir şey olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kapıyı açıp içeri girmeden önce ışığı yaktım.

Yalruz olmadığımı fark ettiğimde içimde yükselen çığlığa karşılık ağzımı kapadım. Rush'b. Yatağanda oturmuş, pencereden dışan bakıyordu. Kapıyı kapadığımda ayağa kalktı ve yanıma geldi.

Usulca, "Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdim, ev ağzına kadar doluyken neden odamda olduğunu pek anlayamamıştan. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana çarpık bir gülücük gönderdi. "Seni bekliyorum. Bunun ortada olduğunu düşünmüştüm."

Gülümseyerek başımı eğdim. Gözleri bazen çok fazla gelebiliyordu. "Evet, anlaşılıyor. Ama misafirlerin var."

"Benim misafirim değiller. Güven bana, boş bir evim olsun istemiştim," dedi, eliyle yüzümü tuttu. "Benimle üst kata gel. Lütfen."

Yalvarmasına gerek yoktu. Seve seve giderdim. Çantamı yatağa bırakıp elini

tuttum. "Yolu göster."

Rush elimi sıktı ve birlikte merdivenden çıktık.

En üst kata vanr varmaz Rush beni kollarına alarak sertçe öptü. Belki kolay elde ediliyordum ama umurumda değildi.

Bugün onu özlemiştim. Kollarımı boynuna doladım ve içimde dolanan, tam olarak anlayamadım tüm duygularla onu öptüm.

Öpmeyi bıraktığımızda ikimiz de nefessiz kalmıştık. "Konuşalım. Öncelikle konuşalım. Güldüğünü ve kahkaha attığını görmek istiyorum. Çocukken en sevdiğin televizyon programının ne olduğunu, okulda seni kimin ağlattığını ve duvarına hangi müzik gruplarının posterini astığını bilmek istiyorum. Sonra yatağımda tekrar çıplak olmanı istiyorum."

Benimle birlikte seksten daha fazlasını yapmak istediğini garip ama tapılası bir şekilde anlatırken ona gülümseyerek bir televizyon yerine okyanusa bakan geniş, ten rengi kanepeye doğru yürüdüm.

Rush "Susadın mı?" diye sorup dün gece fark edecek vakti bulamadığım paslanmaz çelik buzdolabına gitti. Bir kenannda ufak bir bar vardı.

"Sadece biraz buzlu su iyi olur," diye cevap verdim.

Rush içecekleri hazırlamaya gitti, ben de tekrar okyanusa bakmak için döndüm. *"Rugrats* en sevdiğim televizyon programıydı, Ken Norris beni en az haftada bir kere ağlatırdı ama Valerie'yi ağlattığında sinirlenip canını yakardım. En sevdiğim ve en başanlı olduğum saldın türü hayalarına attığım sert tekmeydi. Ve utanç verici bir şekilde Backstreet Boys duvarlarımı kaplardı."

Rush yanımda durup bana büyük bir bardakta buzlu su verdi. Yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. Yanıma oturdu. "Valerie kim?"

Düşünmeden kız kardeşimden bahsetmiştim. Rush'ın yanında rahattım. Beni tanımasını istiyordum. Belki sırlarımı açtığımda o da kendi sırlarını paylaşırdı. Nan'inkileri paylaşamasa bile.

"Valene ikiz kız kardeşimdi. Beş sene önce bir trafik kazasında öldü. Arabayı babam kullanıyordu. İki hafta sonra hayatımızdan çıkıp gitti ve asla geri

dönmedi. Annem onu affetmemiz gerektiğini söylüyordu çünkü Valerie'yi öldüren arabayı sürdüğü gerçeğiyle yaşayamıyordu. Anneme hep inanmak istemiştim. Annemin cenazesine gelmediğinde bile bununla yüzleşemedi-ğine inanmak istemiştim. Böylece onu affettim. Ondan nefret etmedim ya da içerleyip nefretin beni kontrol etmesine müsaade etmedim. Ama buraya geldim ve eh... Biliyorsun işte. Sanırım annem yanılıyordu."

Rush öne uzandı ve kanepenin yanındaki sade, tahta masaya bardağını koyup kolunu sırtıma attı. Neredeyse saygıyla, "İkiz kız kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum," dedi.

"Tıpatıp benziyorduk. Bizi birbirimizden ayıramazdın. Bu konuda okulda ve oğlanlarla çok eğlenirdik. Sadece Cam bizi birbirimizden ayırabilirdi."

Rush orada öylece oturup okyanusa bakarken saçımın bir tutamıyla oynamaya başladı. "Evlenmeden önce ebeveynlerin birbirlerini ne kadar süredir tanıyormuş?" diye sordu. Beklediğim bir soru değildi.

"İlk görüşte aşk gibi bir şeymiş. Annem Atlanta'da bir arkadaşını ziyaret ediyormuş. Babam, annemin arkadaşından henüz ayrılmış ve bir gece annem arkadaşının evinde tek başınavken gelmiş. Arkadaşı, annemin dediğine göre biraz çılgınmış. Babam, anneme bir defa bakmış ve vurulmuş. Onu suçlayamam. Annem muhteşemdi. Saçı benimki gibiydi ama en büyük yeşil gözler ondaydı. Neredeyse mücevher gibiydi ve o eğlenceli biriydi. Sırf yaıundasın diye mutlu olurdun. Asla hiçbir şey moralini bozamazdı. Her şeye rağmen gülümserdi. Ağladığını sadece

Valerie'nin öldüğü söylendiğinde gördüm. Yere kapaklandı ve o gün boyunca ağladı. Ben de aynı şekilde hissetmeseydim bu beni korkutabilirdi. Ruhumun bir parçası çekip alınmış gibiydi." Durdum. Gözlerim yanıyordu. Açılacağım diye kendimi kaptırmıştan. Senelerdir kimseye açılmamıştım.

Rush alnını başıma yasladı. "Çok üzgünüm, Blaire. Bunu hiç bilmiyordum."

Valerie gittiğinden beri ilk defa konuşabileceğim biri olduğunu hissediyordum. Kendimi tutmama gerek yoktu. Kollarında döndüm ve dudaklarımla dudaklarını buldum. Bu yakınlığa ihtiyacım vardı. Acıyı hatırlamıştım ve artık bu acıyı yok etmesine ihtiyacım vardı. Kendisi hariç her şeyin solup yok olmasını sağlamakta çok iyiydi.

Beni öpmekte tereddüt ettiğini hissettiğimde ona, "Onları seviyorum. Onlan hep seveceğim ama şimdi iyiyim. Birlikteler. Birbirlerinin yarımdalar," dedim.

Acıyla, "Senin yaranda kim var?" diye sordu.

"Ben varım. Üç sene önce annem hastalandığında kendime tutunup kim olduğumu unutmadığım sürece sorun olmayacağını keşfetmiştim," diye cevap verdim.

Rush gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında bakışlarındaki umutsuzluktan ürk tüm. "Sana ihtiyacım var. Tam şu anda. Burada seninle sevişmeme izin ver."

Gömleğimi çıkardım, sonra onunkine uzandım. Benim için kollarını kaldırırken ben de gömleğini başından çıkardım. Hızla sütyenimi çıkarınca aramızda hiçbir şey kalmadı. Elleri, göğüslerimi avuçlarken başparmağı da sert uçlannı okşuyordu. "İnanılmazsın, muhteşemsin. İçin de dışın da öyle," diye fısıl-

dadı. "Ne kadar hak etmesem de içine gömülmek istiyorum. Bekleyemiyorum. Sana elimden geldiğince yaklaşmalıyım."

Geri çekildim ve ayağa kalktım. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra şortumun düğmesini açtım, külotumla birlikte indirip üzerlerinden geçtim. Orada oturmuş, beni hayatında gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi izliyordu. Kendimi güçlü hissettim. Önünde çıplak dikilirken hissedeceğimi tahmin ettiğim utanca kapılmamıştım.

"Soyun," derken kotundan belli olan ereksiyonuna baktım.

Buna karşılık kahkaha atacağını düşünmüştüm ama atmadı. Ayağa kalktı, hızla kotunu çıkardı ve tekrar kanepeye çöküp beni de yanına çekti.

"Üzerime çık," diyerek beni yönlendirdi. Bana söyleneni yaptım. "Şimdi," derken yutkundu, "üzerime yavaşça otur." Aşağı baktım ve penisinin dibini tuttuğunu gördüm. Omuzla-rma tutundum, o diğer her şeyi hallederken yavaşça oturdum.

"Yavaş ol, tatlım. Usulca ve yavaş. Canın aayacak."

Başımla onayladım ve ucu içime girerken alt dudağımı ısırdım. Ben açılırken

başı ileri geri hareket ettirip beni uvan-yordu. Omuzlarını sıktım ve ağzım açıldı. İyi hissettiriyordu. Çok ama çok iyi.

"İşte bu. Çok feci ıslanıyorsun. Tannm, tadına bakmak istiyorum," diye hırladı.

Gözlerindeki hayvani bakışı görünce içimde bir şeyler oldu. Beni hatırlamasını istedim. Bunu hatırlamasını. Birlikte vaktimizin sınırlı olduğunu, onu asla unutmayacağımı biliyordum. Yme de çekip gittiğinde beni asla unutmayacağını bilmek istiyordum. Bekâretini aldığı o kız olmak istemiyordum.

İleri eğildim, başıru iterek sokana dek bekledim. Sonra tuzla oturup içimi kapladığında yüksek sesle bağırdım.

Rush, "Siktir," diye bağırdı. Benim için endişelenmesini beklemedim. Üzerine binecektim. Artık ne demek olduğunu anlıyordum. Bunun kontrolü bendeydi. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye yeltendi ama dilimi ağzına sokarak onu durdururken kalçamı kaldırdım ve üzerine daha hızla mdim. İnlemesi ve vücudunun altımda sarsılması bir şeyleri doğru yaptığım konusunda beni ikna etti.

Üzerine daha hızlı ve daha sert binerken bağırabilmek için geri çekildim. İçimdeki narin kısım, o girerken gerilerek çığlıklar atıyordu ama bu hoş bir acıydı.

Elleri kalçamı yakalayıp rahatladığında keyfîni çıkarmaya başladı. "Blaire, lanet olsun, Blaire," dedi. Elleri olaya dâhil olmaya başlamıştı. Beni kaldırıp hızlı, sert darbelerle üzerine yapıştırdı. Ağzından çıkan her küfür ve yüksek sesli inilti beni daha da çıldırtıyordu. Onunla bunu yapmaya ihtiyacım vardı.

Orgazma ulaşmak üzereydim ve birkaç darbe sonra üzerine yığılacağımı biliyordum. Onun da boşalmasını istedim. Üzerinde sallanmaya başladım ve çığlıklarımı kontrol etmeyi bıraktım. İçimdeki his büyüdüğünde, "Boşalacağım," diye inledim.

"Siktir, tatlım, çok iyisin," diye hırladı, sonra ikimiz de yığılıp kaldık. Vücudu altımda kasıldı ve kıpırtısız kaldı. Vücudum doruğa ulaştığı anda onun da dudaklarından ismim döküldü.

Kasılmalar yavaşladığında ve tekrar nefes alabildiğimde kollarımı boynuna dolayıp üzerine yığıldım.

Kollarıyla beni sıkıca kendine çekerken nefesi düzene girdi. Dün geceki sevişmemiz hoşuma gitmişti ama sevişme konusunda

söylenecek başka şeyler de vardj. Bu düşünceye karşılık kendi kendime gülümsedim ve boynunu öpmek için başımı çevirdim.

Elini sırtımda gezdirip popomu nazikçe sıkarken nefes nefese, "Asla. Hayatımda asla," dedi, "işte bu. Tannm, Blaire, söyleyecek lafım yok."

Boynuna doğru gülümseyerek bu mükemmel, yaralı, gizemli, akıl karıştırıcı adamda izimi bıraktığımı anladım. Ona bakabilmek için geriye çekilip kahkaha atarken, "Aradığın kelimenin efsanevi olduğuna inanıyorum," dedim.

Gözlerindeki narin bakış kalbimi eritti. "En efsanevi seks," diye karşılık vererek saçımı kulağımın arkasına atmak için uzandı "Bittim. Biliyorsun, değil mi? Beni bitirdin."

Kalçamı salladım ve hâlâ içimde olduğunu hissedebildim. "Hımm, hayır, sanırım hâlâ işe yararsın."

"Tannm, beni tekrar sertleştirip hazır ola geçireceksin, kadın. Seni temizlemem lazım."

Parmağımın ucuyla alt dudağına dokundum. 'Tekrar kanamayacak. Bu zaten oldu."

Rush parmağımı ağzına çekti ve bırakmadan önce nazikçe emdi. "Prezervatif takmıyordum. Temizim gerçi. Daima prezervatif takarım ve düzenli olarak kontrole giderim."

Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Prezervatifi hiç düşünmemiştim.

"Üzgünüm. Sen soyunduğun anda beynim resmen çalışmayı durdurdu. Sözüm söz, temizim."

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, sorun değil. Sana inanıyorum. Benim de aklıma gelmemişti."

Rush beni tekrar kendine çekti. "İyi. çünkü felaket inanılmaz bir şeydi. Daha önce hiç prezervatifsiz hissetmemiştim. İçinde

olduğumu bilmek ve seni çıplak hissetmek beni deli etti. Harika hissettiriyorsun. Tamamen sıcak, ıslak ve çok ama çok sıkı."

Üzerinde sallandım. Kulağımdaki pis lafları, sızıyı tekrar uyandırmıştı. "Hımm," diye karşılık verirken içimde tekrar büyüyüp sertleştiğini hissettim.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Bunun için hiç sebebim olmamıştı. Başımı salladım.

İnledi ve içimden çıkana kadar kalçamı kaldırdı. "Kullanana kadar bunu tekrar yapamayız. Ama beni tekrar sertleştirdin." Bacaklarımın arasına uzarup şişmiş klitorisime parmağını sürdü. "Çok seksi/' diye mırıldandı. Başımı geriye atıp yumuşak dokunuşunun tadım çıkardım.

Zorla çıkardığı sesle, "Blaire, gelip benimle duş al," diye teklif etti.

"Tamam," diyerek tekrar ona baktım. Beni kaldırdıktan sonra kocaman banyosuna götürdü.

"Seni duş kabinimde istiyorum. Orada yaptığımız şey, hayatımdaki en iyi seksti. Ama burada daha yavaş olacak. Seninle yavaş yavaş ilgileneceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Sabah Rush'ı yatakta bıialcmak zor olmuştu. Öyle huzurlu uyuyordu ki onu uyandırmak istememiştim. Gitmeden önce yüzünü öpmemek için kendimi tuttum. Uyurken çok endişesiz görünüyordu. Onu uyurken izleyip tamamıyla huzurlu olduğunu görene kadar ne kadar gergin ve koruma kalkanı altında olduğunu fark etmemiştim.

Çalışanların odasının kapısını açınca taze *donut* kokusu ve gülümseyen Jimmy'yle karşılaştım.

Her zamanki gibi neşeyle, "Günaydın, gün ışığım," dedi.

"Aydı mı aymadı mı göreceğiz... O *donut'ten* paylaşacak mısın paylaşmayacak mısın?"

Kutuyu bana uzattı. "Sadece senin için iki tane ekstradan aldım, bebeğim. Sarışın bombamın bu sabah işe geleceğini biliyordum ve elim boş kalsın istemedim."

Karşısına oturup *donut*'ima uzandım. "Hoşuna gideceğini bilsem seni öperdim," diye ona takıldım.

Jimmy kaşlarını oynattı. "Kim bilir bebeğim. Seninki gibi bir yüz, bir erkeği yoldan çıkarabilir."

Kahkaha atarak kabarık, ılık lezzetten bir ısırık aldım. Sağlıklı değildi ama feci lezzetliydi.

"Hemen ye çünkü önümüzde upuzun bir gün var. Sosyeteye tanıtılma partisi bu gece ve biz de yemek salonunda olmayacağız. Hepimiz balo salonuna gönderileceğiz ve tepsiler dolusu yiyecekle etrafta dolanıp yemeğe oturulduğunda servis yapmak zorunda kalacağız."

Sosyeteye tanıtılma partisi mi? O da neyin nesiydi ki? "Bu nedenle mi dışanda çiçek ve dekorasyon dolu o kadar çok kamyonet var?"

Jimmy başıyla onayladı ve çikolata kaplı bir diğer *donut*'a uzandı. "Evet. Her sene bu hafta olur. Çılgın, zengin anneler çalımla kızlarını sağda solda yürütür ve onları sosyeteye tanıtırlar. Bu geceden sonra kızlar, kadın sayılır ve onlara

kulübün yetişkin üyeleri gibi davranılır. Komitelere ve benzer şeylere katılabilirler. Saçma sapan, boktan bir şey işte. Özellikle Nan birkaç hafta önce yirmi birine bastığı için. Bu, boktan yetişkin hayatına adım atacak demek."

Nan sosyeteye tanıtılacaktı. İlginçti. Annesi burada değildi. Bu, geri döndüğü anlamına mı geliyordu? Kalbim hızlandı... Yakında gitmem gerekecekti. Rush taşınmamla ilgili bir şeylerin değişip değişmediğini bana söylememişti. Gittiğimde yine de benimle görüşür müydü?

Jimmy, "Nefes al, Blaire. Sadece lanet bir balo," dedi. Derin bir nefes aldım. Paniklemeye başladığımı fark etmemiştim. İşte bu nedenle mesafemi korumak istemiştim. Bugünün geleceğini biliyordum. O halde bugün babam evde olur muydu?

"Ne zaman başlıyor?" Sesimi titretmeden sormayı başarmıştım.

"Yedide ama hazırlanmamız için yemek salonunu beşte kapayacaklar."

Başımla onayladım ve *donut'ımın* kalanını bıraktım. Bitiremedim. Bugün bekleme oyunu oynanacaktı. Cebimdeki telefonu hissettim ama Rush'a mesaj atamazdım. Bana herhangi bir kötü haberi mesajla vermesini istemiyordum. Sadece bekleyecektim.

"Blaire, seninle bir dakikalığına ofisimde görüşmem lazım." VVoods'un sesi düşüncelerimi böldü. Jimmy'nin gözlerine baktım; endişeden kocaman açılmışlardı. Harika. Ne yapmıştım ki?

Ayağa kalkıp VVoods'a bakmak için döndüm. Sinirli görünmüyordu. Bana gülümsedi ve ona doğru yürümem için ihtiyacım olan cesareti verdi. Bana kapıyı tuttu, ben de koridora çıktım.

"Rahatla, Blaire. Başın belada değil. Sadece bu gece hakkında görüşmeliyiz."

Ah. Oh be. Derin bir nefes alarak başımla onayladım, sonra onu koridorun sonundaki bir kapıya kadar takip ettim.

"Gösterişli şeyleri anlamıyorum. Babam benim tepeye ulaşana kadar çabalamam gerektiği konusunda kararlı. Bir gün kulüp bana miras kalacak olsa bile." VVoods ofisin kapısını açarken gözlerini devirdi ve eliyle beni içeri çağırdı. Oda, Rush'ın evindeki yatak odam kadar genişti. On sekizinci deliğe bakan iki büyük

penceresi vardı.

VVoods masasının başına değil, ucuna oturmak için ilerledi. Bunu çok resmî bir hale sokmadığına memnundum. Öyle olsaydı, beni gererdi.

"Sosyeteye tanıtılma balosu bu gece. Burada senelik düzenlenen bir davettir. Şımank, küçük kızlan yetişkin yapıyoruz. Bu, kulübe ödenen ücretler, bağışlar ve benzeri şeylerle birlikte elli milyon dolardan fazla gelir getiren, aptal, kann ağnsı bir iş.

Yani bu saçmalığa bir son veremeyiz. Yapabilecek olsa annemin yapacağından değil gerçi. Bir zamanlar o da sosyeteye tanıtılmış ve bu konuda konuşurken onu duysan, İngiltere Kraliçesi ilan edilmiş zannedersin."

Bunlar bana gece hakkında daha iyi hissettirmemiş!! Bu açıklama daha da beter ediyordu.

"Nan artık yirmi bir yaşında. Yani sosyeteye tanıtılacak. Davete baktım ve Rush onun eskortu olacak; kızın babasının ya da ağabeyinin eskortluk etmesi geleneksel bir şeydir. Eskort ayrıca kulübün üyesi olmak zorundadır. Rush'la aranızda neler oluyor bilmiyorum ama Nan'in senden nefret ettiğini biliyorum. Bu gece dramaya gerek yok. Diğer yandan sana ihtiyacım var. En iyi çalışanlarımızdan birisin. Mesele, bunu kedi köpek dalaşına çevirmeden yapıp yapamayacağın. Çünkü Nan damarına basmak için elinden gelenin en iyisini yapacak. Görmezden gelmek tamamen sana düşecek. Bir üyeyle çıkıyor olabilirsin ama burada çalışıyorsun. Bunu değiştiremezsin. Üye daima haklıdır. Bir kavga çıkarsa, kulüp Nan'in tarafını tutmak zorunda kalır."

Ne bekliyordu ki? Burası lise değildi. Hepimiz yetişkindik. Gerekirse tüm gece Nan ile Rush'ı görmezden gelebilirdim.

"Bunu yapabilirim. Sorun yok."

VVoods hızla başıyla onayladı. "İyi, çünkü mesai ücreti yüksek ve senin de deneyime ihtiyacın var."

"Yapabilirim," diye onu temin ettim.

VVoods ayağa kalktı. "Sözüne güveniyorum. Şimdi gidip kahvaltı konusunda Jimmy'ye yardım edebilirsin. Muhtemelen ikimize de küfrediyordun"

Günün geri kalanı hızla akıp geçti ve hazırlıklarla öyle meşguldüm ki Nan'i ya da babamın dönüşünü düşünecek hiç vaktim olmadı. Ya da Rush'ı. O anda mutfakta kadrodaki tüm garsonlarla birlikte duruyordum. Üzerimde siyah beyaz bir garson elbisesi vardı, saçım da toplanmıştı. Heyecanlanmaya başlıyordum.

Bu, Rush'la aramızdaki farklarla yüzleşmek zorunda kalacağım ilk andı. Onun dünyasına karşılık benim dünyam. Bu gece dünyalar çarpışacaktı. Nan'in hakkımda söyleyebileceği her lafa kendimi hazırlamıştım. Jimm/yle, Nan'in yanına yaklaşmama engel olması konusunda konuşmuştum. Rush'ı görmek hatta onunla konuşmak istiyordum ama hoş karşılanmayacağını hissediyordum.

"Gösteri zamanı. Ordövrler ve içkiler, millet. İşinizi biliyorsunuz. Haydi gidelim." Darla bu gece gösteriyi perde arkasından yönetiyordu. Martini tepsimi aldım ve kapıdaki sıraya girdim. Herkes hızla dağıldı ve hepimiz kalabalıkta farklı yönlere gittik Benim rotam, saat yönünde yarım daireydi. Nan'i görmediğim sürece, görürsem saatin aksi yönünde dönecektim ve Jiırımy de saat yönünde ilerleyecekti. İyi bir plandı. İşe yaramasını umuyordum.

Yanlarına gittiğim ilk çift, sohbet edip tepsiden içkilerini alırken bana bakmadılar bile. Yeterince kolaydı. Birkaç grubun daha yanından geçtim. Bazı erkekleri ve kadınlan golf sahasından hatırlıyordum. Beni fark ettiklerinde daima başlarını sallıyor ve gülümsüyorlardı ama hepsi buydu.

Odanın yansına gelince tepsi boşaldı ve durduğum noktayı hafızama kaydettim. Daha fazla içki almak için aceleyle mutfağa gittim. Darla beni bekliyordu. Bana yeni bir martini tepsisi uzattı ve beni kışkışladı.

Eski noktama giderken sadece iki kere birileri tepsiden içki aldı. Bay Jenkins bana seslenince el salladım. Ona gülümseyerek karşılık verdim. Her cuma ve cumartesi standart tur golf oynardı. Doksan yaşında bir adamın etrafta bu kadar rahatça takılması beni buyuluyordu. Aynca pazartesiden cumaya kadar her sabah sütsüz kahve ve haşlanmış yumurta almak için gelirdi.

Ona doğru gülümseyip dönerken gözlerim, Rush'ın gözleriyle buluştu. Orada olduğunu bildiğim halde ona bakmamak için çok uğraşmıştım. Bu, Nan'in büyük gecesiydi. Rush bunu kaçırmazdı. Kaçırması için sebep yoktu. Nan kabaydı ama kız kardeşiydi. Nan'in iğrendiği kişi bendim. Rush değildi.

Yüzü aayla çarpılmış gibiydi ve ufak tebessümü zorakiydi. Bu garip selamını fazla düşünmemek için gerçekten çabalayarak ben de ona gülümsedim. En

azından benden tarafa bakmıştı. Ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Doktor ve Bayan VVallace beni selamlayıp golf sahasında görmeyi özlediklerini söylediler. Bir yalan atarak ben de özlediğimi söyledim. Ardından içki almak için mutfağa geri döndüm.

Darla bana şampanya dolu bir tepsi uzatarak havlar gibi, "Git, git, acele et," dedi.

Bir tepsi dolusu şampanya kadehiyle elimden geldiğince düzgün yürüdüm. Balo salonuna girdiğimde sohbete dalmış üyelerin arasında sadece bir içki tepsisinden ibaret olduğum eski yoluma devam ettim. Bu daha çok hoşuma gidiyordu. Gergin hissetmiyordum.

Bethy'nin tanıdık gülücüğü dikkatimi çekince ona bakmak için döndüm. Onu mutfakta da görmemiştim. Darla'nın bu görevde onu kullanmak istemediğini düşündüm... ya da VVoods'un babası istememişti.

Bethy bizim gibi giyinmemişti. Üzerine yapışan siyah, şifon bir elbisesi vardı ve uzun, kahverengi saçlan, yüzüne bukleler düşecek şekilde toplanmıştı. Başını çevirdi, gözlerime baktı ve kocaman gülümsedi. Aceleyle yanıma gelişini izledim. Giydiği sivri uçlu topuklular onu yavaşlatmıyordu bile.

Bethy etrafımıza hayretle bakıp tekrar bana dönerek, "Buraya davet edildiğime inanabiliyor musun?" diye sordu. Başımı sağa sola salladım çünkü inanamıyordum.

Bir çırpıda açıklama yaptı: "Jace dün gece evime geldiğinde dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken ona, beni istiyorsa herkesin içinde beni kız arkadaşı olarak göstermesi gerektiğini söyledim. Kabul etti, gerisini görüyorsun zaten. Evimde ortam iyice alevlendi. Ama her neyse işte, buradayım," dedi.

Jace doğru dürüst davranmaya başlamıştı. Kendi adına iyi bir şeydi. Omzunun üzerinden bakınca Jace'in bizi izlediğini gördüm. Ona gülümseyip onaylayarak başmu salladım. Bana çarpık bir gülümseme gönderip omuz silkti.

"Biraz aklının başına gelmesine sevindim," diye cevap verdim.

Bethy kolumu sıkarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bana teşekkür etmesini gerektirecek bir şey yoktu ama gülümsedim. "Git de

eğlen. Halan gelip beni burada konuşurken yakalamadan önce tüm bunları dağıtmam lazım."

"Tamam. Eğleneceğim. Keşke sen de benimle bunun tadını çıkarabilseydin." Gözleri omzumun üzerinden kaydı. Rush'a baktığım biliyordum. Buradaydı ve beni tüm bu insanların önünde görmezden geliyordu. Nan'in hatırına yapıyordu ama bu durumu iyileştiriyor muydu?

Yavaşça bir şeyin farkına vardım. Ben, Bethy olmuştum.

Zoraki bir tebessümle ona, "Kendi evime çıkmam için paraya ihtiyacım var," dedim. "Git takıl," diye ona cesaret vererek başka bir grubun yanma gittim.

Beni takip eden gözler ensemden yukan yakıcı bir his gönderdi. Rush'ın beni izlediğini biliyordum. Bunu onaylamak için dönüp onu görmem gerekmiyordu. Az önce fark ettiğim şeyi o da fark etmiş miydi? Şüpheliydim. O erkekti. Kolay elde edilebilir ve basit biri olmuştum. Aynca dünyanın en ikiyüzlü insanıydım. Bethy'yi azarlayıp onda acıdığım şeyin kurbanı olmuştum artık.

Tepsimdeki son şampanya kadehi de gidince Rush'ın veya Nan'in yanına gitmemeye dikkat ederek kabalağın arasından geçtim. Onların olduğu tarafa bile bakmadım. Biraz gururum kalmıştı. Mutfağın güvenli ortamına geçene kadar sadece üç defa misafirlerin boş kadehlerini tepsime koymasını beklemem gerekti.

Darla, "Geri döndüğün iyi oldu. Bu tepsiyi al. Hepsi iyice içmeden oraya biraz yemek göndermemiz lazım ki etrafta kafası güzel insanlar dolanmasın," deyip elime anlamadığım şeylerle dolu bir tepsi verdi. Aynca kötü kokuyordu. Burnumu kırıştırdım ve tepsiyi uzakta tuttum. Darla kahkahalara boğuldu.

"Bunlar *escargot,* yani salyangoz. İğrenç cima bu insanlar leziz olduğunu düşünüyor. Kokuyu unut ve git." Midemin altüst olduğunu hissettim. O açıklama olmadan da idare edebilirdim. *Escargot* yeterli bir açıklamaydı.

Balo salonunun girişine vardığımda kendimi toparladım ve insanlara yemeleri için verdiğim salyangozları ya da Rush'ın orada durup beni hiç tanımıyormuş gibi davranmasını düşürmemeye çalıştım. Son iki geceyi onun yatağında geçirdikten sonra.

"İyi gidiyor mu?" diye sordu Woods salona girdiğimde. Dirseğimin yanında

durmuş, endişeli görünüyordu.

"Evet. İnsanlara yemeleri için salyangoz verdiğim kısım hariç," diye cevap verdim. VVoods kahkaha attı, tepsimden bir tanesini aldı ve ağzına attı.

"Bir tane denemelisin. Gerçekten çok iyidir. Özellikle sarımsak ve tereyağına batırıldıklarında."

Midem tekrar altüst olunca başımı sağa sola salladım. VVoods bu sefer yüksek sesle kahkaha attı. "Hep işleri daha ilginç kılıyorsun, Blaire," deyip kulağıma doğru eğildi. "Rush için üzgünüm. Sadece kayıtlara geçsin diye diyorum, beni seçmiş olsaydın, bu gece çalışıyor olmazdın. Kolumda olurdun."

Yüzümün kızardığını hissettim. Pis bir sır olduğumu bilmek yeterliydi ama diğerlerinin de farkında olması küçük düşürücüydü Rush'ı istemiştim gerçi. Çok fena. Eh dileğim yerine gelmişti.

Ona bilgi vererek, "Paraya ihtiyacım var. Kendi evime çıkabilecek kadar kazanmak üzereyim," dedim.

VVoods sadece başıyla onayladı ve yanımızdan geçen yaşça büyük bir konuğu selamlamak için dönmeden önce anlayışla gülümsedi. O anı, oradan uzaklaşmak için kullandım, insanlara yedireceğim salyangozlar vardı.

Jimmy bakışlarımı yakaladı ve onay verircesine göz kırptı. Bethy, onun grubuna vardığımda bana gülümsedi. Tepsimdeki yiyeceğe baktığında gülücüğü soldu.

Dehşetle, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin," deyince Jace ve tanımadığım bir adamın kahkaha atmasına neden oldum.

Jace, Bethy'ye, "Muhtemelen bunu görmezden gelmen en iyisi," derken elini beline dolayıp onu şefkatle kendine çekti.

Bethy ona parlayan gözlerle baktı. Ancak bu kadar tatlı romantik anı kaldırabilirdim. Aceleyle diğer grubun yanına gittim. Kıvırcık, kızıl saç tanıdıktı. Fark edebilmem bir saniye sürmüştü. Gülüşündeki şeytani zehir, onu daha önce nerede gördüğümü bana hatırlattı. Nan'in, Rush'ın evindeki parti gecesinde VVoods'un peşindeydi. VVoods sağ olsun, o gece onun hayranlığım

kazanamamıştım.

Dikkatini konuştuğu çiftten ayırıp bana yönelterek, "Eğlenceli, değil mi?" dedi. "Sanırım VVoods, onunla çıkmandansa onun için çalışmaya daha uygun olduğuna karar vermiş." Kıkır kıkır güldü ve başını sağa sola sallayıp kızıl buklelerinin zıplamasına neden oldu. "Yemin ederim, bu, gecemi güzelleştirdi." Uzanıp tepsime vurdu.

Salyangozlar gömleğimin önüne dökülürken arkasından tepsi de gürültüyle yere yığıldı. Hareket etmek ya da konuşmak için fazlasıyla şoktaydım.

Kız nefretle tıslar gibi, "Ah ve ne kadar da sakar. VVoods, çalışanları konusunda daha seçici olmalı," dedi.

"Ah Tanrım! Blaire, iyi misin?" Arkamdan gelen Bethy'nin sesi, beni şoktan kurtardı. Hâlâ üzerimde duran salyangozlardan silkinerek kurtulmayı başardım.

Anında tanıdığım derin bir ses, "Kıpırda," diye emretti. Kafamı kaldırınca, içinde bulunduğum rezalete kahkahalarla gülen kızıl kafanın yanındaki çifti iterek geçen Rush'ı fark ettim. Öfkeliydi. Bu başka bir şeyle kanştırılamazdı. Rush beni belimden yakalayıp bir anlığına yüzümü inceledi. Neden yaptığından emin değildim. Usulca, "İyi misin?" diye sordu.

Henüz nasıl tepki vermem gerektiğinden emin olmadığım için başımla onayladım.

Boynundaki damarlar, zorla yutkunduğunda bir kez daha tenini zorladı. Gözlerini kızıl kafaya dikmek için kafasını pek çevirmedi. Ölümüne sakin bir şekilde, "Bir daha benim ya da onun yanına gelme. Anlaşıldı mı?" dedi.

Kızın gözleri ardına kadar açıldı. "Neden bana kızıyorsun ki? Sakar olan o. Tüm tepsiyi kendi üstüne boca etti."

Rush'ın elleri kalçamda gerildi. "Bir laf daha edersen, seni dışan attırana kadar bu kulübü tüm desteğimi çekmekle tehdit ederim. Kalıcı olarak."

Kızın ağzı açık kaldı, "Ama ben Nan'in arkadaşıyım, Rush. En eski arkadaşı. Bunu bana yapamazsın. Özellikle de çalışanlardan biri için." Sesine yansıyan çocuksu somurtkanlık, yirmi bir yaşındaki bir kadın yapınca tuhaf kaçıyordu.

"Şansını denesene," diye karşılık verdi Rush

Tekrar bana baktı. "Benimle geliyorsun."

Omzumun üzerinden bakmak için başını çevirmeden önce cevap verecek vaktim olmadı. "Ben onun yanındayım, Bethy. Durumu iyi. Jace'in yanına dön." Rush elini belime doladı. "Salyangozlara dikkat et. Kaygandırlar."

İki komi, dağınıklığı temizlemek için araç gereçle aceleyle salona girdiler. Müzik durmamıştı ama ortam sessizleşmişti. İnsanlar usulca tekrar konuşmaya başladılar. Bu balo salonundan çıkıp Rush'ın kollarından kurtulmayı beklerken gözlerimi kapıda tuttum.

İçerideki herkes seks yaptığımızı artık biliyordu. Beni bir dereceye kadar önemsediğini ama koluna takıp etrafta gezdirmeyi de tam olarak istemediğini herkese göstermişti. Göğsüm sızladı. Ondan uzak durmalıydım. Kendime ve sadece kendime güvendiğim küçük dünyama geri çekilme vakti gelmişti. Başka

kimseye değil. Balo salonundan çıkıp dikizleyen gözlerden uzaklaşınca Rush'tan kurtuldum ve aramıza biraz mesafe koydum. Kollanrru göğsümde kavuşturup ayaklanma baktım. Ona bakmak iyi bir şey miydi henüz karar vermemiştim. Siyah smokiniyle görkemli görüntüsünün tadını çıkarmaya vakit ayırmamışbm. Ona bakmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. O karşımda öyle giyinmiş dururken, benim üzerimde salyangoz yağıyla kaplı garson kıyafeti varken dünya! armuz arasındaki devasa fark ortaydı.

"Blaire, üzgünüm. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Seninle sorunu olduğunu bile bilmiyordum. Bu konuda Nan'le konuşacağım. İçimden bir his, bu işle bir ilgisinin..."

"Kızıl kafa, VVoods benimle ilgileniyor diye benden nefret ediyor. Nan'in bununla bir ilgisi yok, senin de yok."

Rush hemen cevap vermedi. Ondan uzaklaşıp mutfağa dönmeli miyim diye düşündüm.

"VVoods hâlâ sana asılıyor mu?"

Bana gerçekten bunu mu sormuştu? Orada salyangozlar ve tereyağıyla kaplı bir halde duruyordum ve bana başka bir erkeğin asılıp aşılmadığını mı soruyordu?

Hâlâ bir işim olduğundan bile emin değildim. Artık yetmişti. Yeterince katlanmıştım. Döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm. Rush uzaklaşmama izin vermedi. Hızla kolumu yakaladı.

"Blaire, bekle. Üzgünüm. Bunu sormamalıydım. Şu anda sorun bu değil. İyi olduğundan emin olmak ve temizlenmene yardım etmek istemiştim." Son kısmı söylerken sesi aa doluydu.

İç çekip etrafımda döndüm ve bu sefer gözleriyle buluştum. "Ben iyiyim. Mutfağa gidip hâlâ bir işim var mı bakmam gerek. Bu sabah VVoods, beni böyle bir şey olacağı yönünde uyarmıştı

ve bu, benim suçum sayılacakb. Yani şu anda aniden bana karşı sahiplenici hisler beslemenden daha büyük sorunlarım var... ki bu da gülünç. Çünkü bu olay olana dek beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordun. Ya beni tanıyorsun ya da tanımıyorsun, Rush. Takımını seç." Sesimdeki incinmiş tıruyı maskelemek kolay değildi. Kolumu çekip elinden kurtardım ve hızla mutfağa geri döndüm.

"Çalışıyordun. Ne yapmamı istiyordun ki?" diye seslenince durdum. "Sana selam vermek, Nan'e sana saldırmak için bir sebep verecekti. Seni koruyordum."

Bunu itiraf etmesi bile bana çok şey anlatmıştı. Önce Nan geliyordu. Nan'i mutlu etmek için beni görmezden geliyordu. Bunu bekliyordum tabii ki. Ben sadece o işe lazımdım. Nan ise kız kardeşiydi. Onu tercih etmekte haklıydı. Yatağına bu kadar kolayca girdiğim için bana başka hangi gözle bakabilirdi ki?

"Haklısın Rush. Beni görmezden gelmen, Nan'in bana saldırmasını engelleyecekti. Ben, sadece son iki gecedir düzüştüğün kadınım. Her şey hesaba katıldığında o kadar da özel değilim. Çoğunluğun arasından biriyim." Artık bir şey demesini beklemedim. Mutfak kapılarına doğru koştum ve gözlerime dolan yaşlar özgürlüklerine kavuşmadan önce içeri daldım.

Yirmi İkinci Bölüm

Jimmy mutfağa daldığımda beni yakalamak için kollannı uzatırken, "Hop kızım/' dedi. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve ardından ağlamamak için yutkundum.

"Orada olanlar çok fenaydı ama daha beteri de olabilirdi. En azından Rush kurtarmaya geldi." Jimmy sırtıma vurup bana sarıldı.

Jimmy'nin inanılmaz derecede ucuz olduğumu bilmesini istemiyordum. O gözyaşlarının, bklım tıkış bir salonda kaba bir kaltak yiyecekleri üzerime boca etti diye değil zengin, bir adamın kirli sırrı olduğum için aktığını ona söyleyemezdim.

VVoods mutfağa girerken, "Oraya geri dön. O katta daha fazla garsona ihtiyacımız var. Ben, BlaireTe konuşurum," dedi.

Jimmy bir kere daha sıkıca sarıldı, sonra tepsisini alıp kapıya yönelmeden önce kaşlarım çatarak VVoods'a baktı. \Voods'un yanından geçerken Jimmy, "Kızıma iyi davran," dedi.

VVoods karşılık vermedi. Bunun yerine beni süzdü. Olan oldu artık, diye düşündüm. O büyük "suç senin şimdi <ıkıp gidebilirsin" denilecek andı.

"Seni Nan konusunda uyarma zahmetine girdim ama kıskanç bir orospunun sana saldırması Rush'm suçu bile değildi," diye gürledi VVoods ve iğrenerek başını sağa sola salladı. "Üzgünüm, Blaire. Bunun tüm sorumluluğu bana ait. Böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmedim. Bir türlü kurtulamadığım çılgın, eski kız arkadaşım."

Beni kovmuyor muydu yani? Derin bir nefes almak için arkamdaki tezgâha yaslandım.

"Yaşanan drama nedeniyle oraya geri dönmeni istemiyorum. Burada kalıp tepsileri hazırlamaya yardım edebilirsin gerçi. Orada alacağın ücreti, burada da almanı sağlarım."

'Teşekkür ederim. Ama üzerimi değiştirebilir miyim?" diye sordum. Salyangozları üzerimden atmam gerekiyordu.

VVoods gülümsedi. "Evet. Gidip ofisten arabaa kızların giydiği kıyafetlerden birini al. Bu gece kullanmak için tüm ekstra garson üniformaları burada."

Tezgâhtan çekildim ve kapıya yöneldim.

"Acele etme. Mola vermek istersen burada durabilirsin," diye seslendi VVoods ben mutfaktan çıkarken. Rush ve Nan, dışan çıktığımda koridorda durmuş, alevli bir tartışmanın içinde gibiydiler. Nan bana doğru o buz gibi bakışını fırlattı. Rush'ın ifadesindeki öfkeyi görebiliyordum. Ona sadece aa çektiriyordum. Bunu

görmek umurumda değildi. Aile içi tartışmalarını yapabilir ve üstesinden gelebilirlerdi. Bu geceden sonra evden taşınacak kadar param olacaktı. Yarın bir yer bulacaktım çünkü Rush'm çatısının altında uyumak imkânsız olacaktı. Döndüm ve dışan açılan kapıyı açtım.

Rush, "Blaire, bekle," diye seslendi.

Nan, "Bırak gitsin, Rush," dedi.

"Bırakamam," diye karşılık verdi.

Ardımdan kapı kapandı ve duyduklarımı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Rush'ın benim için çabalayacağını düşünmeye ya da aklıma getirmeye ihtiyacım yoktu.

Kapı sarsılarak açıldı ve Rush koşarak dışan çıktı. "Blaire, lütfen bekle. Konuş benimle," diye yalvardı.

Durdum, önümde durana kadar koşup gelişini izledim. Ona diyecek hiçbir şeyim yoktu. Her şeyi söylemiştim.

"Üzgünüm. Ama yanılıyorsun. Seni orada görmezden gelmedim. Git, istediğine sor. Gözlerim senden hiç ayrılmadı. Herhangi birinin aklında senin için hissettiklerimle ilgili bir soru varsa, o odada dolanırken gözlerimi üzerinden alamadığım gerçeği bunu cevaplamış olmalı." Duraksayıp elini saçlarına daldırdı ve mınldanarak küfretti. "Bethy'yi Jace'le görünce yüzündeki ifadeyi gördüm. İçimden bir şeyler kopup gitti. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bu gecenin ne kadar yanlış olduğunu fark ettiğini anladım. Burada asla servis yapmak için bulunmamalıydın. Yanımda olmalıydın. Seni yanımda istedim. Sana karşı herhangi birisinin yanlış bir hareket yapmasını beklerken öyle gerildim ki nefes almayı bile unuttum."

Rush uzanıp bir parmağını, yumruk yaptığım elimde gezdirdi. "Beni affedebilirsen, bunun bir daha asla olmayacağına söz verebilirim. Nan'i seviyorum ama onu memnun etmeye çalışmaktan vazgeçtim. O, kız kardeşim ve üstesinden gelmesi gereken bazı sorunları var. Seninle her şeyi konuşacağımı ona söyledim. Bilmen gereken bazı şeyler var." Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Bunları öğrendiğinde benden uzaklaşabilecek ve bir daha asla geri dönmeyebilecek olman gerçeğiyle boğuşuyorum. Bu ödümü koparıyor. Aramızda olan biten ne bilmiyorum ama sana baktığım anda dünyarru değiştireceğini biliyordum. Dehşete düşmüştüm. Seni ne kadar izlesem, beni o

kadar kendine çekiyordun. Yeterince yaklaşarruyordum."

Açılıp beni dünyasına almaya hazırdı. Beni sadece kullanmıyordu. Becerip kenara attığı bir diğer kız değildim. Sular dünyasına girmeme müsaade etmeye hazırdı. Beni elmde tutmak istiyordu. Kalbim tekledi. Geri çekildim ve kalbimi ele geçirmesin diye savaş verdim. Yine de sahiplenmeyi başardı. Rush'ı incinebilir bir halde görmek son damlaydı. Artık kendimi tutamıyordum.

Bu tehlikeli temasa kendimi fazla kaptırmış tun. Rush Finlay'e âşıktım.

"Tamam," dedim. Söylenecek başka bir şey yoktu. Artık onundum.

Rush kaşlarını çattı. "Tamam mı?"

Başımla onayladım. "Tamam. Beni elinde tutmayı, bana gönüllü olarak açılmak isteyecek kadar feci istiyorsan, o halde, tamam." Ona, onu sevdiğimi söylemeyecektim. Fazlasıyla erkendi. Bunu çok genç olmama bağlayacaktı. Bu, zamanı geldiğini anlayana kadar göğsümde saklayacağım bir şeydi. Belki de sebebi çok genç olmamdı. Yine de böyle hissediyordum.

Dudaklarına ufak bir gülücük yerleşti. "Ruhumun kapılarını sana açtım ve tek dediğin şey 'tamam' mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Duymak istediğim her şeyi söyledin. Bağlandım artık. Bana sahipsin. Benimle ne yapacaksın?"

Rush usulca seksi bir kahkaha patlatıp beni kendine çekti. "Gölün yanındaki on altıncı delikte seksin hoş olacağını düşünüyorum."

Sanki bunu değerlendiriyormuşum gibi başımı kaldırdım. "Hınun... Sorun şu ki üstümü değiştirmem ve gecenin geri kalanında mutfakta çalışmam gerekiyor."

Rush yüksek sesle nefes verdi. "Lanet olsun."

Çenesine bir öpücük kondurdum. "Eskortluk yapman gereken bir kız kardeşin var," diye ona hatırlattım.

Rush'ın kollan etrafımda gerildi. "Tek düşünebildiğim içinde olmak. Bana iyice yapışman ve o seksi, küçük iniltileri çıkardığını duymak."

Ah. Tannm. Kalbimin hızı bu düşünceyle arttı.

"Senden kolayca uzaklaşabilseydim, seni ofise götürüp duvara yapıştmr ve içine gömülürdüm. Ama seninle oldubitti şeyler yapamam. Sen çok pis bağımlılık yapıyorsun."

Açıklaması hızla nefes alıp vermeme ve omuzlarına yapışmama neden oldu. Rush yavaşça beni bırakırken, "Git, üstünü değiştir. Baştan çıkmamak için burada duracağım. Sonra seni mutfağa geri götüreceğim," dedi.

Kollarını bırakmadan önce bir anlığına kendimi kontrol altına almam gerekti. Sonra dönüp aceleyle ofise girdim.

Beni mutfak kapısında hızlıca öperek bıraktıktan sonra Rush'ı görmedim. Gece bitmek bilmiyordu ve bitap düşmüştüm. Yiyecekleri hazırlamak göründüğünden daha zordu. Mekân boşaldıktan sonra temizlik işiyle baş başa kalmıştık.

Üç saat sonra neredeyse saat gece dört olmuştu. Sabah karanlığında sendeleyerek ilerleyebildim ve kamyonetime yöneldim. Bir yanım Rush'm beni beklediğini görmeyi umuyordu ama bunun için arabasmda uyuması gerekirdi ki bu da gülünç olurdu.

Kamyonetimi çalıştırıp evine yöneldim. Bugün işe gitmem gerekmiyordu, yani uyuyabilirdim. Artık kendime daire de bulmam gerekmiyordu. Araç yoluna çeker çekmez Rush'm odasındaki tüm ışıkların yandığını gördüm. Evin diğer kısmındaki karanlığa kıyasla, evin tepesi tamamen aydınlıktı.

Ön kapı kilitli değildi, ben de içeri girerek kapıyı sessizce ardımdan kapadım. Rush hâlâ uyaruk halde beni mi bekliyordu yoksa ışıklar açıkken mi uykuya dalmıştı? Kendi odama mı yoksa onun odasına mı gidecektim?

Merdivenden çıktım ve Rush'ı sırtını kapıya yaslamış, yere oturmuş, doğruca bana bakarken buldum. Ne yapıyordu?

Gözleri, gözlerimle buluştuğunda ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yan yolda onunla buluştum. Umutsuz görünüyordu. Nedenini çözemiyordum. Gergin, kendinden geçmiş bir sesle, "Seni üst katta istiyorum. Şimdi," dedi.

Kalbim hızlandı. Biri mi incinmişti? O iyi miydi?

Aceleyle ardından gittim. Kapıyı kapayıp kilitledi. Asla ki-litlemezdi. Sonra üst kata daha var amadem elleri üzerimdeydi.

Delirmiş gibiydi. Ellerini kalçalarımda ve sırtımdan aşağı gezdirip tekrar yukarı yöneltti. Gömleğimi yakalayıp çekerek yırttı. Bir düğmenin koptuğunu duyunca irkildim. Bu, üniformamın gömleğiydi. Sorunun ne olduğunu sormaya yeltendim ama dudaklan ağzımı kapadı ve dili içerideydi. Elleriyle şortumun düğmesini buldu, onu çekip aşağı indirdi. Çıkardığı ufak tefek açgözlü iniltiler, vücudumun tepki vermesine neden oluyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettiğim sırada o tedirgin edici sızı başladı.

Rush beni merdivene geri itti, ayakkabılarımı ve şortumla külotumu çıkardı, sonra iki dizimi de tutup ayırdı. Bacak aramı yalayıp içime kayarken idrak edecek vaktim olmadı. Dün gece yaptığımız çılgın seksten dolayı hâlâ narin olan tenim, dilinin her dokunuşuna karşı aşın duyarlıydı. Adını haykırmaya başladım. Dirseklerimin üzerine düşerken basenlerime öpücükler kondurmasını, ardından tekrar yüzünü bacaklarımın arasına gömerek beni nefes nefese bırakıp daha fazlası için yalvartşını izledim.

Bana bakmak için geri çekilirken ruhu ele geçirilmiş bir adam gibi, "Benim. Bu, benim," diye söylendi. Parmaklarını nazikçe araya soktu, sonra gözlerini bana çevirdi. "Benim. Bu, tatlı am, benim Blaire."

Beni orgazma ulaştıracaksa her şeyi kabul etmeye hazırdım, tik önce içime girmesini istiyordum gerçi. "Benim olduğunu söyle bana," diye talep etti.

Başımla onayladım. Bir parmağını içime sokarak tekrar inlememe neden oldu. "Benim olduğunu söyle bana," diye tekrar etti.

"Senin, şimdi lütfen Rush, sik beni."

Gözleri ardına kadar açıldı ve ayağa kalkıp giydiği pijama altını indirdi. Ereksiyonu gururla ortaya çıktı.

Dizlerimi kaldırıp üstüme uzanırken, "Bu gece prezervatif yok. Dışan çekerim. Her şeyini hissetmeye ihtiyacım vat" dedi. Beklediğim gibi içime dalmadı. Usulca girdi.

Tepemde dururken, "Aayor mu?" diye sordu.

Biraz aayordu ama bunu itiraf edecek değildim. Onun kontrolsüz halini istiyordum. 'İyi hissettiriyor," diye onu temin ettim.

Alt dudağını ısınp yavaşça geri çıktı. "Bu merdivenler senin için fazla sert. Buraya gel." Eğilip beni kollarına aldı ve basamaklardan çıkmaya başladı. Daha önce hiçbir erkek tarafından taşınmamış tim ve bunun muhteşem bir deneyim olduğunu söylemem gerekiyordu. Beni tutan Rush'ın çıplak göğsü inanılmazdı.

Başını eğip burnuma ve göz kapaklarıma ufak öpücükler kondururken, "Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Yatağın başında durarak ayaklarım yere değene kadar beni usulca yere indirdi. "Eğil ve göğsünü dümdüz yatağa yasla. Ellerini başının üstüne koy ve poponu kaldır."

Nedenini sormadım çünkü o kadarını anlamıştım. Ayaklarımı yerde tutup ileri doğru eğildim ve istediği gibi yatağa yaslandım.

Eli popomda gezindi ve boğazından hoşuna gitmiş gibi bir ses çıkardı. Tapar gibi bir ses tonuyla, "Hayatımda gördüğüm en mükemmel popo sende," dedi.

İki eliyle kalçamı kavrayıp yavaşça içime girerken beni kendine çekti. Bu şekilde daha derine ulaşabiliyordu. Eriştiği derinlikte hafif bir acı hissedince, "Rush!" diye bağırdım.

"Siktir, çok derin," derken inledi.

Sonra yavaşça dışarı çıktı ve kalçası, tamdık şekilde sarsılmaya başladı. Vücudum doruk noktasına tırmanmaya başlarken çarşafları tuttum. Neyin geldiğini biliyordum ve bacaklarım, içimde oluşmaya başlayan zevkle titremeye başlamıştı.

Rush'm ellerinden biri, şişmiş klitorisime dokunana dek aşağı kaydı ve başparmağını üstüne sürmeye başladı. Nefes nefese, "Tanrım, sırılsıklamsın," dedi.

Orgazm üzerimden akıp giderken bacaklarım kaskatı kesildi, ardından beni hâlâ ovan Rush'm yarattığı hisle baş edemeyerek sarsıldım. O kadar zevkliydi ki

acıtıyordu. Merhamet dilenmeden önce elleri kalçamı yakaladı ve hızla içimden çıktı.

"AAAAAH!" diye bağırdığında boşalmadan önce dışarı çıktığını fark ederek yatağa yığıldım.

Nefessiz kalarak, "Lanet olsun tatlım, keşke poponun şu an ne kadar inanılmaz göründüğünü bilseydin," dedi.

Başımı kaldıramadan bir yana çevirdim ve ona baktım. "Neden?"

Göğsü hafif bir kahkahayla sarsıldı. "Sadece seni temizlemem gerekiyor diyelim."

Farkına vardım ve popomda daha önce fark etmediğim sıcaklık aniden dikkatimi çekti. Kıkır kıkır gülüp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

O suyu açıp tekrar yanıma gelirken orada yatıp dinledim. Üzerimdeki meniyi temizlediği bezin sıcaklığı hoştu, ben de usulca uykuya dalmaya başladım. Bitap düşmüştüm. Bir daha uyanır mıyım diye merak ettim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

1 ek başımaydım. Gözlerimi sabah güneşine karşı kapayıp odaya baktım. Rush bu katta değildi. Şaşırtıcıydı. Doğrulup oturdum ve saate baktım. Onu geçmişti. Burada olmamasına şaşmamalıydı. Tüm sabah uyumuştum. Bugün konuşacaktık Bana açılacaktı. Dün gece harika bir şekilde sevişmiştik Şimdi kelimelere ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkarak fırlatılıp atılmış şortumu yatağın kenarında buldum. Rush şortumu üst kata çıkarmış olmalıydı çünkü dün gece merdivenlerde bıraktığımı hatırlıyordum. Üzerime giydikten sonra etrafta gömleğimi aradım. Rush'ın tişörtlerinden biri, şortumun yanına düzgünce katlanıp konmuştu, ben de üzerime geçirerek alt kata yöneldim. Rush'ı görmeye hazırdım.

Koridorun aile kısmında kalan kapılar açıktı. Dondum. Bu ne demekti ki? Kapılar daima kapalı olurdu. Sonra sesler duydum, ikinci merdivene doğru yürüyüp dinledim. Babamın tanıdık sesi oturma odasından çıkıp üst kata ulaşıyordu. Eve gelmişti.

İlk basamağa gelince durdum. Onunla yüzleşebilir miydim? Gitmemi ister miydi? Rush'la yattığımı biliyor muydu? Nan, annesini de benden nefret ettirmiş miydi? Tüm bunların üzerinden geçecek vaktim olmamıştı.

Babam adımı söyleyince aşağı inip bununla yüzleşmem gerektiğini anladım. Artık her ne idiyse. Kendimi her basamakta zorladım. Antreyi geçtim ve onları net duyabildiğimde durdum. Neyin içine adım attığımı bilmem gerekiyordu.

"Sana inanamıyorum, Rush. Ne düşünüyordun ki? Kim olduğunu biliyor musun? Bu aile için ne anlama geldiğini?" Konuşan annesiydi. Onunla hiç tanışmamıştım ama anladım.

"Onu sorumlu tutamazsın. Daha doğmamışta bile. Başından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok. ONUN yüzünden başından neler geçtiği hakkında."

Rush sinirliydi. Kapıya yöneldim ama durdum. Bir saniye. Bu aile için ne anlama geliyordum ki? Neden bahsediyordu?

"Kendini öyle üstün görme. Gidip benim için Abe'i bulan şendin. Yani Abe yüzünden kızın başına ne geldiyse," diye tersledi, "hepsini sen başlattın. Sonra da gidip kızla yattın mı? Gdden Rush. Tannm, ne düşünüyordun ki? Tıpkı baban gibisin."

Destek almak için kapının kenanna uzandım. Neler olduğunu bilmiyordum ama nefesim daralmaya başlamıştı. Göğsümde panik dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Bu evin kime ait olduğunu hatırla, anne." Rush'ın uyarısı netti.

Annesi yüksek perdeden bir kahkaha patlattı. "Buna inanabiliyor musun? Henüz tanıştığı bir kız için bana sırtıru dönüyor. Abe, bir şeyler yapman lazım."

Sessizlik oldu. Sonra babam boğazını temizledi. "Bu ev onun, Georgie. Bir şey yapmaya zorlayamam onu. Bunu baştan tahmin etmem lazımdı. Annesine öyle çok benziyor ki."

Kadın, "Bu da ne demek oluyor?" diye gürledi.

Babam iç çekti. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Onun uğruna seni bırakmamın sebebi, böyle bir çekim gücüne sahip olmasıydı. Gitmesine müsaade edemiyor

gibiydim..."

"Bunu BİLİYORUM. Tekrar duymak istemiyorum. O kadını o kadar çok istiyordun ki beni hamileyken, iptal edilecek bir dünya düğün davetiyesiyle bırakıp gittin."

"Tatlım, sakinleş. Seni seviyorum. Sadece Blaire'in, annesinin çekiciliğine sahip olduğunu açıklıyordum. Ona çekilmemek imkânsız. Ve tıpkı annesi gibi o da bunun farkında değil. Elinden bir şey gelmiyor."

"AAAAH! Bu kadın beni asla rahat bırakmayacak mı? Hayatı hep bana zindan mı edecek? Öbür dünyaya gitti zaten. Sevdiğim adamı geri aldım, kızımız sonunda babasına kavuştu ama şimdi de bu çıkh. *Sen* tuttun bu kızla yattın!"

Vücudum uyuşmuştu. Kıpırdayamıyordum. Derin nefes alamıyordum. Hâlâ rüya görüyordum. Kesin öyleydi. Henüz uyarmamıştım. Gözlerimi sıkıca yumup bu iğrenç, garip rüyadan uyanmak için kendimi zorladım.

"Onun hakkında tek bir laf daha edersen seni buradan gönderirim." Rush'm ses tonu soğuk ve sertti.

"Georgie, tatlım, lütfen sakinleş. Blaire iyi bir kız. Burada olması dünyanın sonu değil ya. Kalacak bir yere ihtivaa var. Bunu zaten sana açıklamıştım. Rebecca'dan nefret ettiğini biliyorum ama o en iyi arkadaşındı. İkiniz çocukluktan beri arkadaştınız.

Ben gelip her şeyi mahvetmeden önce kardeş gibiydiniz. Bu da onun kızı işte. Biraz anlayışlı ol."

Hayır. HAYIR. Hayır. Hayır. Hayır. Bunu duymamıştım. Gerçek değildi. Annem birinin evliliğini bozmuş olamazdı. Babama asla kamında çocuk olan bir kadını bıraktrrmazdı. Annem tatlı, anlayışlı bir kadındı. Asla, asla buna izin vermezdi. Burada durup ondan bu şekilde bahsetmelerini dinleyemezdim. Tamamen yanılıyorlardı. Onu tanımıyorlardı. Babam öyle uzun süredir bizden ayrıydı ki gerçekten neler olduğunu unutmuştu.

Kapının kenarını ölümüne sıkan elimi gevşettim ve annemin adını kirlettikleri odaya daldım. "HAYIR! Hepiniz çenenizi kapayın," diye bağırdım. Oda sessizleşti. Babamı buldum ve öfkeli bakışımı ona yönelttim. O anda orada bulunan kimsenin bir önemi yoktu. Annem hakkında yalanlar saçan o kadının ya

da sevdiğimi sandığım adamın da. Vücudumu verdiğim adamın. Bana yalan söyleyen adamın.

"Blaire." Rush'ın sesi uzaklardan geliyordu. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Onu yanımda istemiyordum. "Sen." Parmağımı babama doğru uzattım. "Annem hakkında yalanlar atmalarına izin veriyorsun," diye bağırdım. Delirmiş gibi görünüyorsam da umurumda değildi. O anda hepsinden nefret etmiştim.

"Blaire, açıklamama izin ver..."

"ÇENENİ KAPA!" diye kükredim. "Kız kardeşim, diğer yanm öldü. Öldü, baba. SENİNLE dükkâna gittiği arabada. Ruhum benden alınmış ve ikiye bölünmüş gibiydi. Onu kaybetmek katlanılır gibi değildi. Annemin feryat edip ağlamasını ve yas tutmasını izledim, sonra babamın çekip gitmesini. Asla dönmemek üzere. Kızı ve karısı, Valerie'siz dünyalarının parçalarını

toplamaya çalışırlarken. Sonra annem hastalandı. Seni aradım ama cevap vermedin. Ben de okuldan sonra çalışabileceğim bir iş bulup annemin ilaç masraflarını ödemeye başladım. Annemi önemsemek ve okula gitmekten başka bir şey yapmadım. Son senem hariç; öyle hastalandı ki okulu bırakmak zorunda kaldım, üniversite sınavına girdim ve okulla işim bitti. Çünkü ben umutsuzca oturup izlerken gezegende beni seven tek insan ölüyordu. Son nefesini verirken elini tuttum. Cenazesini ayarladım. Onu toprağa koymalarını izledim. Sen hiç aramadın. Bir kere bile. Sonra faturaları ödemek için büyükannemin bize bıraktığı evi ve değeri olan her şeyi satmak zorunda kaldım." Durup yüksek sesle derin bir nefes aldım ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

İki kol etra&ma dolanınca çığlık attım, kollarımı sallayıp geri çekildim. "BANA DOKUNMA!" Onun bana dokunmasını istemiyordum. Bana yalan söylemişti. Bunu biliyordu ve bana yalan söylemişti.

"Şimdi azize olan annem hakkında konuşmanı dinlemek zorunda kalıyorum. Beni duyuyor musun? O bir azizeydi! Hepiniz *yalanasınız.* Ağzından dökülen o bokun tek suçlusu bu adamdır." Parmağımı babama doğrulttum. Artık ona baba di-yemiyordum. "Yalana olan o. Ayağımın altındaki toprak kadar değeri yok. Nan senin kızınsa eğer. Hamileysen eğer." Henüz bakmadığım kadına gözlerimi çevirdiğim anda kelimeler dudaklarımda dondu. Onu hatırladım. Geriye doğru sendeleyip başımı sağa sola salladım. Hayır. Bu iş, göründüğü gibi değildi.

O yüze ait hatırlar yavaşça aklıma gelirken, "Kimsin sen?" diye sordum.

"Buna nasıl cevap vereceğine dikkat et." Rush'ın gergin sesi arkamdan geldi. Hâlâ bana yakındı.

Kadının gözleri benim üzerimden babama, sonra tekrar bana kaydı. "Kim olduğumu biliyorsun, Blaire. Daha önce tanıştık."

"Sen evime geldin. Sen... Sen annemi ağlattın."

Kadın gözlerini devirdi.

Rush, "Bu son uyan anne," dedi.

"Nan babasıyla tanışmak istedi. Ben de onu götürdüm. Babasının sevdiği o güzel, sanşın ikiz kız kardeşleri ve eşit derecede mükemmel eşinden oluşan küçük, hoş aileyi görebildi. Kızıma bir babası olmadığını söylemekten bıkmıştım. Olduğunu biliyordu. Ben de ona babasının onun yerine kimleri seçtiğini gösterdim. Son yıllara dek bir daha onu sormadı."

Ben kapıda dikilirken annesinin elini tutmuş beni süzen kız... O Nan'di. Midem altüst oldu. Babam ne yapmıştı böyle?

"Blaire, lütfen bana bak." Rush'm umutsuz sesi arkamdan geldi ama ona bakamazdım. Tüm bunlan biliyordu. Nan'in büyük sırn buydu. Onun adına bu sim korumuştu. Bunun benim de sırrım olduğunu anlayamamış mıydı? O babamdı ve ben hiçbir şey bilmiyordum. VVoods'un kelimeleri kafamın içinde yankılandı. "Nan ile senin aranda seçim yapması gerekirse, Nan'i seçer."

Rush'm Nan'i seçtiğini biliyordu. Bu kasabada ben hariç herkes bu sırn biliyordu. Herkes kim olduğumu biliyordu ama ben bilmiyordum.

"Georgianna'yla nişanlıydım. O sırada Nan'e hamileydi. Annen onu ziyaret etmeye gelmişti. Hayatımda taruşbğım kimseye benzemiyordu. Bağımlılık yapıcıydı. Ondan uzak duramıyor gibiydim. Georgianna da hâlâ Dean'le ilgileniyor ve Rush iki haftada bir babasını ziyaret ediyordu. Dean aile kurmak istediği anda Georgie'nin ona koşacağını düşünüyordum. Nan'in benden

olduğuna bile emin değildim. Annen masum ve eğlenceliydi. *Rock'* çil ara düşkün değildi ve beni güldürüyordu. Onun peşinden koştum ve o beni

görmezden geldi. Sonra ona yalan söyledim. Georgie'nin, Dean'den bir çocuğa daha hamile olduğunu söyledim. Benim için üzüldü. Bir şekilde onu, benimle kaçması için ikna ettim. Hayata boyunca sahip olduğu arkadaşlığı fırlatıp atması için."

Babamın laflarını duymamak için ellerimle kulaklarımı kapadım. Bunu dinleyemezdim. Hepsi yalandı. Yaşadıkları iğrenç dünya bana göre değildi. Eve gitmek istiyordum. Alabama'ya dönmek. Anladığım şeye dönmek. Paranın ve *rock* yıldızlarının sorun olmadığı yere.

"Yeter. Duymak istemiyorum. Sadece eşyalarımı istiyorum. Sadece gitmek istiyorum." Ardından çıkan hıçkınga engel olamadım. Dünyam ve hakkında bildiklerim milyon parçaya bölünmüştü. Annemin mezarında oturup onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Eve gitmek istiyordum.

"Bebeğim, lütfen benimle konuş. Lütfen." Rush tekrar arkamdaydı. Onu itemeyecek kadar bitkindim. Bunun yerine yanından çekildim. Ona bakmayacaktım. "Sana bakamam. Seninle konuşmak istemiyorum. Sadece eşyalanmı istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Blaire, tatlım, ev diye bir şey yok." Babamın sesi sinirime dokundu. Gözlerimi çevirip öfkeyle ona baktım. Bizi bıraktığında engellemeye çalıştığım tüm aa ve hüzün üzerime hücum etti.

"Annemin ve kız kardeşimin mezarı evimdir. Onlara yakın olmak istiyorum. Burada durup hepinizin bana annemin, olmadığını bildiğim bir kadın olduğunu söylemenizi dinledim. O asla suçladığınız şeyleri yapmazdı. Burada ailenle birlikte kal,

Abe. Eminim ki seni, eski ailen kadar çok seveceklerdir. Ama hiçbirini öldürmemeye çalış," dedim tersçe.

Odadan çıkmadan önce duyduğum son şey Georgianna'run nefesini tutmasıydı. Çıkıp gitmek istedim ama çantama ve anahtarlarıma ihtiyacım vardı. Üst kata koşup bulabildiğim her şeyi valizime tıktım ve valizi çarparak kapadım. Çantamın askısını omzuma atıp kapıya dönünce Rush'm orada durmuş, beni izlediğini gördüm.

Yüzü solgundu ve gözleri kan çanağıydı. Gözlerimi yumdum. Üzgün olması umurumda değildi. Üzgün olmalıydı. Bana yalcın söylemişti. Bana ihanet

etmişti.

Derinden gelen bir sesle fısıldayarak, "Beni bırakıp gidemezsin," dedi.

Soğuk, dümdüz bir sesle, "İde bakalım," diye karşılık verdim

"Blaire, açıklamama izin vermedin. Bugün sana her şeyi söyleyecektim. Dün gece eve geldiler ve panikledim. Önce sana söylemem lazımdı." Kapının kenarına yumruk attı. "O şekilde öğrenmemen lazımdı. Böyle olmamalıydı. Tanrım, *böyle olmamalıydı."* Gerçekten üzgün gibiydi.

Yüzündeki ifadeye karşılık kalbimin sızlayarak beni ele geçirmesine izin veremezdim. Verseydim budalanın teki olurdum. Ayrıca kız kardeşi... Nan, kız kardeşiydi. Onu koruyarak büyüdüğüne şüphe yoktu. Babası olmayan çocuktu o. Boğazıma kadar gelen safra tadını yutkundum. Babam korkunç bir adamdı.

"Burada kalamam. Seni göremem. Sadece bana değil, anneme karşı da acının ve ihanetin simgesisin." Başımı sağa sola salladım. "Aramızda ne geçtiyse artık bitti. Alt kata inip bildiğim dünyanın yalandan ibaret olduğunu anladığım an ölüp gitti."

Rush ellerini kapının kenarından çekti ve başıru eğerken omuzları düştü. Hiçbir şey söylemedi. Dışarı çıkabileyim diye geri çekildi sadece. Kalbimin geriye kalan son parçası da yüzündeki yenilmiş ifadeyle paramparça oldu. Başka yolu yoktu. Lekelenmiştik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

A.rkama bakmadım ve o da bana seslenmedi. Elimde valizimle basamaklardan indim. En alt basamağa vardığımda babam, oturma odasından çıktı ve antreye girdi. Kaşları çatılmışb. Onu son gördüğümden bu yana on yaş yaşlanmış gibiydi. Son beş sene ona iyi gelmemişti.

"Gitme, Blaire. Haydi, bunu konuşalım. Her şeyi düşünmek için kendine süre tanı." Kalmamı istiyordu. Neden? Hayatımı mahvettiği için kendini daha iyi hissedebilsin diye mi? Nan'in hayatını mahvettiği için mi?

Sahip olmamı istediği telefonu cebimden çıkarıp ona uzattım. "Al. İstemiyorum/' dedim.

Önce telefona, sonra tekrar bana baktı. "Niye telefonunu alayım ki?”

"Çünkü senden gelen hiçbir şeyi istemiyorum," diye cevap verdim. Öfkem yerli yerindeydi ama yorulmuştum. Sadece oradan çekip gitmek istiyordum.

"Sana o telefonu ben vermedim," dedi, hâlâ şaşkın görünüyordu.

'Telefonu al, Blaire. Gitmek istersen, seni burada tutamam. Ama lütfen telefonu al." Rush merdivenin başında duruyordu. Bana telefonu o almıştı. Babam asla ona telefon almasını söylememişti. Uyuşukluk beni ele geçirmeye başladı. Artık daha fazla aa hissedemiyordum. Yaşayabileceklerimizi düşünüp üzülemiyordum da.

Ona doğru gidip telefonu merdivenin yanındaki masaya koydum. Basit cevabım, "Alamam," oldu. Hiçbirine dönüp bakmadım. Georgianna'nın topuklularının antreye girdiğini belirtircesine mermer zeminde tıkırdamasını duydum gerçi.

Kapı kolunu kavradım ve kapıyı çekip açtım. Bir daha asla hiçbirini görmeyecektim. Sadece birinin kaybının yasını tutacaktım.

'Tıpkı ona benziyorsun." Georgianna'nın sesi, sessiz antrede yankılandı. Annemden bahsettiğini biliyordum. Annemi hatırlamaya bile hakla yoktu. Ya da onun hakkında konuşmaya. Annem hakkında yalan söylemişti. Her şeyden daha çok hayranlık duyduğum kadını bencil ve zalim göstermişti.

Yüksek, net bir sesle, "Onun yansı kadar iyi bir insan olabilmeyi ancak umabilirim," dedim. Hepsinin beni duymasını istemiştim. Aklımda annemin masum olduğuna dair hiçbir şüphe olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

Gün ışığına adım attım ve kapıyı ardımdan sertçe kapadım. Kamyonetime giderken gümüş bir spor araba, araç yoluna döndü. Nan olduğunu biliyordum. Ona bakamazdım. Şimdi olmazdı.

Arabanın kapısı çarpılınca irkilmedim. Valizimi kamyonetin arkasına atıp kapıyı açtım. Burada işim bitmişti.

Yüksek sesle eğlenerek, "Biliyorsun," dedi.

Ona cevap vermeyecektim. Ağzından annem hakkında daha fazla yalan çıkmasını dinlemeyecektim.

"Nasıl hissettiriyor? Öz baban tarafından bir başkası için terk edilmek?"

Uyuştuğumu hissettim. Acılarımın en basiti buydu. Babam bizi beş sene önce terk etmişti. Hayatıma devam etmiştim.

"Artık kendini çok üstün görmüyorsun ya? Annen, başına geleni hak eden ucuz kaşarın tekiydi."

Üzerime çöken dinginlik parçalandı. Bir daha kimse annem hakkında konuşmayacaktı. Hiç kimse. Koltuğumun altına eğilip dokuz milimetreliğimi çıkardım. Dönerek yalanlar atan kırmızı dudaklarına nişan aldım.

Sert, dümdüz bir sesle, "Annem hakkında bir kelime daha edersen, vücuduna bir delik açarım," dedim.

Nan çığlık aüp ellerini havaya kaldırdı. Tabancayı indirmedim. Onu öldürmeyecektim. Tekrar ağzını açarsa kolunu sıyıracakhm. Keskin nişancıydım.

"Blaire! Tabancayı indir. Nan, kıpırdama. O şeyi birçok erkekten daha iyi kullanmasını bilir." Babamın sesi ellerimin titremesine neden oldu. Onu koruyordu. Benden. Kızını. İstediği kişiyi. Bizi uğruna bıraktığı kişiyi. Hayatının çoğunda yalnız bıraktığı kişiyi. Ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Georgianna'nın paniklemiş sesini duydum. "O şeyle ne yapıyor? Yasal olarak taşıma izni var mı?"

Babam, "Ruhsatı var/' diye cevap verdi. "Ve ne yaptığını biliyor. Sakin ol."

Tabancayı indirdim. "O kamyonete binecek ve hayatından çıkıp gideceğim. Sonsuza dek. Sadece annem hakkında ağzını sıkı tut. Bunu bir daha dinlemem," diye uyardıktan sonra dönüp kamyonetime bindim. Tabancamı tekrar koltuğun altına soktum ve araç yolundan geri geri çıktım. Hepsi zavallı Nannette'in

etrafına üşüşmüş müdür diye dönüp bakmadım. Umurumda degiJdi. Belki bir daha birilerinin annesine bok atmadan önce düşünürdü. Bir daha benimkisi hakkında kötü konuşmasa iyi ederdi.

Golf kulübüne gittim. Onlara gittiğimi söylemek zorunda değildim. Ama Darla beni beklememesi gerektiğini bilmeyi hak ediyordu. Aynı şekilde VVoods da. Açıklama yapmak istemiyordum ama muhtemelen zaten biliyorlardı. Ben hariç

herkes biliyordu. Hepsi keşfetmemi bekliyordu. Neden içlerinden biri anlamadığım gerçekleri bana söyleyememişti ki.

Bu, Nan'e göre hayatını değiştirecek bir şey değildi. Bildiği her şey cehennemi boylamış değildi. Hayatım tepetaklak olmuştu. Bunun Nan'le ilgisi yoktu. Bu benimle ilgiliydi. Benimle, lanet olsun. Neden onu korumak zorundaydılar? Neden korunması gerekiyordu ki?

Kamyoneti ofisin önüne park ettim ve Darla benimle ön kapıda buluştu.

"Takvimi kontrol etmeyi mi unuttun kızım? Bugün tatil günün." Bana gülümsüyordu ama gözlerim, gözleriyle buluştuğunda gülücüğü soldu. Yürümeyi kesip ofisin verandasındaki korkuluğu tutarak başını sağa sola salladı. "Biliyorsun, değil mi?"

Darla bile biliyordu. Sadece başımla onayladım. Yüksek sesle iç çekti. "Çoğu kişi gibi ben de dedikoduları duydum ama kimse tüm gerçeği bilmiyordu. Bilmek istemiyorum çünkü beni ilgilendirmez ama duyduklarıma yakınsa, o halde can acıtacağını biliyorum.” Darla merdivenden indi. Tanıdığım emirler yağdıran ateş parçası yok olmuştu. En alt basamağa vardığında kollarını açtı, ben de koşarak yaklaştım. Düşünmedim bile. Bana sanla-

cak birine ihtiyacım vardı. Beni kollarına aldığında hıçkırmaya başladım.

"Berbat olduğunu biliyorum, şekerim. Keşke binleri sana daha önce söyleseydi."

Konuşamıyordum. Sadece ağladım ve bana sıkıca sarılırken ona tutundum.

"Blaire? Sorun ne?" Bethy'nin sesi endişeli geliyordu ve döndüğümde merdivenden aşağı bize doğru koşarak geldiğini gördüm. "Ah, lanet olsun. Biliyorsun," deyip olduğu yerde durdu. "Sana söylemem lazımdı ama korktum. Tüm gerçekleri bilmiyordum. Jace'in Nan'den duyduğu kadarını biliyordum. Sana yanlış bir şey söylemek istemedim. Rush'm sana söyleyeceğini umuyordum. Söyledi, değil mi? Sana dün gece öyle baktığını gördükten sonra söyleyeceğinden emindim."

Darla'nm kollarından usulca çekildim ve yüzümü sildim. "Hayır. Söylemedi. Ben duydum. Babam ve Georgianna eve döndü."

Bethy öfkeli bir şekilde nefes vererek, "Lanet olsun," dedi. "Gidiyor musun?"

Gözlerindeki aa dolu bakış, cevabı zaten bildiğini söylüyordu.

Sadece başımla onayladım.

Darla, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Alabama'ya dönüyorum. Evime. Artık biraz birikmiş param var. Bir iş bulabilirim ve orada arkadaşlanm da var. Annem ile kız kardeşimin mezan da orada." Bitirmedim. Tekrar paramparça olmadan lafı bitiremezdim.

Darla üzgün bir tebessümle, "Seni burada özleyeceğiz," dedi.

Ben de onlan özleyecektim. Hepsini. YVoods'u bile. Başımla onayladım. "Ben de."

Bethy yüksek sesle hıçkırdı ve koşarak yanıma gelip kollanın boynuma doladı. "Daha önce hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı. Gitmeni istemiyorum."

Gözlerim tekrar doldu. Burada birkaç arkadaş edinmiştim. Herkes bana ihanet etmemişti. Boğulur gibi hıçkırarak, "Belki bir ara Alabama'ya ziyarete gelebilirsin," diye fısıldadım.

Geri çekildi ve kaskatı kesildi. "Ziyaret etmeme izin verecek misin yani?"

"Tabii ki," diye cevap verdim.

"Tamam. Gelecek hafta çok mu erken olur?" Gülümseyecek enerjim olsaydı gülümserdim. Bir daha tekrar gülümseyebileceğimden şüpheliydim. "Sen ne zaman hazır olursan."

Başıyla onayladı ve koluyla kırmızı burnunu ovaladı. Darla arkamızdan, "VVoods'a haber veririm. Anlayacaktır," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Dikkatli ol. Kendine iyi bak. Durumundan bizi haberdar et" "Ederim," diye karşılık verirken bunun yalan olup olmadığını merak ettim. Onlarla bir daha konuşacak mıydım?

Darla geri çekildi ve Bethy'ye yanında durması için işaret verdi, ikisine de el

salladım ve içeri girmek için kamyonetin kapısını açtım. Bu yeri ardımda bırakmanın vakti gelmişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sumit, Alabama'daki üç trafik ışığının ilkinin altından geçtiğimde umduğum şekilde rahatlayarak nefesimi veremedim. Yedi saatlik araba yolculuğumda uyuşukluk beni tamamen ele geçirmişti. Babamın, annem hakkında söylediğini duyduğum kelimeler başımın içinde dönüp durmuştu, ta ki hiç kimse için hiçbir şey hissetmeyene kadar.

ikinci trafik ışığından sola döndüm ve mezarlığa yöneldim. Kasabadaki tek motele giriş yapmadan önce annemle konuşmalıydım. Söylenenlerin hiçbirine inanmadığımı bilmesini istedim. Nasıl bir kadın olduğunu biliyordum. Nasıl bir anne olduğunu da. Kimse onunla kıyaslanamazdı. Ölen o olmasına rağmen tutunduğum d alım d:. Benden uzaklaşacak diye hiç korkmamıştım.

Çakıl taşlı park alanı boştu. Buraya en son geldiğimde kasabanın çoğu anneme karşı son görevlerini verine getirmek için gelmişti. Bugün güneş batıyordu ve sadece gölgeler bana eşlik ediyordu.

Kamyonetten inip boğazımda düğümlenen yumruya karşı yutkundum. Tekrar burada olmak. Onun burada olduğunu bilmek ama burada olamaması. Ben yokken birileri onu görmeye gelmiş mi diye merak ederek mezarına giden patikada yürüdüm. Arkadaşları vardı. Tabii ki birisi taze çiçeklerle uğramışta. Gözlerim acıdı. Haftalarca tek başına kalması fikrinden hoşlanmıyordum. Onu Valerie'nin yanma gömdürdüğüme memnundum. Bu, oradan ayrılmamı kolaylaştırmıştı.

Taze toprak arük çimenle kaplıydı. Bay Murphy bana mezara ücretsiz çim ekeceğini söylemişti. Daha fazla bir şey ödeyecek durumda değildim. Yeşil çimeni görünce kulağa ne kadar aptalca gelse de doğru düzgün sarmalandığını düşündüm. Mezarı şimdi tıpkı Valerie'ninki gibi görünüyordu. Mezar taşı, kız kardeşiminki kadar süslü değildi. Basitti; gücüm ancak buna yetmişti. Tam olarak ne söylemek istediğimi düşünerek saatler geçirmiştim.

Rebecca Hanson Wynn 19 Nisan 1967 - 2 Haziran 2012 *Ardmda bıraktığı sevgi, rüyalara ulaşılmasını sağlayacak. Paramparça bir dünyada sapasağlam bir kaya gibiydi. Gücü daimi olacaktır. Kalbimizde yaşıyor.*

Beni seven aile artık burada değildi. Orada durup mezarlarına balonca gerçekten ne kadar yalnız olduğumu anladım. Artık ailem yoktu. Bugünden sonra babamın varlığını bir daha asla aklıma getirmeyecektim.

"Bu kadar çabuk geri döneceğini ummamıştan." Arkamdaki çakıl taşlarının ezildiğini duyduğum sırada, arkamı dönmeden

kim olduğunu anladım. Ona bakmadım. Henüz hazır değildim. İçimden geçenleri görürdü. Cain anaokulundan beri arkadaşımdı. Bundan ötesi oluşumuz zaten beklenen bir şeydi. Onu senelerce sevmiştim.

Sadece, "Hayatım burada," diye karşılık verdim.

"Birkaç hafta önce bunu savunmaya çalışmıştım." Sesindeki esprili tınıyı duyuyordum. Haklı olmayı seviyordu. Hep sevmişti.

"Babamın yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım."

Yanıma yaklaştığında çakıl taşları biraz daha ezildi. "Hâlâ pisliğin teki mi?"

Sadece başımla onayladım. Henüz Cain'e babamın nasıl bir pislik olduğunu anlatmaya hazır değildim. Şu anda sesimi çıkaramıyordum. Yüksek sesle söylemek, bir şekilde bunu gerçek kılacaktı. Bir rüya gördüğüme inanmak istiyordum.

Cain, "Yeni ailesini sevmedin mi yani?" diye sordu. Peşini bırakmayacaktı. Pes edip ona her şeyi söyleyene kadar bana soru soracaktı.

"Eve döndüğümü nasıl anladın?" diye sorup konuvu değiştirdim. Sadece bir anlığına dikkatini dağıtacaktı ama burada fazla dikilmeye de niyetim yoktu.

"Kamyonetini kasabaya sürüp beş dakika içinde flaş haber olmayacağını mı sanıyordun? Sen burayı iyi bilirsin, B."

B. Beş yaşından beri bana B derdi. Valene've de Ree. Lakaplar. Hatıralar. Güvenliydi. Bu kasaba güvenlivdi.

"Buraya geleli beş dakika oldu mu?" Sorarken hâlâ önümdeki mezan inceliyordum. Annemin adı taşa kazınmıştı.

"Muhtemelen o kadar olmadı. Bakkalın önünde oturmuş Callie'nin işten çıkmasını bekliyordum/' diye lafa başladı. Yine Callie'yle görüşüyordu. Şaşırtıcı değildi. İçinden söküp atamadığı kişi gibiydi.

Derin bir nefes aldım, sonra başımı çevirip mavi gözlerinin içine baktım. Duygular üzerime pelerin gibi sıkıca örttüğüm uyuşukluğu delip geçti. Burası evimdi. Burası güvenliydi. Bu, bildiğim tek şeydi.

Ona, "Kalıyorum," dedim.

Dudaklarına bir gülücük yerleşti ve başıyla onayladı. "Sevindim. Özledik zaten. Ait olduğun yer burası, B."

Birkaç hafta önce annem ölünce artık hiçbir yere uyum sağlayamayacağımı düşünmüştüm. Belki de haksızdım. Geçmişim buradaydı.

Ona, "Abe hakkında konuşmak istemiyorum," deyip gözlerimi tekrar annemin mezanna çevirdim.

'Tamamdır. Bir daha konusunu hiç açmam."

Başka bir şey dememe gerek yoktu. Gözlerimi kapadım ve annemle kız kardeşimin birlikte ve mutlu olmaları için dua ettim. Cain kıpırdamadı. Güneş batarken orada sessizce durduk.

Karanlık sonunda mezarlığa çöktüğünde Cain elimi tuttu. "Haydi, B. Gidip sana kalacak bir yer bulalım."

Beni patikadan geçirip kamyonetime götürmesine izin verdim. "Seni büyükanneye götüreyim mi? Bir misafir odası var ve orada kalmana bayılır. Evde bir başına. Yanında birileri olursa, belki beni bile daha az arar."

Büyükanne Q, Cain'in annesinin annesiydi. Tüm ilköğretim dönemim boyunca bana İncil dersleri vermişti. Annem iyice hastalanınca bize haftada bir yemek de gönderirdi.

"Biraz param var. Bir motele gidecektim. Ona zahmet vermek istemiyorum."

Cain bir kahkaha patlattı. "Bir otel odasında olduğunu öğrenirse, cehennemi ayağa kaldırır. Hem seninle işi bittiğinde de seni evine götürmüş olur. Olay

çıkarmaktansa şimdi evine gitmek daha kolay. Aynca, B, bu kasabada sadece bir tane motel var. İkimiz de kaç buluşmanın orada sonlandığuu biliyoruz. Tiksinmek için kocaman bir neden işte."

Haklıydı.

"Beni götürmene gerek yok. Gidip onu kendim görürüm. Callie seni bekliyor," diye ona hatırlattım.

Gözlerini devirdi. "O konuyu hiç açma, B. Sen daha iyi bilirsin. Parmaklarım şıkla t yeter. Sadece parmaklarını şıklat. Tüm yapman gereken bu."

Bunu bana senelerdir söylüyordu. Artık bir şakaya dönüşmüştü. En azından benim için. Kalbimde hissetmiyordum. Aklıma gümüşi gözler gelince aa, uyuşukluğu delip geçti. Kalbimin nerede olduğunu biliyordum ve bir daha orayı görebileceğimden emin değildim. Hayatta kalmak istiyorsam, olmazdı.

Büyükanne Q, sessizce oturmama izin vermeyecekti. Yerleşmeme de. Bu gece huzura ihtiyacım vardı. Yalnızlığa. "Cain. Bu geceyi tek başıma geçirmem lazım. Düşünmem gerek. İdrak etmeliyim. Bu gece bir motelde kalmalıyım. Lütfen anla ve büyükannenin de anlamasına yardım et. Sadece bu gecelik."

Cain öfkeyle surat asarak bana baktı. Soru sormak istediğini biliyordum ama dikkatli davranıyordu. "B, bundan nefret ediyorum. Canının aadıgını biliyorum. Bunu yüzünün her yanında görebiliyorum. Uzun seneler boyunca canının aadığıru gördüm. Beni yavaşça yiyip bitiriyor bu. Benimle konuş, B. Biriyle konuşman gerekiyor."

HaMıydı. Biriyle konuşmam gerekiyordu ama o anda, olan-lan içimde halletmekle ilgilenmeliydim. Sonunda ona Rosemary Kumsalı'ndan bahsedecektim. Birine söylemem gerekecekti. Cain burada sahip olduğum en yakın arkadaştı.

Ona bakarak, "Bana biraz zaman ver," dedim.

"Zaman." Başıyla onayladı. "Sana üç senedir zaman veriyorum. Sanınm bir kez daha yapabilirim."

Kamyonete bindim. Ertesi gün gerçekle yüzleşmeye hazır olacaktım. Gerçeklerle. Bunu başarabilirdim... Ertesi gün.

"Telefonun var mı? Çekip giderek beni burada bıraktığın günün ertesinde eski numaranı aradım ama hat kapalıydı."

Rush. Yalan söyleyerek verdiği telefonu almam için yalva-rırkenki yüzü aklıma geldi. Aa biraz daha arttı.

Başımı sağa sola salladım. "Hayır. Telefonum yok."

Cain'in suratı iyice asıldı. "Lanet olsun, B. Telef onsuz kalmaman lazım."

"Bir tabancam var," diye hatırlattım.

"Yine de bir telefona ihtiyacın var. O şeyi kimseye doğrulttuğundan emin değilim."

İşte o konuda yanılıyordu. Omuz silktim.

"Yann bir telefon al," diye emretti.

Almaya niyetim olmasa da başımla onayladım, sonra kamyonetin kapısını ardımdan kapadım.

İki şeritli yola çıktım. İlk trafik ışıklarına kadarki yaklaşık yarım kilometrelik yolu geçip sağa döndüm. Motel soldan ikinci binaydı. Daha önce hiç burada kalmamıştım. Mezuniyet balosundan sonra buraya gelen arkadaşlarım olmuştu ama bu, sadece koridorlarda duyduğum lise hayatının bir parçasıydı.

Gecenin ücretini ödemek oldukça kolay oldu. Masanın başındaki kız tanıdık geliyordu ama benden gençti. Muhtemelen hâlâ lisedeydi. Anahtarımı aldım ve tekrar dışarı çıktım.

Kamyonetimin yanma park etmiş parlak, siyah Range Rover burayla gayet uyumsuzdu. Uyuştuğunu sandığım kalbim, acı dolu bir darbeyle göğsümde çarparken gözlerim Rush'm gözleriyle buluştu. Elleri ceplerinde, Range Rover'm önünde durmuş, beni izliyordu.

Onu tekrar görmeyi ummuyordum En azından bu kadar kısa sürede. Nasıl hissettiğimi açıkça belirtmiştim. Buraya geleceğimi nereden biliyordu? Ona kasabamın adını söylememiştim Babam mı söylemişti? Yalnız kalmak istediğimi anlamıyorlar mıydı?

Bir arabanın kapısı çarpılınca dikkatim Rush'tan mezuniyette aldığı kırmızı Ford kamyonetinden inen Cain'e yöneldi. Önümde durana kadar gezindi. "Umuyorum bu adamı tanı-yorsıındur çünkü mezarlıktan buraya kadar seni takip etti. Bir süre önce de yolun karşısından bizi izlediğini fark ettim ama bir şey demedim."

"Onu tanıyorum." Boğazımdaki gerginliği aşmayı başarmıştım.

Cain tekrar bana baktı. "Eve koşarak gelme sebebin o yani?"

Hayır. *Pek* sayılmazdı. Koşarak gelmeme neden olan o değildi. Kaimak istememe neden olan oydu. Bir *şeyler* yaşamamızın imkânsız olduğunu bilmeme rağmen.

"Hayır," *deyip* başımı salladım ve tekrar Rush'a baktım. Ay *ışığında bile yüzü aa* dolu görünüyordu. "Neden buradasın?" *diye* sordum, mesafemi korudum. Cain, Rush'm yaruna gitmediğimi fark edince biraz daha önüme doğru geldi.

"Buradasın," diye karşılık verdi Rush.

Tanrım. Tekrar bununla nasıl baş edecektim? Onu görmek ve ona sahip olamayacağımı bilmekle. Temsil ettiği şey, ona karşı hissettiğim her şeyi hep kirletecekti.

"Bunu yapamam, Rush."

Bir adım attı. "Konuş benimle. Lütfen, Blaire. Açıklamam gereken çok şey var."

Başımı salladım ve bir adım geriledim. "Hayır. Yapamam." Rush küfretti, bakışını benden Cain'e çevirdi. "Bize bir dakika verir misin?" diye talep etti.

Cain kollannı göğsünde kavuşturup önümde durmak için bir adım daha attı. "Hiç sanmıyorum. Seninle konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor. İstemesini sağlayacağımı da söyleyemem. Ve sen de istetemezsin."

Cain'in onu iyice öfkelendirdiğini anlamak için Rush'a bakmama gerek yoktu. Onlan durdurmazsam, bu işin sonu kötü bitecekti. Cain'in etrafından dolanarak Rush'a ve odamın olduğu yere doğru yürüdüm. Konuşacaksak izleyicimiz olmayacaktı.

Omzumun üstünden, "Sorun değil, Cain. Bu, üvey kardeşim Rush Finlay. Senin

kim olduğunu zaten biliyor. Konuşmak isti-

yor. Yani konuşacağız. Gidebilirsin. Başıma bir şey gelmeyecek" dedim ve 4A numaralı odayı açmak için döndüm.

"Üvey kardeş mi? Bekle... Rush Finlay mi? Dean Finla/in tek çocuğu mu yani? Lanet olsun B, bir *rock* yıldızının akrabasısın."

Cain'in *rock* gruplarına ne kadar hayran olduğunu unutmuştum. Slacker Demon'ın davulcusunun tek oğlu hakkında her şeyi bilirdi.

"Cain, git," diye tekrarladım. Kapıyı açp içeri girdim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Odanın djj*er ucundaki duvarın önüne gidene kadar durmadım.

Rush ardımdan içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı. Gözleri sanki beni yalayıp yutuyormuş gibiydi.

Ona, "Konuş. Acele et. Hemen gitmeni istiyorum/' dedim.

Rush sözlerimden dolayı irkildi. Ona karşı bir şey hissetmeyecektim. Hissedemezdim. "Seni seviyorum."

Hayır. Bunu söylemiyordu. Başımı sağa sola salladım Hayır. Bunu duymuyordum. Beni sevmiyordu. Sevemezdi. Aşk yalan söylemezdi.

"Davranışlannrun bunu doğrulamadığını biliyorum ama keşke açıklamama izin versen. Tannm, bebeğim, seni böyle aa içinde görmeye dayanamıyorum."

Acının boyutuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Annemi ne kadar sevdiğimi biliyordu. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Ne kadar fedakârlık yaptığını da. Hepsini biliyordu ve bana yine de annem hakkında onlann ne düşündüğünü söylememişti. Annem hakkında *kendisinin* ne düşündüğünü. Bunu sevemezdim. Onu

da. Annemin hatırasıyla dalga geçen herhangi birini de. Bunu asla sevemezdim. Asla.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey durumu düzeltmeyecek. O annemdi, Rush. Hayatımda güzel anlamı olan tek hatıraydı. Sahip olduğum tüm mutlu çocukluk arulannun merkeziydi. Ve sen..." Ona bakamadığım için gözlerimi yumdum. "Ve sen ve... onlar... Hepiniz ona hakaret ettiniz. Sanki gerçekmiş gibi söylediğiniz çirkin yalanlarla."

"Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm. Sana söylemek istemiştim. İlk başlarda sen, Nan'i incitecek bir olgudan ibarettin. Ona daha fazla aa çektireceğini düşünmüştüm. Sorun şu ki beni büyülüyordun. Muhteşem olduğun için anında sana doğru çekildiğimi söylemem gerek. Nefes kesiciydin. Bu nedenle senden nefret ettim. Senden etkilenmek istemedim. Ama etkileniyordum. Daha ilk geceden itibaren seni o kadar feci istedim ki. Sadece yanında olmayı. Tanrım, seni bulmak için nedenler uydurdum. Sonra... Sonra seni tanıdım. Kahkahan beni büyüledi. Hayatımda duyduğum en harika sesti. Öyle dürüst ve azimliydin ki. Sızlanmıyor ya da şikâyet etmiyordun. Sana sunulan hayatı ele alıp üzerine çalıştın. Ben buna alışkın değildim. Seni ne zaman izlesem, ne zaman yanında olsam biraz daha hissediyordum." Rush bana doğru bir adım attı ve onu geride tutmak için iki elimi de kaldırdım. Derin nefesler alıyordum. Tekrar ağlamayacaktan. Bana tüm bunları söyleme ve beni tamamen yerle bir etme gereği duyduysa, o halde dinleyecektim. Kapanışı ona yaptırıyordum çünkü ben böyle bir şeyi asla yapamayacağımı biliyordum.

"Sonrasında o ucuz bardaki gece. O geceden sonra beni avama aldın. Farkında olmayabilirdin ama sana bağlanmıştım.

Artık benim için geri dönüş yoktu. Düzeltmem gereken çok şey vardı. Geldiğin günden beri sana çok çektirmiştim ve bu nedenle kendimden nefret ediyordum. Sana her şeyi verebilmek istedim. Ama biliyordum... Kim olduğunu biliyordum. Tam olarak kim olduğunu kendime hatırlattığımda geri çekiliyordum. *Kız* kardeşimin acısını temsil eden kıza nasıl bu kadar kendimi kaptırabilirdim ki?"

Kulaklarımı kapadım. "Hayır. Bunu dinlemeyeceğim. Git, Rush. Git, şimdi!" diye bağırdım. Nan hakkında bir şey duymak istemiyordum. Annem hakkında söylediği pis şeyler kulaklarımda çınladı ve çığlık atmak istedim. Bunu duymamak için her şeyi yapardım.

"Annem onunla hastaneden geldiğinde ben üç yaşındaydım. Hatırlıyorum gerçi. Çok küçüktü ve ona bir şey olacak diye endişelendiğimi hatırlıyorum. Annem çok ağladı. Nan de öyle. Hızla büyüdüm. Nan üç yaşındayken ona kahvaltı

hazırlamaktan tut da geceleri yatağına yatırmaya kadar her şeyi yapıyordum. Annemiz evlenmişti ve artık Grant de bizimleydi. Hiç düzen yoktu. Aslında babamın gelip beni alacağı günleri iple çekiyordum ki Nan'den birkaç günlüğüne sorumlu olmayayım. Bir mola vereyim. Sonra neden benim bir babam olduğunu ve onun olmadığını sormaya başladı."

"Dur!" diye onu uyardım, duvara iyice yaklaştım. Bunu bana neden yapıyordu?

"Blaire, beni dinlemen gerekiyor. Anlamanın tek yolu bu." Sesi çatladı. "Annem Nan'e, özel olduğu için babası olmadığını söylüyordu. Uzun vadede işe yaramadı. Gidip annemden Nan'in babasının kim olduğunu söylemesini talep ettim. Benim babam olmasını istiyordum. Babamın onu başka bir yerlere götürece-

ğini biliyordum. Annem bana, Nan'in babasının başka bir ailesi olduğunu söyledi. Nan'den daha çok sevdiği iki küçük kızı varmış. O kızları istiyormuş ama Nan'i istemiyormuş. Herhangi bir insanın Nan'i nasıl istemeyeceğini anlayamıyordum. O benim küçük kız kardeşimdi. Tabii bazen onu öldürmek istiyordum ama onu tutkuyla seviyordum. Daha sonra annemin onu, babasının seçtiği aileyi görmeye götürdüğü gün geldi. Ardından aylarca ağladı." Durdu ve ben de yatağa çöktüm. Bana bunu dinletecekti. Durmasını sağlayamıyordum.

"O kızlardan nefret ettim. Nan'in babasının, Nan yerine seçtiği o aileden nefret ettim. Bir gün bunu ona ödeteceğime yemin ettim. Nan, hep bir gün onun gelip kendisini görebileceğini söylerdi. Kendisini görmek istemesiyle ilgili düşler kurardı. Bu rüyalarını senelerce dinledim. On dokuz yaşma gelince onu aramaya gittim. Adını biliyordum. Onu buldum. Ona Nan'in, arkasında adresimizin yazılı olduğu bir fotoğrafını verdim. Ona bir kızı daha olduğunu söyledim; özel olan ve sadece onunla görüşmek isteyen bir kızı. Onunla konuşmak isteyen."

Bu beş sene önce olmuştu. Midem altüst oldu. Kusacak gibi hissettim. Valerie'yi beş sene önce kaybetmiştim. Beş sene önce, babam bizi terk etmişti.

"Bunu, kız kardeşimi sevdiğim için yaptım. Diğer ailesinin başından neler geçtiğini bilmiyordum. Dürüst olmam gerekirse, umursamıyordum. Sadece Nan'i önemsiyordum. Sen düşmandın. Sonra evime adım attın ve hayatımı tamamen değiştirdin. O aileyi yıktığım için asla kendimi suçlu hissetmeyeceğime hep yemin etmiştim. Sonuçta onlar da Nan'in ailesini yıkmışlardı. Seninle geçirdiğim her an yaptığım şeyin suçu, beni canlı canlı yemeye başladı. Kız kardeşinden ve

annenden bahsederken gözlerini görmek. Tanrım, o gece kalbimi söküp aldın, Blaire. Bunu asla aşamayacağım." Rush bana doğru yürüdü, bense kıpırdayamıyordum.

Anlıyordum. Anlıyordum ama anlarken kendi kalbimi kaybetmiştim. Hepsi bir yalandan ibaretti. Tüm hayatım bir yalandı. Tüm o hatıralar. Annemin kurabiye pişirdiği ve babamın Valene ile beni ağacın tepesini süsleyebilelim diye havaya kaldırdığı Noeller gerçek değildi. Gerçek olamazlardı. Rush'a inandım. Anneme olan bakış açımı değiştirmedi. Hikâyenin kendine düşen kısmını anlatmak için burada değildi. Masum olduğunu bilecek kadarını biliyordum. Başka bir şey de olamazdı. Bu, tamamen babamın günahıydı.

"Sana yemin ederim ki kız kardeşimi ne kadar sevsem de geri dönüp bir şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. ASLA babanı görmeye gitmezdim. Asla. Çok üzgünüm, Blaire. Çok üzgünüm." Sesi çatladı, bakınca gözlerinin dolduğunu gördüm.

Babamı görmeye gitmeseydi, işler öyle farklı olacaktı ki. Ama ne kadar feci istesek de ikimiz de geçmişi değiştiremezdik. Hiçbirimiz bunu düzeltmezdik. Artık Nan'in babası vardı. Hep istediği şeye sahipti. Georgianna da öyle.

Ben de kendime sahiptim.

"Sana, seni affettiğimi söyleyemem," dedim. Çünkü atfede-mezdim. "Ama bunu neden yaptığını anladığımı söyleyebilirim. Hayatımı altüst etti. Bu, bir daha asla değiştirilemez."

Tek bir damla gözyaşı, Rush'm yüzüne aktı. Artık uzanıp yüzünden silemezdim. "Seni kaybetmek istemiyorum. Sana âşığım, Blaire. Hayatımda hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Sensiz bir hayat hayal edemiyorum."

Ben daima sadece kendime sahip olacaktım. Çünkü bu adam kalbimi kırmış ve yok etmişti. İstemese bile. Bir daha asla sevebilecek kadar ona güvenemeyecektim.

"Seni sevemem, Rush."

Başını kucağıma attığında boğulur gibi çıkan bir hıçkırıkla vücudu sarsıldı. Onu yatıştırmadım. Yatıştıramazdım. Kendi aam ikimizi de içine alabilecek kadar

büyükken onun aasıru nasıl dindirebilirdim ki?

Bacağıma doğru, "Beni sevmek zorunda değilsin. Sadece beni terk etme," dedi.

Hayatım hep kayıplarla mı geçecekti? O gün gidip asla geri dönmediğinde kız kardeşime hoşça kal diyememiştim. Neredeyse vaktin geldiğini söylediği o sabah anneme hoşça kal demeyi reddetmiştim. Gözlerini yummuş ve bir daha asla açmamıştı. Rush bu odayı terk ettiğinde onu son kez görmüş olacağımı biliyordum. Bu, son veda olacaktı. Hayatıma dâhil olursa yaşamaya devam edemezdim. İyileşmeme hep engel olacaktı.

Ama bu sefer hoşça kal demek istedim. Bu, son vedamdı ve bu sefer doğru düzgün diyebilme şansım vardı. Kelimeleri söyleyemedim. Dilimin ucuna kadar gelmeyi reddettiler. Annemin adını koruma ihtiyacım, benimle Rush'm duymaya ihtiyacı olan kelimelerin araşma girdi. Babamın gidip bir daha geri dönmeme sebebinin Rush olduğunu bilirken, onu affettiğimi söyleyemezdim. O gün babamı benden almıştı, vereceği zararı bilmiyor olsa bile.

Bunlar, Rush dünyamı milyonlarca parçaya bölmeden önce ona karşı hissettiklerimi değiştiremezdi. Hoşça kal diyecektim.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Rush.”

Başını kaldırdı. Yüzü gözyaşlanyla ıslanmıştı. Silmeyecektim. Bir amaçlan vardı. Ayağa kalktım ve gömleğimi çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Ardından sütyenimi çözdüm. Rush'm gözleri vücudumdan hiç ayrılmadı. Yüzündeki şaşkınlığı bekliyordum. Bunu açıklayamazdım. Sadece ihtiyaç duyuyordum.

Giydiğim şortu indirdim ve içinden çıktım. Sonra avakka-bılanmı ve yavaşça külotumu çıkardım. Tamamen çıplaktım. Rush'ın bacaklarına oturmak için ilerledim. Elleri anında üzerime dolandı ve yüzünü kamıma gömdü. Gözyaşlarının ıslaklığı tenimi üşütüyor ve titrememe neden oluyordu.

Rush bana bakabilecek kadar geri çekilip, "Ne yapıyorsun. Blaire?" diye sordu. Buna cevap veremezdim.

Tişörtünü çekiştirdim, ta ki kollarını kaldırıp çıkarmama ve kenara fırlatmama izin verene dek. Kucağına oturana kadar aşağı çöktüm, ellerimi ensesine attım ve

onu öptüm. Yavaşça. Bu son seferdi. Rush'm elleri saçımdaydı ve arunda kontrolü ele geçirdi. Dilinin her bir dokunuşu, nazik ve usulcaydı. Aç ya da

talepkâr değildi. Belki de zaten bunun bir veda olduğunu biliyordu. Sert ve hızlı olmaması gerekiyordu. Onunla ilgili sahip olacağım son hatıraydı. İkimizle ilgili. Bir yalanın kirletmediği tek hatıram. Artık gerçekler aramıza girmişti.

"Emin misin?" Rush dudaklarıma doğru fısıldarken şimdiden kotunun altında hissettiğim sertliğe sürtünüyordum.

Sadece başımla onayladım.

Rush beni kaldırıp yatağa koyduktan sonra ayakkabıları ile kotunu çıkardı. Düşünceli bir şekilde beni izlerken üstüme çıktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Hem içten hem dıştan," diye fısıldarken yüzüme öpücükler kondurup alt dudağımı ağzma aldı ve emdi.'

Kalçamı kaldırdım. İçimde olmasına ihtiyacım vardı. Hep içimde olmasına ihtiyacım oluyordu ama bu, onu orada tutacağım son seferdi. Bu kadar yakında. Kimse bir daha bu kadar yakın olmayacaktı. Kimse.

Rush her yerime dokunmaya özen göstererek ellerini vücudumda gezdirdi. Sanki beni hafızasına kazıyordu. Ellerine doğru gerildim ve gözlerimi kapayıp dokunuşunun üzerime kazındığını hissettim. "Lanet olsun, seni o kadar çok seviyorum ki," diye lanet okurken başını göbek deliğimi öpmek için eğdi. Arasına girebilsin diye bacaklarımı açtım. "Prezervatif takmam lazım mı?" diye sorup tekrar üstüme çıktı. Evet, gerek vardı. Şansa bırakamazdım. Yine başımla onayladım.

Kotunu almak için ayağa kalktı ve cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Paketi yırtarak açıp takmasını izledim. Daha önce onu orasından hiç öpmemiştim. Bunu düşünmüştüm ama hiç cesaret edememiştim. Bazı şeyler bilinmezliğini korumalıydı.

Rush ellerini bacaklarımın iç kısmına değdirdikten sonra yavaşça bacaklarımı ayırdı. Kendinden emin bir şekilde, "Bu, hep bana ait olacak," dedi.

Onu düzeltmedim. Gerek yoktu. Asla başka birine ait olmayacaktı. Bugünden sonra sadece kendime ait olacaktım.

Rush ereksiyonunun bana sürtündüğünü hissettirene dek üzerime eğildi. "Asla bu kadar güzel olmadı. Hiçbir şey, asla bu kadar güzel olmadı," diye inledi, sonra içime girdi. Ellerimi kollarına doladım ve beni tamamen doldururken çığlık attım.

Yavaşça çıktı, ardından tekrar girdi. Gözleri asla üzerimden ayrılmadı. Bakışlarına karşılık verdim. Gözlerindeki fırtınayı görebiliyordum. Aklının karıştığını biliyordum. Korkuyu bile görebiliyordum. Sonrasında aşk vardı. Bunu gördüm. Gözlerindeki ateşi. Buna inandım. Net olarak görebiliyordum ama artık çok geçti. Aşk yeterli değildi. Herkes, hep aşkın yeterli olduğunu söylüyordu. Yeterli değildi. Hele ki ruhun paramparça olduğunda.

Bacaklarımı kaldırıp beline doladı, ben de kollarımı boynuna doladım. Yakındık. Onu yakınımda istiyordum. Narin tenime öpücükler kondururken nefesi boynumdaydı. Aşk dolu kelimeler fısıldadı ve asla tutamayacağı sözler verdi. Ona izin verdim. Sadece bu seferlik.

Rush dudaklarıma bir öpücük kondurup, "Sadece sen," dediğinde içimde büyüyen zevk doruğa ulaştı.

Ona tutunurken gözlerimi üzerinden ayırmadım ve büsbütün mutluluğun içimden akıp geçmesine izin verdim. Rush'm ağzı açıldı ve iki kere daha içime girip sonra tamamen kıpırtısız kalırken iniltisi göğsümü titreştirdi. Hep gözlerimin içine baktı. İkimiz de

hızla nefes alıp verirken kelimelere dökülmemesi gereken şeyi söyledim. Gözlerimdeydi. Yeterince yakından bakıyorsa eğer.

"Bunu yapma, Blaire," diye yalvardı.

“Hoşça kal, Rush."

Başını sağa sola salladı. Hâlâ içimin derinliklerindeydi. "Hayır. Bunu bize yapma sakın."

Başka bir şey söylemedim. Ellerimi yanıma saldım ve bacaklarımı belinden çektim, ta ki artık ona tutunmayana dek. Onunla tartışmayacaktım.

"Kız kardeşimle ya da annemle vedalaşamadım. Onlar asla edemediğim vedalardı. Bu son vedaya ihtiyacım vardı. Aramızdaki bu yalansız vedaya."

Rush alfamdaki battaniyeleri iki eliyle kavradı ve gözlerini sıkıca yumdu. "Hayır. Hayır. Lütfen yapma."

Uzanıp yüzüne dokunmak istedim. Sorun olmayacağını ona söylemek istedim. Hayatına devam edecek ve bunu aşacaktı. Bizi. Ama bunu yapamadım. İçim bomboşken onu nasıl teselli edebilirdim ki?

Rush içimden çıktı ve vücudumda yankılanan boşluktan irkildim. Ayağa kalkıp bana bakmadı. Giyinirken onu sessizce izledim. Buraya kadardı. Boş olan acıtır mıydı? Ne zaman aa yok olacaktı?

Tişörtünü giyer giymez bana bakmak için başını çevirdi. Doğrulup oturdum ve çıplaklığımı gizleyip kendimi tutmak için dizlerimi göğsüme çektim. Kelimenin tam anlamıyla dağılacağımdan korkuyordum.

"Beni affetmeni sağlayamam. Senin affını hak etmiyorum. Geçmişi değiştiremem. Tek yapabileceğim sana istediğini vermek. İstediğin buysa çekip giderim, Blaire. Bu, beni öldürecek ama yapacağım."

Başka ne olabilirdi ki? Asla aynı kişi olmayacaktım. Artık âşık kız yoktu. Kalsaydı, bunu yakın zamanda öğrenirdi. Bir geçmişim yoktu. Tutunacağım bir şey yoktu. Hepsi yok olmuştu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu ve asla olmayacağını da biliyordum. Rush daha fazlasını hak ediyordu.

Son bir kez daha, "Hoşça kal, Rush," dedim.

Gözlerini gölgeleyen aa çok fazlaydı. Bakışlarımı, bakışlarından ayırdım ve altımdaki mavi, ekose battaniyeyi inceledim.

Kapıya gidişini dinledim. Eski, solmuş hah, ayak seslerini gizledi. Ardından kapı açıldı ve ay *ışığı* karanlık odaya doldu. Bir duraksama oldu. Bir şey daha diyecek mi diye merak ettim. Demesini istemiyordum. Söylediği her kelime bunu daha da zorlaştırıyordu.

Kapı kapandı. Başımı çevirip etrafımı saran boş motel odasına baktım. Her veda olması gerektiği gibi olmuyordu. Bunu artık biliyordum.

Teşekkürler

13 u kitap, aşağıdaki insanlar okuyup bana paha biçilmez tavsiyelerde bulunmadan ve beni yüreklendirmeden asla yayımlanamazdı.

Colleen Hoover, Liz Reinhardt, Elizabeth Reyes, Tracey Garves-Graves, Angie Stanton, Tammara Webber, Autumn Hull ve Nichole Chase. Bu kitabı yayımlatmaya karar bile vermemişken hepsi yanımda durdu. Kendimden şüphe etmeme müsaade etmediler. Bu kitap, onlar sayesinde var oldu. Sizi seviyorum hanımlar.

Bu muhteşem kapağı tasarlayan Sarah Hansen. Fevkalade biridir. Onu seviyorum ve onunla takılmak da feci eğlenceli. Güvenin bana... Biliyorum ;)

Kirli eve, temiz kıyafet eksikliğine ve bu kitabı (ve tüm diğer kitaplarımı) yazarken değişen ruh halime katlanan eşim Keith.

Sırf bir yere kapanıp yazdığım için mısır, pizza ve Frosted Flakes yiyen kıymetli üç çocuğum. Kitabı bitirir bitirmez onlara güzel, sıcak yemekler yaptım.

Edebiyat dünyasına ayak basmış en havalı temsilci olan Jane Dystel'a. Ona tapıyorum. Bu kadar basit. Ve Lauren Abramo'ya, kitaplarımı dünyaya ulaştırmak konusunda harika bir iş çıkaran yabana yayın haklan temsilcime selamlar. Müthiştir.

Stephanie T. Lott. Birçok editörle çalıştım ama en çok onu sevdim. Harikadır.